

BERXWEDAN

HER TİŞT JÎ BO ENÎYA RÎZGARÎYA NETEWA KURDÎSTAN

Sayı 44 / 15 Aralık 1987 / 2.50 DM

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN Yoldaşın
PKK'nın 10. Kuruluş Yılına Giriş Mesajı

Partililer, Cefakar Kürdistan Halkı ve Değerli Dostlar!

Önümüzdeki yıl yüksek bir gelişme ve gittikçe artan bir hızla başarılı kılacağımızı belirtmek istedik. Partimizin bu konudaki hazırlıkları devam ediyor. Gerçekten biz bu hazırlıklarımızı halkımızın geniş safları içinde yürütmek istedik. Ama bu safları daha da birleştirmek için Partiyi güçlendirmek gerektiğini hepimiz biliyor veya görüyoruz. Nefes nefese dokuz yıl ülke içinde, dokuz yıl ülke dışında bu adımları attık ve bunlar, biraz ürün verdi. Bu savaş gücü ortaya çıktı.

YAZISI 2. SAYFADA

KÜRDİSTAN'DA GÖÇLER; NEDEN VE SONUÇLARI - V

1930'lar ve Kürtlerin Mecburi İskanı

Önce 1930'larda kemalist rejimin durumuna bakmamız gerekir. 1930'lar kemalist rejimin oturtulduğu yıllardır. 1920-30 arası dönemde güttüğü ekonomik politikayla iflas durumuna gelen kemalist devlet, devletçilik politikası kurtaracaktır. Dünyada ekonomik hırsızlığın yaşandığı bir dönemde kemalist burjuvazi, liberal yöntemlerle yapamadığını devlet eliyle yapacak ve palazlanacak.

Kemalist burjuvazi, örgütlü toplumsal muhalefet de bırakmaz. Türkiye Komünist Partisi, hemen hemen tüm yönetici kadrolarıyla Kemalizme iltihak etmiştir. Hem de korkunç ihanet örnekleriyle ihanet etmekle kalmamış, Şevket Süreyya, Vedat Nedim, İsmail Hüsrev vd. leri "Kadro" dergisi (1932-34) ile faşizm yolunda Kemalizmin ideolojisini oluşturmaya başlamışlardır. Mustafa Kemal, 1930'ların başında Serbest Parti deneyi ile toplumsal muhalefetin gücünü

Devamı 15. sayfada

Kürdistan'da Silah Serbest / 4. sayfada
BM Kararı: Halkların Kurtuluş Savaşı
Teyid Edildi / 6. sayfada

Ecevit'in Şahsında İflas Eden, Türk
Egemenlik Sistemi ve Kemalizmdir / 11. syf.

Seçim Sonrası Gündeme Halk Ayaklanması Geldi

Türkiye'de erken seçim yapıldı. Ardından kitleleri şoke eden zamlar da yapıldı. Erken seçim, yüzde otuzaltı oyla üçte-ikiye yakın sandalyeye sahip ANAP hükümeti ile, görüldüğü üzere üç partili fakat gerçekte hemen herkesin bir aç olduğu Türk burjuva devletinin en ilginç parlamentolarından birini doğurdu. Seçimin sonuçlandığı gün, sözde forumcuların ortak yargısı "toplumun istikrarı seçtiği" biçimindeydi. Aradan çok geçmedi, birkaç gün sonra saşnak gibi yağın zamlar ar-

dından bu tür sözler tuzbuz olarak, yerine yenileri geçmeye başladı. Kendini burjuva düzeni korumakla sorumlu hissedene yazar-çizer takımı "krizin derinleşmesi" biçiminde endişelerini dile getirirken, çalışan emekçi halk yeni bir kavramı ortaya attı: halk ayaklanması! Evet, halk ayaklanması, emekçi halkın tek ve gerçek kurtuluş yolu. Özgürlüğün, eşitliğin, hakkın ve ilerlemenin yaratıcısı. Çok şükür, nihayet Türkiye'de de sözünün sahibi olacak güçler

Devamı 10. sayfada

YENİ EYLEMLERLE DAHA GÜÇLÜ BİR SAVAŞ

Sömürgeci-faşist düşmana karşı gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı, artan mevsim zorluklarına rağmen, büyük bir atılımla geliyor. Düşman, yoğun gücüne, devreye koyduğu modern helikopter ve zırhlı araçlarına rağmen, kendi bozgununun önüne geçemiyor. ARGK birlikleri girdikleri her çatışmadan büyük bir başarıyla çıkıyorlar.

Kızıltepe, Derik, Tatvan, Lice, Nusaybin, Dersim ve daha başka alanlarda gerçekleştirilen eylemlerde, onlarca düşman askeri, polis, özel tim elemanı cezalandırıldı, milyonlarca lira maddi zarar düşmana verildi. Türk sömürgeci birlikleri ARGK birlikleri karşısında tutunamamakta. Binlerce sayılık güce varan birliklerle gerillaların üzerine saldırmaktalar. Bütün bunlara karşı ARGK gerillaları zayıf, fakat inançlı bir halk, savaşmak isterse kazanabileceğini bir kez daha kanıtıyor ve gerçekleştirdikleri yeni eylemlerle ulusal kurtuluş savaşını daha da büyütüyorlar.

PKK'nin 10. Yıl Kutlamaları Devam Ediyor

İsviçre ve Hollanda'da Büyük
Kitleli Toplantılarla 10. Yıl Kutlandı

Den Haag PKK 10. yıl kutlama gecesi...

İsviçre'nin Freiburg kentinde 5 Aralık'ta yapılan geceye 3000, Hollanda'nın Den Haag kentinde yapılan geceye ise 1300 civarında ilericisi, yurtsever ve demokrat katıldı.

Konuşma, folklor, ozanlar ve tiyatro programıyla gece yarısına kadar devam eden kutlama geceleri coşkulu bir hava içerisinde gerçekleşti.

Suudi Arabistan'da Kürdistanlı işçiler, birkaç yerleşim alanında çeşitli gösteri ve toplantılarla PKK'nin 10. kuruluş yıldönümünü büyük coşkuyla kutladılar.

YAZISI 5. SAYFADA

Halkların Kurtuluşları
ve Hakları İçin
Uluslararası Birlik
Kongresi Yapıldı

Türkiye İnsan Hakları
Konferansı'nda
ERNK Temsilcisi
TKP Şovenizmini
Teşhir Etti

Federal Alman
Parlamentosunda
İlginç Tartışma

Batı Almanya'nın
6 Kentinde Ulusal
Kurtuluş Savaşı
ile Dayanışma
Toplantıları Yapıldı

Emperyalist Fransız Yönetimi,
Faşist Türk devletinin Çağrılarına Uyarak
3 Kürdistanlı Yurtseveri Gabon'a Sürdü

● ERNK, 10 Aralık 1987 tarihinde dağıttığı bildiri ile sürgün eylemini haksız ve Türk faşizmine kan verme olarak değerlendirdi. Tüm yurtseverleri ve Avrupa devrimci-ilerici güçlerini Fransız yönetiminin bu haksız uygulamasını ve komplolarını mahkum etmeye çağırdı.

● ERNK-Avrupa Temsilciligi, Brüksel'de (11 Aralık) basın toplantısı düzenledi, Fransız yönetiminin haksız uygulamasından derhal vazgeçmesi istendi.

● Paris'te sürgün edilenlerin ailelerinin de bulunduğu bir grup yurtseverin başlattığı açlık grevi devam ediyor.

● Köln'de 11 Aralık'ta Fransız Hava Yolları bürosu önünde bir grup yurtsever protesto eylemi yaptı.

● Sürgün edilen 3 yurtsever Gabon'da açlık grevine başladı.

YAZISI 5. SAYFADA

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN Yoldaşın PKK'nin 10. Kuruluş Yılına Giriş Mesajı

Partililer, Cefakar Kürdistan Halkı ve Değerli Dostlar!

PKK'nin 10. kuruluş yılına girerken sizleri coşkuyla selamlıyorum. En büyük umutlarımızdan birisi olan halkımız arasında bulunma, onunla iç içe ve coşkuyla yaşamayı çok istememe rağmen, bu önemli özgürlük günümüzde yakınımda olmamayı, cismen olmamayı üzüntüyle karşılıyorum. Ama bununla birlikte, mücadelemizin gelmiş olduğu seviyeyi size aktarma imkânını bulmaktan dolayı da kendimi bahçıman hissediyorum.

Büyük bir iç çekişmeyi yaşayarak uzun bir süre sizden ayrı kalmayı becerdim. Ama bu, sizlerin büyük özgürlük günlerinizi yakınlaştırmak, o-nu mümkün kılmak için zorunlu olan bir ayrılıktı. Nasıl ki bahlık ile deniz kesinlikle birbirisiz edemiyorsa, bizim de durumumuz budur. Elbette eğer bu ayrılık, büyük bir özgürlük gününü yaratmak için ise katlanılabilir. Yalnız bunun için katlandık ve bugüne kadar yaşamamızı bildik.

Partimizin 10. kuruluş yılını kutlamaya girişirken, bunu sözlerle ifade etmekten çok, büyük bir atılımın bütün koşullarını hazırlayarak düşmanımızın hiçbir plan, tertip ve komplosunun bu hazzırlığımızı boşa çıkaramayacağına derinden inanarak ve yüksek başarılarla dolu kılarak bunun dışında ise, artık gerisin geriye çekilmenin mümkün olamayacağını ve bu yılda da başarıyla yürüyeceğimizi belirtmek istiyorum.

Önümüzdeki yılı yüksek bir gelişme ve gittikçe artan bir hızla başarılı kılacağımızı belirtmek istedik. Partimizi bu konudaki başarıları devam ediyor. Gerçekten biz bu hazırlıklarımızı halkımızı geniş safları içinde yürütmek isterdik. Ama bu safları daha da birleştirmek için Partiyi güçlendirmek gerektiğini hepimiz biliyor veya görüyorsunuz. Nefes nefese dokuz yıl ülke içinde, dokuz yıl ülke dışında bu adımları attık ve bunlar, biraz ertiden verdi. Bu savaş gücü ürten çıktı. Ulusal gerçekliğimiz ve mücadelemizin haklılığı dünyaya anlaşılmaya başladı. Bunlar küçük adımlardır. Daha büyüğünü hazırlıyoruz. Şunu belirtmek gerekir ki, kendi şahsınız ve pratiklerimizde başlangıçta en zayıf ve hatta iki sözcüğü bile söylemekten çekinen bir konumda iken, doğruya inanç, inatçı bir biçimde onu araştırmayı, yeri geldiğinde onun propagandasını yapmayı, örgütlemeyi ve ardından eyleme sokmaya yurundüğünde kazanılabilecek hiçbir davanın olmayacağını kanıtladığımızı inanıyoruz. Bundan sonra her Kürdistanlı, her Kürdistan dostu ve hatta insanlık ailesinin haklıdan yana her ferdi, gelececek haklı davaların başarisını temsil edecektir.

Bu konularda Partimizin değerli militanları için çok kapsamlı derin tartışmalar ve

değerlendirmeler yapıldı. Onları, her zamankinden daha fazla bunları incelemeye, özümsemeye davet ediyoruz. Halkımıza da, kendi kimliğini anlatmak için eyleme, örgütlenmeye başvurduk. Bütün bunları propaganda olsun diye değil, uyanmaları ve kendi kimliklerinin farkına varmalarını sağlamak için yaptığımızı bilmeliler. Evet, belki şahsen halkımızı olduğuna her alanda dolaşamadık, ama geliştirilen mücadele onların bin yıllık uykudan uyanıp, hatta uyku da değil, adeta mezarda dirilip kendi kimliklerine nasıl kavuşmaları gerektiğini ortaya koymuştur.

Bugün halkımız, içinde bulunduğumuz koşullar ne kadar zor olursa olsun, kendini anlamaya, tanımaya başlamıştır. Yine bugün, çocukları ailelerini kurtarmaya çalışıyor. Ancak gerçek anlamda kurtuluşun vatanın kurtuluşuna ve özgürlüğünün elde edilmesine bağlı olduğunu bilerek yaşamaya geçmiştir, her zamankinden daha çok yaklaşılmış, daha derinden inanılmıştır. Hiçbir halk, kendi kimliğine ters düşerek, bunu inkar ederek şerefli ve onurlu yaşayamaz. Her halkın olduğu kadar, bizim halkımızın da özgür kimliğine hakkı vardır. Ona yapılabilecek en büyük kötülük bu kimlik ve özgürlük savaşımında gerekeni gereken yerde yapmamaktır. En büyük ahlakslık budur. En büyük merlik de, bu alandaki görevlere sahip çıkmaktır. Bizim çok zor koşullarda da olsa yapmaya çalıştığımız şey ve çok sınırlı da olsa namusu kurtarmaya çalıştığımız tek konum budur. Ve bunun dışında da bir namus tanımlamasının geçerli olamayacağını belirtmek istiyoruz.

O halde halkımız, her zamankinden daha fazla kendi gerçekliğini farkına varmıştır. Özgürlüğün, vatanın kurtuluşuna ve yurtseverliğe bağlı olduğunu görmüştür. Bu, özellikle gurbetteki halkımız için daha çok gereklidir. Ancak bu özgürlük koşullarında her günün, her basit imkânın kıymeti çok iyi bilinmelidir. Kendi çocuklarının doğru bilinçlendirilmesinden, eğitime, kapı komşusundan tüm eş-dost çevrelere uzanabileceği, köy-kent, her şey ve herkese kadar, en basit mektuplaşmalardan hal-hatır sorularına ve hatta imkân varsa daha güçlü araçlarla ulaşmayı, onlara davayı aktarmayı, birleştirmeyi, örgütlemeyi mümkünse bazılarını savaş alanlarına çıkarmayı sağlasınlar. Gün, halkımızın her ferdi için bu konudaki görevlerine en az bu kadar dört elle sahip çıkmaları günüdür. Gün, bunların kendi öz kurtuluş cepheleleri olan Ulusal Kurtuluş Cephesi için sıradan bir dua etmeden tutalım, elde silah savaşıma kadar her yolu-yöntemi deneyerek bir katkı sunma günüdür. Ve bunu, çocuk-kadın, ihtiyar-geç demeden hepsinin

gücülerinde; ister köyde, ister kentte, ister ülke içinde, ister ülke dışında, imkanlarını zorlayarak yapabilirler. Düşman, yüreğimize veya hey-nimize değildir. O, doğru düşünmemizi ve doğru duymamızı asla önleyemez. Hiçbir şey yapamazsak bile, en azından kendi kişiliğimizi sağlam tutabiliriz. İşte, bu yıl da, kendine biraz saygınlığı olan her ferdimiz, en azından kendisini sağlam tutmayı başarmalıdır. Ve elden geliyorsa düşmana zarar; halka, Partiyeye arın azamısını sunmanın çaresini düşünmeli, araştırmalı ve yerine getirmelidir.

Dostlarımız bizi biraz tanıtmaya çalışıyorlar. Bunlar devletler, ulusal kurtuluş hareketleri, örgütler, sosyal cemiyetler ve kişilerdir. Kürdistan halkı olarak onları söyleyeceğimiz çok şey ve biraz da öfkemiz vardır. Çünkü, hiçbir halkın böyle basitçesine inkarı ve bunun da hemen kabul edilmesi, eğer insanlık ailesine mensup olduğumuz hissini yitirmemişsek —ki, bunu inkar etmek kolay değildir— insanlık, ülkemizin bağımsızlığı, halkımızın özgürlüğü, kimliği konusunda biraz suçludur. Hitler faşizmi, Yahudileri ve devrimcileri katlettiği için her gün son derece lanetlenir. Ama, bizde de bir halk en kötüsünden bir katliama uğramıştır. Niye buna böyle bir ölçü, niye kemalizme, Türk faşizmine böyle bir ölçü? İşte, bunun kabul edilmezliğini her zamankinden daha açıkça ortaya koyuyoruz ve bu faşizmin de en az Hitler faşizmi, Güney Afrika'daki ırkçı faşizm, siyonizm vb. leri kadar lanetlenmesi gerektiğini söylüyoruz. Halkımız da diğer halklar kadar buna layıktır.

İşte, tüm dostlarımızı, sosyalist ülkelerden kapitalist ülkelerdeki demokratlara, hatta her türlü liberallerden azgın faşist rejimlere karşı tepki duyan herkese kadar bizi doğru tanımaya ve görevlerini yerine getirmeye çağırıyoruz. Ancak, bu çağrıyı bize acısızlar veya yardım etsinler diye değil; kendi insanlıklarının gerçeğini yerine getirsinler diye yapıyoruz. Biz, en zor koşullarda bile öz gücümüzle hile gelişmeyi sağlayabilen bir hareket olduğumuzu kanıtladık. Bu anlamda yiğit ve üretken bir hareketiz. Ve eğer utanç duymıyorsak dostların görevlerini yerine getirdiklerini de dolaylı bunlar adına utanç duyuyoruz.

Biz, kurtuluşumuzu Türk halkının kaderiyle iç içe sağlamak durumunda olan bir halkız. Bugün, Türk halkının kimliğinin de tarihten silinmesi; fiziksel olarak bırakılmış olsa bile, özgürlük anlamında, kültürel, sosyal, siyasal yaşamdaki özgürlüğün anlamında kimliğinin inkar edilmesi sözkonusudur. Evet, dili ve toprakları vardır; ama tamamen faşizmin çıkarlarına göre örgütlendiren, her türlü baskı ve sömürüyü sınırsız bir biçimde geliştiren ve

uygulayan bir rejimin egemenliği altındadır. Bizce sadece inimi inimi inlemekle kalmıyorlar, sonuna kadar çözümlüyorlar. Maalesef bu halkın temsilcisi durumunda olanların, solcuları da dahil e-zici bir çoğunluğun tam da bugünde —şüphesiz iyiler, dü-rüst demokratlar ve sosyalist olanlar da var. Bunlarla ilişki-lerimizin olduğu gibi, her zaman yüksek bir değer biçiyor ve biçmeye de devam edeceğiz— güya kendi devletlerinin bir-lik-bütünlüğü ve istikrarı için uçaklarla nasıl teslim olduk-larını görerek, bunu ibretle izliyoruz. Bu, hiç de iyi bir-teslim olma değildir. Peki, bu-nunla demokrasiyi mi kurtarı-yorlar? Hayır! Kime teslim oluyorsunuz? Daha düne kadar faşist diye lanetlediklerine! Neve dayanıyorlar? Hiçbir şey! Bu, çok rezil bir teslim olmadır ve Türk halkı adına işlenmiş kötü suçlardan birisidir.

O halde, Türk halkının da bu yıllardan çıkaracağı önemli dersler vardır. Türk halkının da özgün çıkarları için mullaka bir çıkışı, kendi siyasal, demokratik ve ekonomik kurtuluşu ihtiyacı olduğuna inan-ıyoruz. Bu yıllar kendisi için böyle hazırlamaya ihtiyacı var-dır. Mevcut tüm demokratik unsur ve grupları, çokça lafı edilen sosyalizmi bu konuda yeniden gözden geçirmeye ve halkımızın en azından sağlam bir dostu, müttefikli olarak kendilerini yetkinleştirmeye çağırıyoruz. Elbette, halkımız kadar onları da bir denemeye ve eğer eşitlik, kardeşlik iste-niyorsa en az kendileri kadar bize de eşit ve özgür birleşme imkânı tanıyan bir çıkışı da-vet ediyoruz. Bu konuda eli-mizden gelen her türlü desteği vereceğimizi de belirtiyoruz. Halkımızın direnişini küçüm-senemelerini, kendi çok kü-çülmüşlüklerini bizim halkı-mızla birlikte yüceltebileceklerini söylüyor ve özgürlük mücadelemizin bunlar tarafın-da da doğru kavranmasını istiyoruz. Yine, yardımı çok, bu çağrıyı bize acısızlar veya yardım etsinler diye değil, fakat gerekçelen mevcut so-syalizmin de asgari gereksi-nimleri yerine getirerek kendilerinin kötü bir ayırtan kurtulmaları için bunu söylü-yoruz.

Halkımızın özgürlük mü-cadelesinin Ortadoğu halk-larının o çokça görmüş oldu-ğu kutsal dinsel kurtuluşlar kadar, kutsal bir savaşım ol-duğu açıktır. Bu anlamda, Or-tadoğu halklarının yeniden kutsal kurtuluş günlerini duydukları büyük özlemi, halk-kımız tarafından tamamen ol-masa bile, küçümsenmeyecek bir bölümünün gerçekleşt-irilebileceğini bilerek, bu halklara karşı da görevimizi yerine getireceğiz. Halkımız, komşu halkların egemenleri tarafından, görülmemiş huski sömürü ve eşitsizliğe maruz kalmış bir halktır, ama özgür-lüğünü bütün halkların kesin-siz eşitliği ve özgürlüğü için kullanacaktır. Biz, bin yıllık

gelişen her türlü kölelik siste-minin halkımızın uyanışında sona ereceğini ve bölge halk-larımızın asırlardır aradığı özgürlüğünün, büyük uygar-lıklarına kavuşmanın halkı-mızdan alacağı çok şeyin ol-duğunu ve mücadelemizin bu yönünden de her zamankinden daha fazla öne çıkararak rolünü ifa edeceğini belirtiyoruz.

Sonuç olarak, her saniye, her an gerçekten bağlı kal-mamız gereken şehitlerimize bağlı kaldığımızı tekrar vur-guluyoruz. O şehitler ki, ger-çekten yaşayan biricik değer-lerimize, O şehitlerdir ki, gerçekten doğru yolda başta gelen sahipleridir. O şehitler ki, büyük bir davanın haklı-lığını hiçbir çıkar gözetmeden en gencecik yaşta ve belki de tarihte yine ender görülen bir yalnızlık ortamında gözünü kırpmadan yaşamaları feda eden büyük değerlerdir. Biz, bu değerleri her gün düşün-meye, yaşamaya ve bunların hütnlerini kendi kişiliği-mizde bir şahsiyet olarak şek-illendirmeye çalışıyoruz. Yaşamaya ve bizde yaşamaya gereken biricik değerler bun-lardır. Eger "öldüler" diyen varsa, bu da, onların ardından halen görevlerini hakkıyla yapmayanlardır.

Gerçek komutanlardan bahsedecek, son nefesle-rinde bile Partiyeye bağlılık-larını haykıran bu kahramanlar-dır. Bu kahramanların anısını her zamankinden daha fazla doğru kavramaya doğru uygulamaya büyük özen göste-relim. Tarihimizin yeniden yazılmasını, halkımızın sınırsız özgürleşme umudunun gerçek bayrakları bunlardır. Bunları her tarafımıza naksederek ararsak, kazanamayacağımız bir şeyin olmadığını görece-ğiz.

10. yılı bu temelde başarı-larla dolu kılacağımıza dair düşünce, inanç ve umudumuz-yı yineliyoruz. Herde halkı-mızın arasında olmayı çok istiyoruz. Ve inanıyoruz ki bu girişimimiz basit bir giriş değil, ihtilalin ta kendisi olacak ve bütün gelişmeler bunu sağla-yacaktır. Bugünleri yaratmak için daha çok çalışacağımızı, hepimizin çalışması gerekti-ğini vurguluyoruz. Bunların bir umut olmaktan çıkıp, adım adım gerçekleşen ve ken-dimizi biraz daha zorlasak bütün görev alanlarındaki en sırada savaşçıdan en üst sorum-lumuza kadar hepimiz görev-lerimizi artan yoğunlukla ve hızla yerine getirirsek büyük kaynaşma, özgürlük günlerini birlikte kutlama imkanımız vardır. Bu imkanları yarat-mak için yürümeye, hem de görülmemiş bir biçimde yürü-meye, 10. yılı özgürlük yo-lunda kesinleşen bir zafer yılı haline getirmeye son derece kararlıyız. Bu yürüyüşe hep-imiz daha hızlı, daha peşinen adımlarla ve daha artan bir çabayla katılmaya ve yine bü-yük çıkışı, aranızda giriş bir-likte yaratmaya çağırıyoruz.

YENİ EYLEMLERLE DAHA GÜÇLÜ BİR SAVAŞ

ARGK GERİLLALARI TUGAYA SALDIRDI KIZILTEPE'Yİ BİR SÜRE DENETLEDİ

Mardin alanında ARGK birliklerinin eylemleri yoğun bir şekilde devam ediyor. Türk sömürgecilerinin ordu güçlerinin ağır darbe yediği Mardin alanında, birçok alanda düşman birlikleri hareket edemiyorlar. ARGK saflarına yoğun bir katılımın devam ettiği Mardin alanında kitleleri örgütlemeye ve mücadeleye katma çalışmaları da yoğun bir şekilde sürüyor. Yüzlerce köyde toplantı yapıldı, bütün bu toplantılarda binlerce yurtsever katıldı.

Mardin alanında gerçekleştirilen eylemler, kitleler üzerinde büyük bir etki yaratıyor. Mücadeleye katılmalarını daha da hızlandırıyor. Bugün birçok alanda gençlik akın akın ARGK saflarına geliyor.

4 Aralık akşamı Kızıltepe'nin bir müddet ARGK gerillalarına denetim altında tutulması yörede büyük bir etki yarattı. Kızıltepe ovalık bir alanda kurulu olduğundan, düşman bu alanda ARGK gerillalarının eyleme girişmeyeceği beklentisi içindeydi. Her ne kadar Mardin alanında ağır bir darbe yemiş olmasına rağmen, Kızıltepe en son eylem beklediği bir alandı.

ARGK birliği, düşmanı en beklemediği anda ve yerde vurmak gerektiği biçimindeki gerilla ilkesi ile hareket ederek, düşmana ağır bir kayıp yaşattı.

Gece saat 20.00 sıralarında, Kızıltepe'ye askeri lojmanlar yönünde giren ARGK birliği ile düşman gücü arasında yoğun bir çatışma çıktı. Önemli stratejik noktaları ele geçiren ARGK birliği ile polis, bekçi, özel tim ve komando birliklerinden oluşan düşman gücü arasında bir süre karşılıklı ateş devam etti.

Çatışmada ARGK birliğinin yoğun ateşi ve bombaları karşısında düşman gücü dayanamadı. Düşman gücü çatışmada çok sayıda kayıp verdi. Polis, özel tim, komando birlikleri ve bekçilerden ölen ve yaralananlar oldu. Türk sömürgecileri kayıplarını 1 bekçi ölü, bir komiser de yaralı biçiminde verdi. Sürekli olarak kayıplarını az göstermeye çalışan sömürgecilerin burada da aynı oyuna başvurdukları görülmektedir. Yöreden aldığımız haberlere göre Türk sömürgecilerinin kayıplarının açıklananın çok üstünde olduğu biçimindedir.

Başarılı bir baskın gerçekleştiren ARGK birliği Kızıltepe'yi bir süre denetim altında tuttuktan sonra, kentin giriş ve çıkışını kontrol altında tuttuğu mevzilerinden ayrılarak geri çekildi. Baskında gerillalar kayıp vermediler. Bu eylem kitlelerde yüksek olan moral ve coşkuyu daha da yükseltti.

DERİK'TE SÖMÜRGEÇİ DÜŞMANA AĞIR KAYIP VERDİRİLDİ

6 Aralık günü, Derik'te gün boyu süren bir çatışma meydana geldi. Bir benzin istasyonuna ve uluslararası TIR parkına karşı gerçekleştirilen eylem ardından, sömürgeci ordu birlikleri ile ARGK gerillaları arasında çatışma çıktı. Çatışmada kahramanca bir direniş gösteren ARGK gerillalarından 4'ü şehit düştü.

İpekyolu'nun Kızıltepe-Urfa kesiminin Derik mülkasında bulunan bir benzin istasyonuna ve uluslararası TIR parkına baskın düzenleyen ARGK birliği, geniş çaplı bir eylem gerçekleştirdi. Bir işbirlikçiye ait olan benzin istasyonuna baskın düzenleyen ARGK gerillaları, kasada bulunan 5,5 milyon lira paraya ve bekçinin silahına el koydular. Daha sonra TIR parkına da ele geçiren gerillalar benzin istasyonunu ve bazı TIR'ları ateşe verdiler.

Eylemin ardından işbirlikçi iki haini de yanlarında götürülen gerillalar, daha sonra bunları serbest bıraktılar.

ARGK birliği, aynı gece Derik'in Mişenış köyü yakınlarında bir düşman birliği ile karşılaştı. ARGK birliği ile düşman kuvvetleri arasında yoğun bir çatışma çıktı. Çatışma bütün gece devam etti. Düş-

man birliği çatışma alanına büyük bir askeri güç yığarak gerillaları çembere almak istedi. Gerillaların, köylülerin de aktif katılımı ile gösterdiği kahramanca direniş sonucu düşmanın oyunları boşa çıktı. Gün ışmasına ve düşmanın yoğun gücüne rağmen, ARGK gerillaları birkaç kez çemberi yararak, kendisinden kat kat üstün olan düşman birliğini bozguna uğrattılar. İlk gelen bilgilere göre, içinde subayların da bulunduğu 14 asker öldü, çok sayıda asker ise ağır yaralandı. ARGK gerillaları ise çatışmada 4 şehit, çatışmaya katılan yurtsever köylülerden ise 3'ü ağır yaralandı.

Ugradıkları büyük hezimet karşısında Türk sömürgeci ordu birlikleri büyük bir kudurganlıkla halkın üzerine saldırdılar. Mişenış köyüne gelen sömürgeciler, bütün köy halkını tutukladılar. Yoğun işkence altında karakola götürülen köylüler, insanlık dışı bütün davranışlara maruz bırakıldılar. Yoğun işkence sonucu köylüler, ulusal kurtuluş savaşına karşı çıkarmaya ve sömürgecilere karşı duyulan kinle karşılaşan faşist cellatlar, yaralı 3 köylü yurtseveri işkencede alçakça katlettiler.

NUSAYBİN ANAP BİNASI BOMBALANDI

Nusaybîn'de bulunan ANAP ilçe merkezine karşı bombalı bir eylem gerçekleştirildi.

ANAP, bugün Kürdistan'da uygulanan faşist politikaları en üst düzeyde temsil eden bir parti durumunda. Kürdistan'da uygulanan faşist politikaları uygulamakta ve halkımızın bağımsızlık mücadelesinin karşısına bir engel olarak dikilmektedir. Bu nedenle ANAP binaları yöneticileri, ulusal

kurtuluş savaşının önemli hedefleri arasında bulunuyor.

Nusaybîn ANAP ilçe merkezine yerleştirilen bombanın patlaması sonucu, binada önemli bir hasar meydana geldi. Bomba, binada kimsenin bulunmadığı gece saatlerinde patladığından dolayı, ölü ve yaralı kaybı olmadı. Ancak binanın patlama sonucunda kullanılamaz hale geldiği bildirilmektedir.

BİTLİS-TATVAN'DA CEPHANE KAMYONU İNFİLAK ETTİ

Diyarbakır'dan Van'a askeri malzeme götürülen bir kamyon, geçtiğimiz günlerde Tatvan'a yakın bir mesafede infilak etti.

Van Belediyesine bağlı bir kamyonun Diyarbakır'dan yüklediği malzemenin patlayıcı maddeler, mermi ve çeşitli çapta silahlar olduğu söyleniyor. Diyarbakır'dan yolu

çıkan kamyon Tatvan yakınlarında infilak etti. Cephane ile birlikte kamyon da havaya uçtu.

Gerillaların saldırısına uğrayan kamyonunda, şoför patlamadan önce indirildiğinden dolayı herhangi bir can kaybı olmadı. Patlama ile birlikte yangın da çıktığı bildirilmektedir.

LİCE'DE BOMBA PATLADI

1 Aralık günü, Diyarbakır'ın Lice ilçesinde yola döşenen tuzaklı bombanın patlaması sonucu bir bekçi ağır yaralandı.

ARGK sahotaç timi tarafından yola döşenen tuzaklı bombaya, bir bekçinin basması sonucu patlama meydana

geldi. Patlama sonucu bekçi ağır bir şekilde yaralandı. Kambaya giren bekçinin ölüm tehlikesini atlattığı bildirilmektedir.

Sömürgecilere seçim gününde vurulan bu darbe ile bir kez daha, ulusal bağımsızlık savaşının gücü gösterildi.

DERSİMDE 3 AJAN CEZALANDIRILDI

Dersim alanında ulusal kurtuluş savaşı güçlü eylemlerle gelişimini sürdürüyor. Sömürgeciler ve işbirlikçi usaklarına her gün darbe üstüne darbe indiriliyor. ARGK birlikleri, bastırılan ağır kış koşullarına rağmen, büyük fedakarlıklarla ulusal kurtuluş eylemlerini yoğun bir şekilde geliştiriyorlar.

Aralık ayı başlarında Dersim merkezine bağlı Halbari köyüne bir baskın düzenleyen ARGK gerillaları, köyde bu-

lunan 3 ajanı ölümle cezalandırdılar.

Yapılan bütün uyarılara rağmen işbirlikçi hainler, sömürgeci düşmana ajanlık yapmakta ısrar ettiler. Bunun üzerine ARGK birlikleri bu halk düşmanlarına hak ettikleri cezaı vermek için harekete geçtiler. Halbari köyüne baskın düzenleyen ARGK birliği, köylülerin de onayıyla bu 3 halk düşmanına hak ettikleri cezaı verdiler. 3 hain verilen ceza gereği kurşuna dizildi.

SÖMÜRGEÇİ OPERASYONLAR BOŞA ÇIKIYOR

Seçimler öncesinde biçiminde azaltılmış gibi gösterilen operasyonlar, Aralık ayı başında şehir ve köylük alanlarda yeniden yoğunluk kazanmaya başladı. Sömürgeci düşman, yoğun operasyonlara girişerek, sıradan kitleler üzerinde yoğun bir baskı oluşturup devrimci mücadeleye katılmalarını engellemeye çalışıyor.

Ulusal kurtuluş savaşına aktif olarak katılıp katılmadığına bakmadan bütün kitleyi hedefleyen sömürgeci düşman, büyük bir kesimini tutuklamakta, baskı altına almaktadır. Kitleleri tedirgin etme ve yıldırmayı hedefleyen bu operasyonlar sonucu sıradan yüzlerce kişi tutuklandı. Bunların

bir bölümü de TV ve gazetelere çıkarılarak PKK militanı olarak yansıtıldılar. Böylece kamuoyunda PKK'ye darbe vurduğu imajını yaratmak isteyen sömürgeciler, aynı zamanda kitleleri de pasifize etmeyi amaçlıyorlar. Diyarbakır, Viranşehir vb. alanlarda yapılan operasyonlar bu amacı taşıyor.

Sömürgeci düşmanın şimdiki kadar olduğu gibi bundan sonra da yapacağı operasyonlar da boş çıkacaktır. Kürdistan halkı bugün düşmanın iyi tanıdığı gibi, bu düşmanın alçaklığını da çok iyi bilmektedir. Halkımızza yönelen her saldırı devrim ateşini yükseltmekten başka bir sonuç veremeyecektir.

Türk sömürgeciliğinin çıkmazına yeni bir itiraf, tehlikeli bir oyun:

“Kürdistan’da Silah Dolaştırmak Serbest”

Resmi gazetenin 4 Aralık 1987 tarihinde çıkan sayısında, yasa hükümlerine kararname ile isteyen silah dolaştırabilecek Buna göre olağanüstü hal bölgesinde (bu bölge onbir Kürdistan vilayetini kapsamaktadır) ikamet edenlere 45 gün içinde başvurmaları halinde, ateşli silahlar için kaynağına bakılmaksızın taşıma ya da bulundurma ruhsatı verilebilecek. Bu hükümlerin yararlanılan hakkından 6136 sayılı Ateşli Silahlar ve Bıçaklar ile Diğer Aletler Hakkında Yasa ve 765 sayılı Türk Ceza Yasası’nın ilgili hükümleri uygulanmayacak.

Yasa budur. Gerçekçi yok. Ancak bizzat gerekçe belli. Kısaca bakalım. Türk sömürgeciliği ne zaman Kürdistan halkına yönelmişse, onu silahsızlandırmayı hedefledi. Bunun için yasalar çıkardı. Yasayı uygulamak için de katliamlar yaptı. Amaç belliydi: Kürt halkını kendini savunma araçlarından yoksun kılmak ve daha kolay teslim almak.

Türk sömürgeciliği bir yandan silahsızlandırdı, bir yandan silahlandırdı. Halkı silahsızlandırdı, uşağı egemen sınıfları silahlandırdı, örneği Hamidiye Alayları. Abdulhamid, bu alayları öyle bir donatı ki, normal Osmanlı ordusu bunların yanında yaya kaldı.

Kemalist devlet bu geleni sürdürdü. Seyh Said isyanının bastırılması ardından, vahşet ordusu önüne ilkini halkı silahsızlandırmayı koydu. Bunu yaparken, uşak ağalardan “Kuvay-ı Milliye” adıyla milis çeteleri kurarak, bunları halkı saldırttı. Genel müfettişlik uygulaması ile atanan askeri müfettişlerden ilki olan İbrahim Takı Öngören in en temel uygulaması halkı silahsızlandırmak ve milis oluşturmak oldu. Genel müfettişlik uygulamaları tarihinde bu durum iyi görülür.

Daha belirlenir örneği 1930’larda Dersim de görülür. Askeri Vali Alpdoğan Paşa, Der-

sim üzerine yürümeden önce halka dayattığı ilk şart “kayıtsız-garatsız 200.000 silahın derhal teslim edilmesi” olmuştu.

Kürt halkı silahı bırakmadı. Silahı, onun için namus tu. Sömürgeci devlet günümüze kadar yasa ve uygulamalarını şiddetlendirerek Kürt halkını silahsızlandırmak istedi.

1980, 70 ve 80 ordu darbelelerinin ardından çıkarılan yasalar ve uygulamaların izi canlıdır. Bir silah için insanlarımız öldürülmüş, yıllarca zindanlarda tutulmuştur.

Özellikle 12 Eylül faşizmi, her aileyi bir silahaide etmeye mecbur kılmıştır. Her konuda olduğu gibi bu uygulamasında da yasa tanımamıştır. Silah toplama bahanesi ile operasyon, işkence, terör, tutuklama ve ekonomik olarak kökerte, bir bütünün parçası olan politika olarak uygulanmıştır.

Ve 15 Ağustos 1984 Sömürgeci politika tam tersine dönerek, silahsızlandırma yerine silahlanmaya başvuracaktır. Tek bir şartla, ulusal kurtuluş gerillalarına karşı olmak şartıyla.

Ağaların denetiminde çete birlikleri oluşturulmuş, şehirlerde serbest çete büroları açılmıştır. Asiretlerin silahları serbest edilmiş, zorla silah verilmiştir.

Sadece ağalar ve onlara bağlı milis grupları değil, sömürgeciliğin siyasal parti mensupları, öğretmenler, imamamlar, belediye reisleri tüm sömürgeci kurum elemanları silahlandırıldı.

Tedbirler sonuç vermedi. Köylülük silah almadı. Çeteçiliğe varılan darbelerle dar boğaza girdi. Milisliğin iftisi sömürgecilerin ifadesiyle helgelendi.

Bu yeni adımı çok açık olarak bir çıkmazın belgesidir. Türk devleti bu oyunla milisliği teşvik ediyor. Silahlar üzerinde sağlayacağı kontrolle bu

potansiyeli milisliğe koymayı hedefliyor.

Kanunlaştıran silah bulundurma uygulamasının kapsamına roketatar hariç her türlü silah giriyor. Roketatarları da örgütlü milis çetelerine veriyor.

Türk Genelkurmay Başkanı N. Torumtay’ın da izlediği Diyarbakır’daki zirhli helikopterler gösterisi, sömürgecilerin asıl korkularını ve temel hedeflerini Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve gerilla savaşı olduğunu gösteriyor. Söz konusu zirhli helikopterler, Alman ve Fransız malı olup, iki devlet hükümeti de halkımıza karşı kullanılacak bu helikopterlerin satışı için yarışıyorlar.

Sömürgecilerin süper valisinin hünerleri aynı zamanda gerilla savaşı karşısındaki çekimzini da ortaya çıkarıyor. Faşist ordunun örtülü yönetimi altında ANAP a bağlı bütün Sömürgeci örgütleri milis odayı olarak örgütlüyor. Uygulamaya diğer siyasal partiler de dahildir. Böylece milislik tümüyle Türk devletinin Kürdistan’daki bütün kurum ve kişilerinin asıl statüsü olacağı gibi, bu odaklar altında halkımız da zorla silaha koşmak isteniyor.

Uygulama bu kadarla da sınırlı değil. Türk ordusunda askerlik yapanlar bu kararla da bırakılmıyor. Ya orduya bu amaçla eğitilecek, ya para ile özendirilerek, ya da zorla milis-kontragerilla statüsünde silaha koşuluyor. H. Kozakçıoğlu, “Bir korucu grubu bir ta bur askerden daha yararlı oluyor” itirafı hem çıkmazların belgesi ve hem de geliştirme istedikleri cinayetlerin itirafı oluyor.

Sömürgeciye yaniyollar Halkımız tarih boyunca silahlandı ve silahlanıyor. Hep sömürgecilere karşı. Tarihin çoğu döneminde sömürgeciler Kürt hakim sınıfları vasıtasıyla halkımızı böldü ve bir-

birine karşı kullandı.

Ancak bugün durum değişiktir. Karşılarında tarihten ders çıkaran bir halk ve sosyal gerçeklik vardır. Örgütlü halk için umut olan, halkla kaynaşan ve her yönüyle gelişim içinde olan ulusal kurtuluş örgütlenmesi ve silahlı mücadele vardır. Sömürgecilerin

Devrimci Tutuklular Direniyor

Dev-Sol davasından yararlanılan ve mahkemelere çıkarılan bir grup devrimci tutuklu, üzerlerinde uygulanan baskı ve işkenceler ile tek tip elbise uygulamasını protesto ettiler.

Mahkemelere zincirlerle bağlanmış bir şekilde ve sürekli dayak altında getirilip götürülen devrimci tutuklular, direnişlerine yeni bir boyut kazandırdılar. Faşist Türk mahkeme ve cezaevleri, insan haklarının ayaklar altına alındığı, ortaçağ cezaevlerini andırıyor. Tutuklular üzerinde her türlü baskı ve işkence metodu uygulanıyor.

Bu baskı ve işkencelere karşı devrimci tutuklular, sürekli bir direniş içerisinde bulunuyorlar. Açlık grevleri bu eylemlerle protesto ediyorlar.

İstanbul’da İki Gösteri

6 Aralık pazar günü İstanbul’da iki ayrı miting düzenlendi. Her iki mitinge binlerce kişi katıldı. Mitinglerden birini TAYAD, diğerini ise İnsan Hakları Derneği (İHD) düzenledi.

Tutuklu ve Hükümlü Aileleri Yardımlaşma Derneği (TAYAD) tarafından Bayrampaşa’da düzenlenen mitinge yaklaşık 1500 kişi katıldı. “Özgürlük ellerimizdedir”, “adilce düzenlenen mitingde ‘Zindanlar boşalsın’, ‘Kahrolun faşizm’, ‘Tek yol devrim’ vb sloganlar atıldı. Mitingde ayrıca cezaevinden gönderilen bir mesaj da okundu.

Mitingde yapılan konuşmalar ardından kalabalık kitle, Topkapı meydanına kadar slo-

asıl çıkmaz ve sadist planlarının nedeni bu gerçekliktir. Sömürgeciler varlıklarını bu planlara bağladıkları sonlarını yakınlaştırmaktadırlar. Savaşçı sivilleştirme ve toplumsal kaos yaratarak silahlı mücadeleyi durdurma planı ters tepecek, sömürgeci özel savaşın çıkmazını arttıracaktır.

Dev-Sol davasından yararlanılan bir grup devrimci, ayrı ayrı çıkarıldıkları 3 mahkemede de üzerlerinde uygulanan insanlık dışı uygulamaları protesto ettiler. Üzerlerindeki tek tip elbiseyi yırtarak, “insanlık onuru işkenceyi yenecek” sloganlarını attılar.

Tutukluların bu direnişine, aileleri de katıldılar. Ailelerin, jandarmanın tutuklulara jopla saldırması ve kargatumba onları götürmek istemesi üzerine, sloganlar attığını ve bu olayı protesto ettikleri görüldü. Bu direniş sonucu olarak, mahkeme tutuklulara iki ay hucra olmak üzere altı ay ceza verdi. Bu ise, Türk mahkemelerinin gerçek yüzünü göstermesi bakımından önemli bir örneği oluşturuyor.

ganlar atarak yürüdü.

Kadıköy de İHD’nin düzenlediği yürüyüş ve mitinge ise 3000’in üzerinde bir kitle katıldı. Tanınmış yazar ve sanatçıların da katıldığı eylemde “Zam, zulüm, işkence, işte faşizm”, “İşkence insanlık suçu”, “Muhir Hüseyin, Ulus kurtuluşu kadar savaşı” sloganları ve daha başkaları da atıldı.

Mitingde konuşma yapan birçok kişi “faşisi haskulara son verilmesini” de istedi.

Düzenlenen her iki gösteri de faşist rejimin cezaevlerinde ve dışarda devrimciler ve kitleler üzerinde uyguladığı baskıları protesto amacıyla yapıyor. Eylemler aynı zamanda kitle muhalefettinin geliştiğinin de bir kanıtı olmaktadır.

10 Aralık,

İnsan Hakları

Günü Kutlandı

10 Aralık günü, Birleşmiş Milletler tarafından dünya çapında insan hakları günü olarak kutlanıyor. Bu gün çeşitli kuruluşlar tarafından her yıl çeşitli etkinliklerle kutlanıyor.

Bu yıl ilk kez Türkiye’de de 10 Aralık insan hakları günü kutlandı. Türkiye İnsan Hakları Derneği’nin düzenlediği bu kutlamalar, çeşitli toplantı ve gösteriler biçiminde gerçekleştirildi. Ayrıca İnsan Hakları Derneği, meclise verdiği bir dilekçe ile genel af çıkarılmasını talep etti.

İnsan haklarının kutlandığı böylesi bir günde, işkencenin bir suç sayılmasını öngören uluslararası bir bildiriyi imzalaması olan birkaç devletten biri olan faşist rejimden, bu hakka saygı duyması tabii ki beklenemez.

Yeni Zamlar, Emekçi Kitleleri Daha da Yoksullaştırdı

Türkiye ve Kürdistan da emekçi sınıfların yaşamı daha da çekilmez hale geldi. Seçimlerden sonra beklenen zam geldi. Hem de iki kat fazlası ile. Zaten işçiler, yoksul kesimler büyük güçlükler altında yaşamalarını devam ettiriyorlardı.

Son gelen zamlarla birlikte 1000 lira 615 liraya düştü. Bu rakam bile işçilerin alım gücünün hangi oranda düştüğünü göstermektedir. İşçilerin ücretlerinin enflasyonun gerisine düştüğü çoktan beri devam eden bir durumdur. Bu son zamlarla birlikte aradaki mesafe daha da açıldı. Öyle bir noktaya geldi ki, burjuva çevreleri kendileri bile bu zammın çok fazla geldiğini söylemeye başladılar.

Halkın yaşamı dayanılmaz bir noktaya çok önceden vardı. Yeni zamlar bunu ilerletmekten başka bir şey yapmadı. Zam görmeyen mal kalmadı. Bütün her şey zam geldi. Yal-

nız diğer bir husus var ki, zamların burada durmayacağıdır. Yeni zam paketlerinin de kapıyı çalmasını yakın olduğu söylenmektedir. Şimdi gelen zamlar, işçi maaşlarının yarısından fazlasının azalmasına yol açtı. Milliyet gazetesi yayınladığı bir istatistikte, normal koşullarda bir ailenin geliri için 778 bin lira gerektiğini açıkladı. Oysa işçi ücretleri ile bu rakam arasındaki fark çok büyük bir oran tutuyor. Bir işçi 80 ile 100 bin arasında değişen ücret alıyor. Son gelen zamlar ise, alım gücünü alabildiğince düşürdü.

Tekel ürünlerine %7-16, şeker %40, çaya %15-50, Demir çelik ürünlerine %10-12, Kim-Pet ürünlerine %8-15, otobus taşıma fiyatına %110, Tren ücretlerine %30-50, Sümerbank ürünlerine %12-14 ve gübreye %30 oranlarında zam geldi. Aynı oranda diğer ürünler de bu zamlardan etkilendi.

Bu zamlarla devletin bütçe-

sine 3 trilyonun girdiği ve her gün 7,5 milyar fazladan halkın parasını götüreceği, uzmanlarca belirtiliyor. Kısaca, zam altında halk büyük bir yoksulluk ve sefaletin içerisinde itiliyor. Aynı şekilde bir avuç tekeleci ise daha fazla vurgun vuruyor. Zamların geleceği önceden bildirildiği için birçok vurguncu mal stokuna gitti. Son zamlar da mal stokları 30 milyar lira fazladan kazandılar. Bütün bu örnekler rejimin, bir avuç tekeleci yararına halkı daha da yoksullaştırdığını gösteriyor.

Ağırlaşan ekonomik zorluklar, halkın yaşamını çok kötü bir şekilde etkilemektedir. Birçok kişi, bu artan yük altında bunalmakta, hazırları çeşitli yollara başvururken, bazıları da çareyi intihara bulmaktadır. Emekçi bir işçi parası yetmediği için pahalılığı protesto için kendisini yakıtı. Yine başka bir işçi geçim darlığı nedeniyle intihar etti. Başka bir olay ise Denizli’de

yaşandı. Bir fırından ekmek alırken yakalanan bir kişi, akıl hastası diye hücreye kapatıldı. Hücreye kapatılan yoksul kişi hücreden hağırarak, “Bırakın beni. Ben deli değilim” dedi. Bunlara benzer daha birçok örnek var. İş bulamayan ve açlıkla karşı karşıya olan birçok ailenin huzursuzluğu düştüğü, kadınlara fuhuş batığına sürüklenildiği gazetelerin günlük haberleri arasında.

Son zamlarla birlikte işçi, köylü ve bütün yoksul kesimlerin yaşamı alabildiğine zorlaştı. Bu mevcut rejime karşı kitlelerde var olan tepkinin daha da artmasını birlikte getirdi. Toplumun çeşitli kesimleri, artan pahalılık, işsizlik nedeniyle faşist rejime karşı daha da öfkeleniyor. Daha önce de belirttikimiz gibi, zamlar yaşamı daha da çekilmez hale getirmekle birlikte, devrimci çıkışın koşullarını daha da olgunlaştırmaktadır.

PKK'nin 10. Yılı İsviçre ve Hollanda'da Büyük Kitlesele Gecelerle Kutlandı

İsviçre-Freibourg kentinde 5 Aralık tarihinde gerçekleştirilen geceye 3000 civarında kitle katıldı.

PKK'nin 10 kuruluş yılı dolayısıyla çeşitli alanlarda gerçekleştirilen kitlesele kutlamalardan biri 5 Aralık'ta Freibourg'da yapıldı. Benzer kutlamalar diğer Avrupa ülkelerinde de olduğundan geceye

sadece İsviçre'deki yurtseverler ve dayanışmacı güçler katıldılar.

Geceye günün anlamı üzerine siyasal konuşmalar yapıldı. PKK'nin ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin tarihi özetlenerek, yaratılan gelişmeler vurgulandı. Geceye ayrıca **PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN'**

in mesajı okundu.

Basel çocuk grubu, Bruck, Stuttgart ve Hünnerkom folklor ekipleri ile ozanlar halk folklorumundan örnekler sundular.

Ayrıca İsviçre dayanışmacı demokrat güçleri mesajlar sundular.

Hollanda'nın Den Haag gecesinde de siyasal konuşmalar yapıldı. Geceye

Hollanda ve Belçika anti-faşist dayanışmacı güçleri katıldılar ve mesajlar verdiler. Belçika'daki yurtseverlerin de büyük katılımı ile iştirak ettikleri geceye müzik ve folklor ekipleri direnişçi halk folklor ve türkülerinden oluşan temsilleri geceyi daha da güçlendirdi.

Suudi Arabistan'da Kürdistanlı İşçiler PKK'nin 10. Kuruluş Yılına Girişini Kutladılar

Bir araya gelmemeleri için küçük gruplar halinde dağıtılan, hem mevcut devletin hem de birer MİT kurumuna dönüştürülen Türk şirketlerinin baskı ve her an geri yollama tehditlerini yaşayan yurtsever işçiler, kutsal bildikleri görevlerini büyük bir dayanışma içinde yerine getirdiler.

Suudi Arabistan'ın çeşitli şehirlerinde toplanı ve kutlama geceleri düzenleyen işçiler, günün önemi üzerine konuşmalar yaptılar, yurtsever görevlerini ve dayanışmayı ifade ettiler ve her toplantı sonunda ERNK'ye bağış kampanyası doğrultusunda bağış topladılar.

İşçiler, Riyad (2 gece), Breyda, Mekke, Taif, Cidde (2 ayrı gece), Medine, Ahhada, Tınama, Namaz ve pek çok köyde gruplar halinde toplantı ve geceler düzenlediler.

Emperyalist Fransız Yönetimi, 3 Kürdistanlı Yurtseveri Gabon'a Sürdü

Fransız yönetiminin ırkçı uygulamasına tepki ve protestolar yoğunlaşıyor

Bir hafta önce Fransız yönetimi, bir işçi diğer ikisi politik mülteci olan üç yurtseveri, gerekçeşiz gözaltına aldı. Fransız yönetimi alışlageldiği üzere birtakım sudan gerekçeler ileri sürdü. İlginç olanı, Fransa'nın önüne gelen yurtseverleri kurban seçmesi, hemen sürmesi ve sürgün olayını sansasyonel bir şekilde gerçekleştirmesidir.

Fransız yönetimi, aynı şekilde onun üzerinde İranlı politik mülteciye de sürgün etti. Bununla bir yandan İran yönetimi ile uzlaşmayı kolaylaştırmayı hedeflerken, diğer yandan Kürdistanlı yurtseverleri sürgün etmesine örtü bulmayı amaçladı.

Fransa'nın sürgün olayını büyük gürültü ile gerçekleştirmesi en sıkışık dönemde Türk faşizmine acil güven verme talebinden kaynaklanmaktadır.

Tarihsel olarak halkımızın köleliğinin baş sorumlularından Fransız emperyalizmi, güncel Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı da hem Irak, hem de Türk sömürgeciliği ile işbirliği yapmaktadır. Son olarak Türk havaalanlarının radar ihalesini almak üzere olan Fransız tekelileri, Türk hükümetinin isteksizliği ile karşılaştılar. Fransız yönetimi şimdi karışıklığı vererek, ihaleyi hak etmek istemektedir. Son olarak Türk karşı birliklerine verilen zırhlı helikopterlerin satımı için Fransız devleti,

Batı Alman devleti ile yarışmaktadır.

Salt politik-hukuki çerçevesinde alınsa bile Fransız yönetimi, siyasal ahlaksızlık yapmakta, demokratik görünüm altında eli kanlı Türk faşist rejimi ile işbirliği yapmaktadır.

ERNK Avrupa Temsilciliği (10 Aralık) dağıttığı bildiride Fransız emperyalist yönetiminin komplosunun içyüzünü sergiledi:

"Türk faşist-sömürgeci rejiminin hedefleri ve planlarının boşa çıkması, emperyalist yönetimleri öfke krizine sürüklemiştir. Bunun en açık örneği, emperyalist Fransız yönetiminin Kürdistanlı 3 yurtseveri Orta Afrika ülkelerinden Gabon'a sürmesidir. Bir işçi, ikisi politik mülteci olarak Fransa'da bulunan 3 yurtseverin sürgüne gönderilmesinin hiçbir yasal dayanağı bulunmamaktadır. Fransız yönetiminin klasik sömürgeci mantığını yeniden diriltmesine neden olan ve ona ortaçağı yaşattıran tek şey, faşist Türk sömürgecilerinin içine düştükleri korku ve sefalettir. Bu korku ve sefalet şimdi Fransa yönetimi de ortak olmaktadır. Kişiyi bütün özgürlüklerinden kopararak kürek cezasına çarpmaktan hiçbir farkı bulunmayan bu uygulamaya ile, Fransa, ulusal onurundan çok şeyler kaybetmiştir. Hitler faşizmine rahmet okutturan çağın yüzkarası bir faşist rejime şirin görünmek için, tek suçları köleliğe karşı isyan eden bir halkın evlatları olmaları ibaret olan 3 yurtseverin 'kürek cezası'na çarptırılması, Fransa yönetimini son derece onursuz bir du-

ruma düşürmüştür."

Gabon'a sürülen 3 yurtsever açlık grevine başladı:

Fransız yönetiminin komplosuna maruz kalan ve sürgün edilen üç yurtsever, komplo-nun Kürdistan halkına ve ulusal kurtuluş mücadelesine yönelik olduğunu ilk anda anlayarak görevlerini kavradılar. Zorla gönderildikleri Gabon'da açlık grevine başladılar.

Brüksel'de basın toplantısı:

ERNK Av. Temsilciliği, Brüksel (Belçika) "Uluslararası Basın Merkezi"nde düzenlediği basın toplantısına (11 Aralık), 18 basın muhabiri katıldı. Amerika'nın Sesi, Hollanda Radyosu'nun yanı sıra çok sayıda radyo ve gazete basın toplantısını verdi.

ERNK sözcüsü, Fransa'nın üç Kürdistanlı yurtseverini sürgün etmesinin ardındaki nedenleri açıkladı. Bunlar; Fransız devletinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine düşmanlığı ve Türk faşist-sömürgeciliği ile işbirliğidir. Basın toplantısında, Fransız yönetiminin bu amaçlı uygulaması ve benzer planlarından derhal vazgeçmesi istendi. Aksi durumda Fransız yönetiminin teşhirinin yoğunlaştırılacağı vurgulandı.

Paris'te açlık grevi:

15 kadar yurtseverin, 7 Aralık'ta bir kilisede başlatıldığı açlık grevi, polisin engelleme çabalarına rağmen sürüyor. Direnişçi yurtseverler, açlık grevini KKWK (Komal Karkeren Welatparêzên Kurdistan) derneğinde devam ettiriyorlar. Eyleme sürgün edilen yurtseverlerin yakınları

ve aileleri de katıldı.

Fransız kamuoyu ve basın-yayın kuruluşlarının açlık grevine ilgisi büyük oldu. Fransız televizyonu, eylemi görüntüledi.

Den Haag, 11 Aralık:

30 kişi civarında Kürdistanlı yurtsever grup, Fransız Büyükelçilik binasını işgal ederek üç yurtseverin, Gabon'a sürgün edilmesini protesto ettiler. Eylemler, Fransız elçiliğine protesto çelengi bırakılarak Hollanda basını eylemi izledi.

Köln, 11 Aralık:

30 kadar yurtseverin Fransız havayolları bürosunu işgal etmeleri, çok sayıda Alman polisinin engellemesi nedeniyle protesto eylemine dönüşürdü.

Başta Fransız olmak üzere çok sayıda demokratik güç ve kurumlar Fransız yönetiminin uygulamalarını protesto ettiler ve kinadılar.

Kürdistan yurtseverleri, Fransız yönetimine geri adım attırana dek teşhir ve demokratik protesto eylemlerini sürdürecektir.

Paris'te basın toplantısı:

Kürdistan Komite'nin düzenlediği toplantıya, BM adına Gabon'a gidip sürgün edilenlerin koşullarını inceleyen avukat, sürgün edilen yurtseverlerin aileleri ve 20 kadar devrimci-demokrat dayanışmacı örgüt temsilcisi katıldı. Çok sayıda basın muhabirinin, Fransız televizyonunun izlediği ve görüntülediği basın toplantısı, Fransız yönetimine gür bir uyarı oldu.

Batı Almanya'nın Hamburg, Nürnberg, Köln, Stuttgart, Witzzenhausen, Elmshorn kentlerinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile dayanışma toplantıları yapıldı

Ekin ayından beri sürdürülen toplantılara Aralık ayı içinde de devam edildi.

Çok sayıda şehirde düzenlenen toplantılardan biri 5 Aralık'ta Nürnberg'de yapıldı. Feyka-Kürdistan, BWK, Volksfront, VSP, Autonom Prolos grubu katıldılar. Toplantı, "Federal Alman Cumhuriyeti'nde Kürtlere yönelik uygulamalar, Kuzey-Batı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ne düşündürd" adı altında yapıldı. Bazı güçler toplantıyı engellemek istediyseler de başarılı olmadılar.

Altı şehirde yapılan toplantılarda şu konular gündem oluşturdu: Son dönemde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimine paralel olarak, işbirlikçi güçlerin geliştirdiği karalama ve iftira kampanyası, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin tarihçesi, Türk solu'nun Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı tutumu, TC'nin çıkmazı ve Türk sömürgeciliği ile, Kürdistan halkı ve mücadelesine karşı işbirliği ve bu işbirliğinin son niteliği, Alman polisinin Kürdistanlı yurtseverlerine yönelik operasyonları ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile dayanışmanın artırılması.

Toplantılarda dayanışmanın ürünü olarak, polisin saldırılarını ve bu saldırılardaki amacını teşhir eden dokümanasyon broşür dağıtıldı.

★

DORTMUND, 9.12.1987:

KSG-Katolik Öğrenciler Birliği'nin düzenlediği geleneksel yıllık şenliğe ERNK taraftarları adına Bochum Çocuk Folklor Grubu katıldı. Şenliğe Kürdistan dışında İrlanda, Endonezya, Filistin, Şili, İran, Bolivya, Alman ve birçok Afrika ülkesi halklarının folklor, müzik ve tiyatro gençlik ekipleri katıldılar. Gençlik arasında kurulan bu kültür bağı halkların dayanışmasının güzel bir aracı oldu.

Şenliğe katılan her grubun gösterisi beğeni ile karşılandı. Şenliğin en fazla ilgi toplayan ekibi Kürdistan Bochum çocuk ekibinin sergilediği halk oyunları oldu.

Türkiye İnsan Hakları Konferansında ERNK Temsilcisi, TKP Şovenizmini Teşhir Etti

Konferans 27-28 Kasım tarihlerinde "Türkiye'nin Dostları Grubu" tarafından Paris'te düzenlendi. Söz konusu grup Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin atılım sağladığı 1987 Temmuz, Ağustos aylarında TKP'nin insiyatifıyla kuruldu. Grubun içinde yer alan kişiler olmasına rağmen, Türk devletini dışarıya karşı koruyan lobi işlevini görmektedir.

Nitekim konferans, TKP'nin faşist cuntayla uzlaştığı bir döneme denk düşürüldü. Konferansa ilgi az oldu. Grubun içinde yer alan Avrupalı üyelerin çoğu toplantıya katılmadı.

Türkiye den toplantıya Türkiye Barış Derneği eski başkanlarından Mahmut Dikerdem ve Türkiye İnsan Hakları Derneği başkanı Av. Nevzat Helvacı'nın yanı sıra birçok TKP'li katıldı.

Konferansa katılanlar ve oluşturulan komisyonlar, konferansın adına rağmen, Türkiye'deki insan hakları hakkındaki utanç verici durumu sergilediler.

Örneğin yıllarca hapiste kalan Mahmut Dikerdem ve diğerleri, insan haklarını 141, 142 ceza yasası maddelerinin kaldırılmasına ve TKP-TIP bir-

lik faaliyetlerinin serbest bırakılmasına indirdiler.

Türk heyeti, toplantılar boyunca Kürt ve Kürdistan kelimesini ağzına almadı.

Komisyonlardan, Türk cuntasını eleştiren bazı çıkışlar olduğunda, sözde demokrat M. Dikerdem, "Biz burada kimseyi yargılamıyoruz" engellemesinde bulunarak, nasıl Türk devletiyle uzlaşma içinde olduklarını gösterdi.

Hukuk komisyonundaki İngiliz üye, Türk devletini "Lozan'da Kürtlerle ilgili anlaşmaya uymaya" çağırdı. Bu kendini bilmez unsur, Lozan'ın Kürdistan'ın parçalanmasını yasallaştırdığını ve Türk burjuva egemenliğini güvenceye aldığını bilerek, bu çirkin öneride bulundu.

Bazı delegeler de Türkiye'de demokrasinin yerine o-turması için sadece TKP'nin değil, Kürt reformist partilerinin de yasallaşmasını talep etti. Böylece Türk cuntası ile nasıl bir uzlaşma içinde oldukları sergiletti.

Türk heyeti, ERNK temsilcisi Kürdistan sorununu hukuk komisyonunda ve konferansa getirmesi önlemek istedikler. Yine ERNK temsilcisinin konferansa katılmasını

önlemek istediler, fakat başarılı olamadılar.

Sonuç olarak, komisyonlar cunta ile uzlaşmayı ifade eden, temelinde TKP'nin yasallaşması olan reformist talepleri, Türk hükümetine iletmekle yetindiler.

ERNK temsilcisi, verilen konferansın niteliğine rağmen, Kürdistan sorununu dile getirdi. Türk heyetinin ve arındaki TKP şovenizmini teşhir etti. İngiliz üyenin Lozan'la ilgili taleplerini cevapladı. Türk heyetinin insan haklarını birkaç ceza yasasına indirgeyen, Kürt halkını hiç anmayan azgın şovenist tutumunun üzerine gitti. Konferansta, Türk cuntası ile uzlaşma amacını teşhir etti.

Bu arada Türk heyetinden bazıları, ERNK sözcüsüne "Biz sizinle temastan korkuyoruz" dedi (cuntayı kast ederek). Ayrıca, "Siz de Türkiye'ye gelmiyorsunuz musunuz?" dediler. ERNK sözcüsü, "Biz dinleniyoruz, ama kendi yolumuzla, halkın arasına, yoksa faşist cuntanın kucakına değil."

TKP'nin faşist cunta ile uzlaşma çalışmalarının bir parçası olan konferans, bu çirkin işbirliğini sergileyen platform ötesinde anlam taşımadı.

Halkların Kurtuluşu ve Hakları İçin Uluslararası Liga kongresi yapıldı. Kongrede ERNK ve Avrupa Kurdistan Komiteleri temsil edildi

Birleşmiş Milletler ve tanınan (NGO) hükümetlere bağlı olmayan uluslararası örgütlerden "International League for the Rights and Liberation of Peoples" kongresi 4-6 Aralık tarihlerinde Paris'te Fransız parlamento binasında toplandı.

Toplantıya, aralarında Nobel Barış Ödülü sahibi, tanınmış hukukçu, bilim adamları, hükümet sözcülerinin de bulunduğu çok sayıda otorite sahibi delegeler katıldı. Toplantı boyunca halkların kurtuluş sorunları, dayanışma ve halkların haklarına saldırılar ile bunlara karşı durulması üzerine konuşmalar yapıldı ve kararlar alındı.

Kongre sonunda, Birliğin eski başkanı Leo Matarasso (Fransız Hukukçu) görevi yeni başkan Arjantinli Nobel

Barış Ödülü sahibi bir üyeye bıraktı.

Kongre sonunda oybirliği ile "Emperyalizm ulusal kurtuluş hareketlerine terörist demesi reddedilerek, ulusal kurtuluş mücadelelerinin desteklenmesi" karar altına alındı.

Toplantının resmi üyeleri olan Avrupa Kurdistan Komiteleri ve ERNK temsilcileri toplantı boyunca delegelerle dayanışma ilişkileri kurdular. Kurdistan Komite sözcüsü, 4 Aralık tarihli toplantılarda iki kez söz hakkı alarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini anlattı.

5 Aralık toplantısında ERNK Av. Temsilciliği adına konuşan temsilci ise, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin mevcut durumu, TC faşist sömürgeciliklinin özel sa-

vasını anlattı ve uluslararası dayanışmanın önemi ve zorunluluğunu vurguladı.

Kongrede konuşmalar yapan birçok delegasyonun yanı sıra Yunan ve Kıbrıs delegasyon sözcüleri de konuşmalarında, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine geniş yer verdiler.

BM Genel Kurulu'nda ulusal kurtuluş hareketlerinin ve halkların kendi kaderini tayin ilkesi bir daha teyid edildi

BM 42. dönem 6 Komite sinin 126 gündem maddesi, Zimbabve'nin hazırladığı "Uluslararası terörizm" üzerine olan ve Güney Afrika ırkçılığı hedefleyen karar taslağı, ABD ve Türkiye'nin de içinde bulunduğu birkaç emperyalist sömürgeci devletin muhalefetine rağmen büyük bir çoğunlukla onaylandı.

Kabul edilen karar taslağı her halkın sömürgecilik ve ırkçılığa karşı savaşının meşruluğunu kabul etmektedir.

Ayrıca ilgili konuda 44 oturumla da alınacak kararların alınan karara eklenmesi öngörüldü.

Federal Alman Parlamentosunda ilginç tartışma:

Soru Önergesi ve Hükümetin Açıklaması, Alman Yetkililerinin MİT ve Komkar'la İşbirliğini Belgeledi

Soru önergesinin sahipleri: Wüppesahl ve Yeşiller grubu.

Önerge kayıt no: 11/1025.

Önergenin başlığı: "Alman Güvenlik makamlarının Kürt örgütleri arasındaki yanlış bilgilendirme kampanyasına katılımı ve PKK'ye karşı önlemler".

Önerge 16 sorudan oluşur. Önergeye hükümet cevabı 20 Kasım

"1 Spiegel" ve "Tageszeitung" gazetelerinde yayınlananlar dışında 24 Nisan '87'de yazılan ve 6-7-87 tarihinde Köln'den postalanan PKK'yı ham ilan ediyoruz" başlıklı bildirimlerin MİT'e ait olduğunu hükümet ne zamandan beri bilmektedir? Bu konuda ne tür bilgi sahibidir?

2. Tarihşiz olarak yazılan 30.7- 5.8.87'de Paris'ten gönderilen ve "Kurdistan yarışı-ver derimleri" imzasını taşıyan Doğan Karakoç katledildi" başlıklı taşıyan bildiriyi yazanlar hakkında federal hükümetin bilgisi nedir? Hükümet asıl bildiriyi yazanlar hakkında neler yapmaktadır?

3. Federal hükümet neye dayanarak bunları resmi bir belge olarak yorumlamak için İç Güvenliğimiz (Federal İçişleri Bakanlığı bülteni, bn) de yayımlıyor?

4. Federal hükümet "Spiegel" ve "Tageszeitung" gazetelerinin bildirimleri asıl basının MİT olduğuna dair iddiasını doğru olmayan bir iddia olarak mı değerlendiriyor?

5. Federal hükümet, bildirimleri yazan ve gönderenin MİT olduğunu kabul ediyor mu?

6. İç Güvenliğimiz adlı dergide çıkan ve okuyucularına da eksik bilgilere hitap etmenin de dışında Kürt örgütleri arasında kızkırtıcılık anlamına geldiğine kabul ediyor mu?

7. Federal hükümet, kaynağı Türk devleti olan ve Kürt örgütleri arasında gerçelik yaratan bu tür şeyleri tekrarlama önlemek için ne tür önlemler almaktadır?

8. Hükümet, D. Karakoç'lu ilgili bildirinin 27.7.87 tarihinde Köln'de yapılan aramalarda ele geçirildiği iddia ediyor mu?

9. PKK'yı ham ilan eden bildiriyi "adli bildirinin diğerlerinden farklı olarak haber

ajanslarının yoluyla değil, sadece bir kısım politik ağelere tanınmalarına, örgütlere ve daha sonra polis tarafından PKK'nın saldırıları konusunda uyarılması hedeflenen Komkar yöneticilerine gönderildiği hükümet biliyor mu?

10. Bu bildiriyi yazanlara ve daha sonra polisin tehlikeye olduklarına dair uyardıkları insanların adreslerinin nasıl bu denli açık olduğunu hükümet açıklayabilir mi?

11. Hangi güvenlik daireleri bu tür yazıların gönderilmesine yardımcı olmuştur?

12. Ne zamandan beri Federal Savcı, PKK hakkında paragraf 129 29a (terörist örgüt kurma)'ya göre soruşturma yürütmektedir?

13. 27.7.87 tarihinde elkonulan PKK'ye ait listeler Türk devletine verilmiş midir? Türk tarafı hangi yollarla bu bilgileri elde etmektedir?

14. Geçen sene bir PKK'lı etrafında kurulan bomba kompleksunun asıl faileri konusunda hükümet ne tür bilgiler sahibidir?

15. Bu durumda federal hükümet, Türk MİT'in faaliyetlerini kabul ediyor mu?

16. Federal hükümet, güncel durumdan dolayı PKK'nin derneklerini kapatmağı düşünüyor mu? Ya da böyle bir adıma karşı çıkan durumu nasıl tanımlıyor?

Federal Alman Hükümetinin cevabı:

"Bu iki örgüt (PKK ve Komkar, bn) anayasamız 73-10-c fıkrası gereği anayasayı koruma konunu çerçevesinde gözlemlenir."

"Bu tanımlama gruplardan birinin tarafını tutmayı dışlar. Gruplar arasında kızkırtma yaratan kampanyası suçlaması doğru değildir. Yanlış bilgilendirme kampanyasına Nr. 4/87 iç güvenliğimizde yayınlanan yazılarla katıldığını iddiasını reddediyoruz. "PKK'nin eylemlerini protesto ediyoruz" başlığı ile yazılan makaleler Komkar'ın 5 ve 13 Nisan bildirilerine dayanmaktadır. Güvenlik makamlarının manevra göre bu bildirimler Komkar'a attır. Komkar'ın bu bildirimleri yayınlayan bir açıklaması yoktur.

Söz konusu bilgileri MİT'in yaydığına ait başıru elimize geçmemiştir. Fakat basındaki iddialar, hükümetçe bilinmemektedir. Somut bilgi yetersizliğinden hükümet bir değerlendirilmeden yana değildir.

Cumhurbaşkanı Savcısı, PKK hakkında bir soruşturma açmamıştır.

27 Temmuz '87'de ele geçen listeler Türk makamlarına verilmemiştir. Federal Alman hükümeti, şu anda kendisinden istenen bilgileri ayırtırlı veremeyecek durumdadır."

Hükümetin açıklamasının güncel uygulamalarıyla yalanlanmasın konunun yorumuna yetmektedir.

Demokrat Güçlerin Mücadelemizle Dayanışması Artıyor

Danimarka'da demokrat güçler geçmişte Vietnam halkına verdikleri desteği mücadelelezi vermenin çalışması içindeler. Bu gelişme halk kurtuluş mücadelesinin haklılığından ve yurtseverlerin yaptıkları etkin çalışmalar sonucu sağlanmıştır.

Gelişmenin son örneği 500.000 nüfuslu Fyn adasında oldu. Danimarkahlara yönelik yoğun tanıtma, dayanışma toplantıları, sergi, seminer ve geceler düzenlendi. 6, 7, 8 Kasım tarihlerinde günde on dört saat açık olan bir sergi düzenlendi. Sergiyi 15.000 Danimarkalı

gezdirdi. Mücadelemiz hakkında sorular soruldu, bilgilendirildi. Danimarka dilinde yazılmış yüzlerce dergi ve broşür dağıtıldı.

Ayrıca Kürtçe, Türkçe, Danimarkaca haftada bir saat yayın yapan radyomuz, dayanışma çalışmalarımıza önemli katkı sağlamaktadır.

Dayanışmacı Danimarkalılar "Kürdistan Dostluk Derneği"ni kurdular. Amaçlarının: "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine her türlü destek ve yardımı yapmak olduğunu" bir basın bildirisi ile açıkladılar.

— Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi!
— Yaşasın Uluslararası Dayanışma!

Fyn'den ERNK taraftarları

Eski bir köy korucusu ile yapılan röportajı yayınlıyoruz

“Bana bir kağıt uzatarak ‘bunu imzala’ dedi”

Köy koruculuğu sistemi, faşist Türk sömürgecilerinin baş vurduğu bir can simidi olarak oluşturuldu. Rejim çöküşünde bu sisteme dayanarak kendisini ayakta tutmaya çalışıyordu Abdulhamit döneminde oluşturulan İlamidiye Alayları deneyinden yararlanarak oluşturulan koruculuk sisteminde amaç “Kürd’ü Kürd’e kırdırmak”tır.

Köy koruculuğu 4 yılını dolduruyor. Bu süre zarfında sömürgecilerin oyunları tutmadı ve bozuldu. Bugün sömürgecilerin bu oyunu tamamen iflas etti. 1987 Atılımı ile birlikte silahını bırakıp kaçan yüzlerce korucu oldu. Sömürgeciler bu sistemi ayakta tutmak için, zor kullanıyor, herkesi silah almak zorunda bırakmak istiyor.

Biz bu gelişmeleri bir de diğer taraftan aktarmak istiyoruz. Zorla verilen silahını bırakarak köy koruculuğundan vazgeçen Azad adlı bir yurtseverle, gazetemiz röportajı yaptı. Buna, nasıl köy koruculuğu yapıldığını, köy korucularına neler söylendiğini ve operasyonlarda nasıl davrandıklarını vb. gibi sorular yanıtlıttık. Aldığımız ilginç cevapları okuyucularımıza da sunuyoruz

Berxwedan: Ne zaman ve nasıl köy korucusu yapıldınız?

Azad: 1987 Ocak’ında, evde oturduğum bir gün, merkezden beni istediklerini söylediler. Merkeze gittimde, karakol komutanı beni karşıladı. Bana bir kağıt uzatarak, “Bunu imzala” dedi. Ben kağıdı okumadan imzalamayacağımı söyledim. Bu arada karakol komutanı büyük bir öfkeye kapıldı. Üzerime yürüyerek, hiddetle, “İmzala ulan şu kağıdı, yoksa gerisini sen düşün” dedi. Ben imzalamamakta direltim. Bunun üzerine, açıkça tehdit etmeye başladı. “Eğer bu kağıdı imzalamasan, bu yörede olacak bütün olaylardan seni sorumlu tutarız” dedi. Ya bunu ya da koruculuğu kabul etmemi istediler. Ben o anda başka bir çarem olmadığı için silahı aldım.

Bana, başta nöbet tutmayacağımı ve ayda 150 bin lira aylık alacağımı söylediler. Tabii bu, bana silahı vermek için verdikleri vaatlerdi. Fakat, daha sonra nöbete çıkarmakla da kalmadılar, askerler önünde bizi götürüyorlardı.

Berxwedan: Köy korucusu ne asker olarak gücünü neydi? Hangi alanda operasyonlara katılıyordunuz?

Azad: Biz yaklaşık 170 korucuyduk. Bizim yanı sıra, 4 000 düşman askeri de vardı. Görevimiz, Şırnak-Cudi dağı çevresinde ARGK gerillalarına karşı savaşmaktı. Bu sayı sürekli olarak alanda bulunan sayımızdı. Zaman zaman sayımız bunun çok üstüne de çıkıyordu. Çünkü her yere asker sevkıyatı vardı.

Berxwedan: Bu kadar kalabalık sayıya rağmen başarılabildiniz mi? Ortada. Bunun

nedenleri sizce nedir? Yani, korucu ve askerler bu savaşa nasıl bakiyorlar?

Azad: Şimdi, birçok nedenini siz de biliyorsunuz. Sömürgeciler topraklarımızı işgal etmiş, kimse bunların tarafını tutmuyor. Halk bunlardan nefret ediyor.

Bir de meselemin diğer bir tarafı var. Asker savaşmak istemiyor. Büyük bir korku içinde. Bunu biz operasyonlarda çok açık bir şekilde gördük.

Devletin zorla eline silah verdiği köy korucularına gelince de, bunların çoğu isteksizdir. Kürtlerin birbirine kırdırılmak istenmesini içlerine sindiremiyorlar. Çoğu da yurtsever duygulara sahip. Kürt ve Kürdistan onlar için de sahip kılmaları gereken değerlerdir.

Türk devleti ARGK savaşçılarına aleyhine çok propaganda yapıyor. Onlar için “Ermeni”dir, vatan hainidir, başka yerlerde kaçıp gelenlerdir” diyor. Ama kimse bunlara inanmıyor. Çünkü, herkes ARGK lileri tanıdı.

Hakkari-Şırnak arasında kalan muntıkaya Türk askeri gremiyor. Burası kurtarılmış gibidir. Cudi dağının üzerine ise asker kolayca gidemiyor. Yazın göçerlerin arasına asker kolayca gidemiyor. Her men hemen hiç uğrayamadı.

Örneğin gerillaların baskınlarına, eylemlerine anında müdahale edemiyor. 2-3 saat sonra veya gündüzü bekleyerek gidiyor. Araziden köyeyaklaşmak istediğinde ise, bu kez köy korucuları bu durumda biraz da olsa gerçekleri görmeye başlıyorlar. Bizi birbirimize kırdırıyorlar, kendileri ise gelmiyorlar deyip silahlarını bırakmaya başladılar. Bu durumları onları çok etkiliyor. Ayrıca devrimcilerin gücünü de çok iyi görüyorlar.

Berxwedan: ARGK gerillalarının size yaklaşımı nasıldı?

Azad: Bizi sürekli ikaz ediyorlardı. Silahları ilk aldığımızda, “Bize karşı kullanasınız diye verdiler ve sizleri ihanete çekmek istiyorlar” diyorlardı. Ayrıca bizim de Kürt olduğumuzu, bize karşı savaşmak istemediklerini ama buna mecbur kalırlarsa, hakkettiğimiz cezayı vermekten çekinmeyeceklerini de söylüyorlardı. Bizi vazgeçirtmek için birçok çareye başvurdular.

Berxwedan: Pek çok devrimcilerin bu çabası sizde nasıl bir etki yarattı? Özellikle de koruculara karşı yoğun eylemler geliştirdi. Bu durumlar karşısında tavrınız neydi?

Azad: Bunlar bizi çok etkilerdi. Biz zaten, “Eğer Apocular köyümüze gelirse onlara karşı silah kullanmayız” diydük. “Silahlarımızı isterlerse hemen veririz. Daha sonra da baskına uğradığımızı merkeze bildiririz” diye aramızda anlaşmıştık.

Biz sürekli olarak “Apocuları vurmamız” söylüyorlardı. Kendi aramızda bunla-

duğu da, yığına korukle gime politikası:

Köy koruculuğunun iflas belgeleri

rı isteklerine uymayacağına hep söylüyorduk. Çatışmalarda veya başka zamanlarda devrimcilerle karşılaşmamak için büyük bir çaba harcıyorduk.

Her gün komutan bize, “Sizin muntıkada hiç Apocu var mı? Bunun hesabını soracağım. Ulan siz de Apocusunuz” diyordu. Bütün tehditlere rağmen biz, istediklerini yapmamada ısrarlıydık.

Berxwedan: Bir başka konuya gelelim. Halkın köy korucularına, yani size yaklaşımı nasıldı? Sizin hakkınızda neler diyorlardı?

Azad: Köylülerin hepsi bize karşıydı. Bizim durumumuzun ihanet olduğunu sık sık söylüyorlardı. Hatta babam bile hergün, silahı geri vermem için baskı uyguluyordu. Bir keresinde (buson günlerde oldu), “Eğer silahı vermezsen hen intihar edeceğim” dedi.

Kimse köy korucularına sahip çıkmıyor. Örneğin vurulan köy korucularının cenazelerini kimse kaldırmıyor. Sıhpsız orta yerde kalıyor. Yine, hiç kimse bunlara “Allah rahmet etsin” demiyor. Köylüler koruculara iki ad takmışlar, “Sıxur” ve “Çahş” diyorlardı. Bunlar ise kendisini satmış, hain anlarına geliyor.

Berxwedan: Halk ve devrimcilerin size karşı tavırları çok açık görülüyor. Bu durum karşısında siz ne düşünüyorsunuz? Halka ve devrimcilere davranışlarınız nasıl oluyor?

Azad: Şimdi silah alan korucuları ikiye ayırmak gerekir. Benim gibi çoğu zorla silah almaya mecbur edildiler. Ama bazıları var, onların durumu çok farklıdır. Diyebiliriz ki, bunlar gönüllü olarak silah alıyorlardı. Bunlar silah almadan önce de devrimcilere karşı suç işlemiş olan ajan veya ihbarci kişilerdi. Devrimciler tarafından cezalandırılacaklarını çok iyi bildiklerinden, düşmandan silah alıyorlardı.

Dediğim gibi bazıları mecburiyet karşılığında alıyordular. Bunlar, devrimcilere karşı silah kullanmıyordu. Hatta ço-

ğu, bir devrimci şehit düştüğünde gözyaşı döküyordu. Bunlar eni sonu mücadeleye katılmayı düşünüyorlar. Bir yolunu bulup gerillalara ulaşmak istiyorlar.

Berxwedan: Bu konuda hiç bir imkanınız olmadı mı?

Azad: Aslında biz de çok düşündük. Her gün, bu konuda kendi aramızda hep konuşuyorduk. Bizim yerimiz gerillaların yanındı, diydük.

Fakat bir çatışma anında veya başka bir zamanda yanlarına gitmeye çekiniyorduk. Kendimizi onlara tanıtamazsak bize ateş ederler, diyorlardı. Bundan dolayı, başka şekillerde ilişki kurmanın yollarını aradık. Hiç bulamazsak da, ne pahasına olursa olsun onlara ulaşmaya kararlıydık. Alınımıza bir kara leke gibi sürülmüş olan bu şerefsizliği daha fazla taşımak istemiyorduk.

Berxwedan: Sizin bu durumunuzu, ordu komutanları da biliyor muydu? Tavırları nasıldı?

Azad: Bize hiçbir güven duymuyorlardı. Yüzbaşı sık sık, “Siz de Apocusunuz, hepimizi öldürecek” diyordu. Operasyonlara çıktığımızda askerlere, “Bunlara dikkat edin, eğer kaçarlarsa vurun” gibi talimatlar veriyordu. Arasıra toplantı yapıyorlardı. Bu toplantılarda bize de “gündüz külahlı, gece silahsız, yoksa Apocular bu kadar rahat hareket edemezler” diyorlardı. Bize, Apocularla birlik olup, gece eylemlere katıldığımızı söylüyorlardı. Bu örnek bile, onların nasıl bir korku içinde olduğunu göstermeye yeter. Kürt halkının hepsine karşı güvensizlerdi.

Berxwedan: Askerlerle birlikte operasyonlara çıkıyor muydunuz. Operasyonları nasıl yürütüyordunuz? Sizin ve askerlerin durumu nasıldı?

Azad: Operasyona ve nöbetlere askerlerle birlikte katılıyorduk. Operasyon ve nöbetlerde, biz sürekli olarak askerlerin önünde idik.

Nöbetleri akşamdan subaha kadar tutuyorduk. En ön-

de biz bulunuyorduk. Bizim arkamızda askerler, onların arkasında da komutanlar vardı. Asker böylece ortaya alınmıştı. “Şüpheli kimi görürseniz” diyorlardı, “komutan da olsa getirin”. Yollardan gide miyorduk. Taşlık arazide yol alıyorduk.

Operasyonda da durum aynıydı. Biz 50 metre askerin önünde yürüyorduk. Bu durumda çatışma çıkarsa kendimizi kenara verip, askerin öne geçmesini sağlar ve önümüze girdiklerinde ise bunları vururuz, diydük. Her gün askerlerle aramızda tartışma çıkıyordu. Biz Kurduz, diydük. Kendi insanlarımızı kurşun sıkmayız.

Askerler ise tek başına çok korkuyorlardı. Geceleri köyden veya çevresinden ayrılmıyorlardı. Gece operasyon yapmıyorlardı. Gece hareketi yasaktı. Genellikle nöbetlerde ses çıkartıyor ve uyuyorlardı. Çoğu akşam askerler nöbeti bize bırakıp evlere yatmaya gidiyorlardı.

Berxwedan: Askerlerin savaşa karşı tavırları nasıldı? Gördüğünüz kadar ile komutanların emirlerine uymuyorlardı? Ne kadar süre koruculuk yaptınız, bu süreçte çatışmaya girdiniz mi?

Azad: Şimdi, askerlerin yüzde sekseni diyebilirim, savaşmak istemiyorlardı. Devrimcilerle karşılaşmamak için büyük çaba harcıyorlardı. Mesela bir keresinde iki asker silahını bırakıp kaçtı. Yine bir asker kendisini yaraladı. Giderken de, “Cehennem deresinde kurtuldum” dedi. Daha sonra bu askere 10 yıl hapis cezası verildi.

Benim koruculuk yaptığım süreye gelince, 8 aya yakın yaptım. 6 ay Cudi Dağı’nın çevresinde hareketliler katıldım. Ben kendim direkt çatışmalara katılmadım. Yalnız düşman, 10 asker veya korucu öldürülürse, 1 kişi olarak gösteriyor. 10’nu 1 diye veriyor.

Berxwedan: Gazetelerde de çıktı, çok sayıda korucu silahını bırakmak istiyor. Türk sömürgeci yetkilileri bunu kabul etmiyorlar.

Azad: Benimle birlikte 70 kişi ayrılmak istedi. Hepsine silahını bıraktı. İsterseniz bizi öldürün, biz silah almayacağız, dediler. Kaldı ki böylece bizim için şerefli bir yoldu. Ayrıca 500 dilekçe verilmişti. Bunların hepsi istifa etmek istiyorlardı. Fakat, dilekçeleri kabul edilmiyordu. “Silah almasanız, hepimizi öldürecek, tutuklayacağız” biçiminde tehdit ediyorlardı. Artık kimse bu tehditlere kulak asmiyordu. Ben kendim sürekli dilekçe veriyordum, ama bir türlü kabul etmediler. 3 kere intihara kalkıştım. Yine de silahımı almadılar. En sonunda hasta olduğumu söyleyip 3 gün izin aldım. Daha sonra silahımı muhtara teslim edip, köyden kaçtım. Şu anda da gördüğünüz gibi bu şerefsizlik lekesini alımdan silmek istiyorum.

Yurtseverlerin
Kaleminden
Kürdistan
Ulusal Kurtuluş Savaşı

Kürdistan Gençliği ve Mücadele

Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi ve onun önder gücü PKK, orduyu ARKK cephesi ERNK'nin katettiği gelişmelere karşı çılgına dönen sömürgeci faşist cunta, halkımıza karşı dizgin-siz bir savaş yürütmektedir.

Sömürgeciler, gençliği yozlaştırma, pasifize etme ve ulusal kurtuluş mücadelesinden uzak tutmaya çalışmaktadırlar. Çünkü günümüzde gençlik ARKK saflarında hızlı bir şekilde saf tutmaya başlamıştır.

Genelde Kürdistan halkına özeldir gençliği yönelen faşist cunta; baskı, zulüm, işkence, keyfi tutuklamalarla gençliği ya Türkiye metropollerine, ya da Avrupa ülkelerine özellikle sürgün etmektedir.

Ama tüm özel savaş yöntemlerine rağmen, gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi kısa zamanda Kürdistan gençliğini etkileyerek önemli oranda bünyesine çekmiştir. Ve gençlerin mücadelesine örgütü "Yekitiya Xortên Şoreşgerên Welatparêzên Kurdistan" da kurularak Kürdistan tarihinde önemli bir adım atılmıştır.

Öncümüz, her türlü yozlaşma, ulusal inkarçılığa ve küçük-burjuva milliyetçiliğine, reformizme, teslimiyete karşı direnerek mücadeleyi bayrağını yükseletmiş, özgürlük ve bağımsızlık yolunu açmıştır.

Stuttgart'tan Şehmus

"... GÖREV ERNK SAFLARINDA YER ALMAKTIR"

12 Aralık 1981 tarihinde Kamışlı'da, faşist Türk sömürgecilerinin gerçekleştirdiği bir katliamda 15 kişi öldürülmüştü. 9'u Güney-Batı Kürdistanlı olan bu kişilerden 6'sı ise Kawa örgütüne mensuptu. Katliamdan sağ kurtulan 1 kişi vardı. Bu da, 13 kurşun yarası almış olan Heybet Açıkgöz'dü.

Heybet Açıkgöz ile Berxwedan muhabiri İsveç'te bir röportaj yaptı. Faşist Türk sömürgecilerinin Kamışlı'da gerçekleştirdikleri bu katliam, onların gerçek yüzlerini bir kez daha ortaya koymaktadır. Berxwedan muhabirinin hem bu katliam ve hem de ulusal kurtuluş mücadelesi üzerine katliamın tanığı ile yaptığı söyleşiden bazı bölümleri yayınlıyoruz.

Kamışlı katliamından 13 kurşun yarası olarak sağ kurtulduunuz. Kısaca bize bu gelişmeleri anlatır mısınız?

1980 cuntası ardından birçok örgüt gibi Kawa da pek düzenli olmasa da yurtdışına çıktı. Güney-Batı Kürdistan'ın Kamışlı kentinde kalabalık bir grupken, Türk faşist güçlerinin saldırısına uğradık. Saldırıdan yalnız ben sağ kurtuldum.

Faşist Türk sömürgecileri olayı çarpıtmak istediler. Ama bu oyunları tutmadı.

Ben katliamdan yaralı kurtuldum. Başta Kawa olmak üzere hiçbir örgüt bana sahip çıkmadı. 6 ay zindanlarda kaldım. Hatta yaralı olarak ölüme terk edildim.

Katliamın ardından bu tür bir durumun ortaya çıkışını nasıl yorumluyorsunuz?

Gerilla Kılığına Giren Kontraları Artık Halk Tanıyor

Bu seneki iznimi Karakolan'da geçirdim. İstanbul'da da geniş izlenimlerim oldu.

Bingöl ve çevresinde, gerilla çalışmaları karşı düşman en çok kontr-gerilla taktiklerine başvuruyor. Bu faşist birlikler, gerilla kılığına giriyor, köylere iniyor, köylülerini siniyor, çirkin şeyler geliştiriyorlar. Bununla da gerillaları halk nezdinde kötülemek istiyorlar. Fakat hemen şunu belirtirim. Halk bu özel savaş taktiklerini iyi biliyor ve hoş karşıyor. Asker öyle istediği köye gidip operasyon yapmıyor. Kontr-gerilla timleri bile, çoğu kez kırdan güvenli yerler seçiyor, en erkenden karakollara dönme yollarını arıyorlar.

Bingöl'de kaldığım süre içinde çok eylem oldu. Düşman bunları ya gizledi, ya da çarpıtarak verdi. Örneğin 3 devrimcinin şehit düştüğü eylemde 8 asker ölmüştü. Bunları vermediği gibi, şehit olan savacıların sayısını fazla verdi.

İstanbul'da kaldığım iki

hafta içinde yurtsever çevrelerden büyük bir umut, coşku ve PKK'ye inanç gördüm. Bu arada konuşabildiğim çoğu yurtsever ilişkisizlikten ve ellerine yayının ulaşmamasından şikayetçiydiler.

Akşam kahvede TV haberlerini izliyorduk. Haberlerde Zeytinburnu polis karakolu baskını verildi. Hemen herkesin yüzünü bir sevinç kapladı. "Eylemi mutlaka PKK yapmıştır" tartışması başladı. Bu, PKK'ye duyulan güvendi.

Bu arada, İstanbul Kazlıçeşme'de deri işçileri grevi başladı. Greve işçiler PKK sempatanlarını arayarak greve öncülük etmelerini istiyorlardı.

Aktardığım birkaç olay, gözlemlerimin sadece küçük bir parçası. Çok açık olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Kürdistan halkının umut kaynağı olduğu gibi, Türkiye emekçilerini de geniş ölçüde etkilemiş.

Şandi

Den Haag 12.11.1987

Bildiğiniz gibi, benim o dönemde Kawa ile ilişkim vardı. Bu örgütte arkadaşlarımız olmasına rağmen bana hiçbir yardımları olmadı. Çünkü yönetici şeflerin düşüncelerinde katledilenlerin anısına saygı diye bir şey söz konusu değildi. Daha doğrusu devrimci samimiyetleri yoktu. Bunu tavırları ile de gösterdiler.

Oysa PKK militanlarının, şehitlerinin anlarına ne denli bağlı olduklarını, bugün bunun için mücadele geliştir-diklerini hepimiz bilmekteyiz.

Katliamdan sağ kurtulduktan sonra ne yapmayı düşünüyordunuz?

Benim bir amacım vardı: Faşist Türk cuntasına karşı savaşmak istiyordum. Bütün bireysel uğraşılarıma rağmen Kawa'ları ülkeye yönelik çalışmalara döndüremedim. Bunlar da, diğer teslimiyetçi Kürt örgütleri gibi Kürdistan'ı unutmuş her şeyi isveç'le sınırlandırmışlardı. Bu ortamda, ihanet yuvasında onurlu yaşamak için bireysel savaş verdim.

1981-84 yılları arası dönemde, çeşitli nedenlerden dolayı PKK hakkında da yeterli bir bilgi sahibi olmadım. Hala eski şartlanmışlığın etkisi vardı.

15 Ağustos Atılımı büyük bir yankı uyandırdı. Bu atımdan nasıl etkilen-diniz?

15 Ağustos, bende tarif edilemeyecek bir etki yarattı. Çünkü, bunu basit bir saldırı eylemlerinin başlangıcı olarak ele almamak gerekir. En ufak bir eylem bile, aylarca süren bir istihbarat, keşif, mevzi vb sorunların çözümünü sonucunda oluyorsa, böyleleri seri eylemliliğin altında derin gerçekler yatar. Ayrıca bu tarih, ihanetle direniş, devrim ile karşı devrim saflarının netleştiği, Kürdistan halkının umutlarının şahlandığı, düşmanın ise korkuya kapıldığı bir dönemin adıdır. 15 Ağustos, katledilen yüzlerce PKK militanının Kürdistan tarihindeki ve bence Kamışlı'da katledilenlerin de anısını yaşatma tarihidir. Bence, bu böyle görülmelidir.

Biliyorsunuz, bazı sol maskeli güçler buna, "provokasyondur", "erken-dir" dediler...

Aslında bunların durumuna fazla şaşmamak gerekir. Ben ve benim gibi birçok insan vaktiyle şu veya bu siyasetin, devrimci olduğuna inanarak saflarına katıldı. Lenin'in deyimile "zor yıllar yaman yıllardır". Biz de bu zor yıllarda bu örgütlerin içyüzünü görebildik. Bu örgütlerin en hırçın olduğu dönem, Kürdistan'da mücadelenin en yükseldiği dönemlere denk gelir.

Ülkede silahlı köy korucularına vurulan darbe dikkat edilirse en fazla Avrupa'daki kiravath köy korucularını etkilemiştir. Hepsini bu mücade-

leye sayfalar dolusu yazarak, "katliam" dediler. Halbuki, TC faşizmi gözüm önünde 15 kişiyi öldürürken, onlar böyle bir kampanya başlatmadılar. Yine Sason'da, Hezil'de ve daha birçok alanda onlarca PKK militanı şehit edilirken, bunlar hiçbir açıklama yapmadılar. Ben PKK'lı değilim, ama bu gerçekleri görmemek alçaklığın, rezilliğin, namertliğin ta kendisidir. Onun için Mardin'de köy koruculuğuna vurulan darbeyi, Avrupa'daki yandaşlarına vurulan bir darbe olarak anlamak gerekir. Bu konuda Türk soluna değinmeyeceğim. Çünkü onlar hala Kemalizmin icazetli sövenizmi ile doludurlar.

15 yıldır, Türk solu birçok darbe almasına rağmen, şovenlikte ısrarlı davranmaktadır.

Kürt milliyetçiliğine gelince, bence bu duygu kabarsa da zararlı değil. Önemli olan bunu verimli ve sonuç alıcı kanallara yönlendirmektir. Benim teslimiyetçi dediğim örgütler, TKSP, Rızgari, Kawa, Peşeng vd. 'leri milliyetçi bile olamazlar. Eğer milliyetçilik damarları dahi canlı olsaydı, ülkeleri için bir şey yaparlardı. Ama onlar ihanette inat ediyorlar.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bugünkü gelişimi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Bu konuda Kürt ulusuna gerçekten büyük görevler düşüyor. Bu görev, ERNK saflarında dürüstçe, samimice işçisi, köylüsü, aydını, öğrencisi, kadını vd tüm kesimleri ile örgütlü ve kararlı bir şekilde yer almaktır.

Cephe silahını yetkince kullanmalı, böylelikle ulusal bağımsızlığa ulaşma sürecimizi kısaltmalıyız. Düşmana ve işbirlikçilerine güç veren zeminin kurutmalıyız. Bunu bağımsızlığımız oranda Cephemize layık hırır nefes olduğumuza inanabiliriz.

Son olarak söylemek istedikleriniz var mı?

Aslında anlatmak istediklerim çoktur. Önemli üzerinde durmak istediğim husus, başta Kawa olmak üzere diğer örgütler içerisinde de yer alan ve gerçekten Kürdistan'ın bağımsızlığını samimice bir şekilde isteyen herkes, bugün şehitlerimizin antika-mını kat kat fazlasıyla alan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşına maddi ve manevi olarak destek olmalı, ERNK içindeki örgütlerde yerini almalıdır.

Yine, binbir zorluklar ve olanaklılıklar içinde Kürdistan'da zorlu doğa koşullarına ve düşmanla arasındaki güç dengesizliğine rağmen, görkemli ve militan bir mücadele yürüten ARKK savacılarına sahip çıkmalıyız. Tüm ilerici insanlığı bu savaşımızı mal edilebilmeliyiz.

Son olarak, bana yıllarca sakladığım bu kimmi bir miktar da olsun dökme fırsatını veren Berxwedan'a üstün başarılar dilerim.

"Dersim'de Zaptedilemez Bir Kin Gördüm"

Ben 1985 yılında Libya'ya işçi olarak çalışmaya geldim. Geldim ama Türk burjuvazisinin baskı ve zulmünden burada da kurtulamadım. Aynı şey, buradaki bütün işçi arkadaşlarımız da başına gelen bir olaydır. Bunlar, anlatılmakla bitmez. Bildiğim tek şey, köklü bir çözümün gerekliliğidir. Zaten bu çözüm yolunun ne olduğunu bugün, artık herkes biliyor. Devrim. Ülkem Kürdistan'a gittiği zaman bunu daha çok anladım.

Kürdistan'ın Dersim yöresinde oturmak istiyim. Bu alandaki halkımızın Türk sömürgecilerine karşı zaptedilemez kını mevcuttur. Kemalizm zehriyle çılgınlaşmış bazı inkarcıları saymazsak, genelde halkımız her geçen gün kınıni daha da bilemektedir. Bugün PKK önderliğinde yürütülen kurtuluş savaşımız

tüm halkımız için vazgeçilmez tek çare olarak kabul edilmektedir. Geçmişten beri bu kutsal davaya sarılanlar şimdinin şanlı unuruyla düşmana daha da ağır darbeler indirirken, geçmişte umutsuz olanlarsa, bugün geç kalmanın ezikliğini yaşıyorlar. Hemen hemen konuştuğum herkeste böyle bir izlenim mevcuttu. İzinde bulunduğum kısa bir sürede gördüğüm, duyduğum her şey düşmanın büyük bir panik ve korku durumu yaşadığını göstermekteydi. Öyle ki her düşman askeri, adeta kendisini her an boğazlayacak gerillanın tuzağına düşme korkusu içerisindeydi. Kürdistan'ın, atıkları ilk adımla birlikte ölüme, ayrıldığı gün ölmeye ölmeye dönüş geçiş olarak görmektedirler. Bilindiği gibi, 1987 baharında kahraman Kürdistan gerillaları

Hozat'a bağlı Sarısaltık köyü civarlarında bir düşman konvoyunu imha etmişlerdi. Sömürgeciler olayı, "Eşkıyalar çobanlıktan yapılan iki çocuğu vurdu" diye yansıtmışlardı. Ama olayın böyle olmadığını yöredeki herkes biliyor.

Gelişmeler karşısında çılgınlaşan sömürgeciler, bazı köyleri sürgün etmişlerdir. Hozat'a bağlı Kızıltas, Kızılmezra, Koçmezra ve Geçtekköyü.

Şimdi Dersim'de, mücadele günden güne gelişiyor. Eskisi gibi sömürgeciler ile sosyal-şövenlerin artık borazanları ötmüyor. Yalnızca kahraman Kürdistan gerillasının zafer naraları vardır. Selam olsun bağımsızlık ve özgürlük savaşçılarına...

Lihyu'dan
Dersimli bir işçi

PKK Kürdistan'dır, PKK Halktır!..

Yıllardır ülkemden uzaklarda bulunan Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük özlemini çeken yüzlerce Kürt kadınlarından biriyim. Yakında Kürdistan'a izine gidip geldim. İzin izlenimlerimi ulusal yurtuluşun sesi Berxwedan'a yazmayı yararlı görüyorum.

Gümrük kapısında kimlik kontrolünü yapan polis, pasaportumda çocukların ismini ve resimlerini görünce, faşistçe bana bakıp, çocukların yanında yok mu diye bağırdı. Ben hayır deyince pasaportumu 6-nüme fırlattı.

Evet, akşam geç saatlerde otobüsle Kürdistan'a hareket ettik. Otobüs tıklım tıklım Dersimlilerle doluydu. Yolculuk boyunca hiçbir arama ve kimlik kontrolü yapılmadı. Malatya'ya varır varmaz, kontrol başladı. Ellerinde isim listesi, gelip geçen tüm araçları didik didik arıyorlardı. Halkımız da sömürgeci askerlerden artık korkmuyor, hele hele kadınlar, arkalarından olmadık küfürler söyleyip alay ediyorlardı. Zaten korkmaya gerek yoktu, çünkü hepimiz Kürdistanlıydık ve o ülke de bizim ülkemizdi. Korkan ve yabancı olan, sömürgeci askerlerdi.

Yıllardır devrimci geçinen sosyal-şoven ve Kürt küçük-burjuva milliyetçilerin, "Halk korkuyor, aman yapmayın halk bilincişizdir, Apocular halkın kaderiyle oynuyor" diye yaptıkları karşı devrimci propagandalarını, ülke topraklarına girer girmez sahtekarlıklarını bir daha hatırladım.

Evet, mevsim kışa giriyordu. Kürdistan'ın dağlarına beyaz karlar yağmıştı. Fakat ARGK savaşçılarının sömürgeci Türk devletine vurduğu ölümcül darbeyi, ve ülkemize yeni doğan özgürlük güneşini görünce, mevsimin kışa değilde, bahara, güneze ve yeniyi doğru açıldığını hissettim. Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu için her mevsim bahardır. Dağlarımızdan kentlere doğru esen rüzgar özgürlük rüzgarıydı. Faşist TC'ye ve uşaklarına ölümlü, halkımıza ise bağımsızlığı müdeliyordu.

Dersim de durumu daha değişik gördüm. Yol boyunca, adım başı askerlerle doluydu. Her tepenin başında bir "mehmetçik" tetikte bekliyordu. Fakat onlar da isteksiz, kendilerinden bezmiş, gün sayıyor gibi görünüyorlardı. Tüm köy ve kasabalarımıza Kemalizin,

özel yetiştirilmiş MIT elemanları yerleştirilmiş, alevicilik ve Tuncelilik maskesi altında Kemalizm körükleniyor.

ARGK savaşçılarının son günlerde okulları yakma eylemleri, TC'nin kışa kültürünü yerle bir etti. Tüm faşist yetkilileri birbirine düşürmüş, ajan ve uşak takımı ise kaçacak yer bulamıyor, artık korkularından halk arasında gerillaları övmeye başlamışlar. Ve gene bu eylemler TC'nin seçim propagandasına da büyük darbe vurdu.

Ekonomik bunalım, yoksulluk, baskı, zulüm ve yozluk ortamı devrimi dayatmış durumda. Halk, "Kaybedecek bir şeyimiz yok" diyor ve savaşın daha da gelişmesini istiyor.

Köyümüze gittiğimde, örgütlü bir kitle ile karşılaşım. Yediden yetmişe her yaşta insanlarla görüştim, hele kadınlar yanından hiç ayrılmadılar. Avrupa'daki mücadeleyi kendilerine uzun uzun anlatım. Onlar da son sekiz yıllık cuntanın zulmünü ve gelişen mücadelemizi anlatmakla bitiremiyorlardı. Halkımız, "Tek kurtuluşumuz PKK ile olacak" diyor.

Hele çocuklar beni soru yağmuruna tuttular. Bir çocuk

bana, "Almanya'daki Apocular da bizim arkadaşlar gibiler mi?" diye soruyor ve bir diğeri ise, "Abla, arkadaşlar gece-leri bizim çadırlara gelince bizim köpekler hiç ses çıkarmıyorlar. Bunlar nasıl insanlar, köpekleri bile örgütlemişler" diyordu.

10 Kasım günü TC'nin savaş uçakları Dersim'in semalarında dolaşıp, belli yerlere bomba attı. Üç gün boyunca havada dolaşıp halka gözdağı verdiler, durum tam bir savaş andırıyordu.

Gene bir gün, köyden Elazığ'a gidiyorduk. Halk, otobüs seçimleri tartışıyor. Bir uşak, halkın konuşmasını kesip, "Babam, siz devletten ne istiyorsunuz; devlet size yol yaptı, okul yaptı, çocuklarımızı memur etti, elektrik getirdi. Siz gene devlete karşı duruyorsunuz. Böyle yaparsanız gene '38'de yaptıkları gibi bizi kıracaklar."

Bunu duyan 80-85 yaşındaki ak sakallı bir dede yerinden kalktı ve tir tir titreyerek şöyle konuştu: "Ülan, bu devletin yoluna da, elektriğine de, okuluna da memuruna da, anasına..." ve titreyen elleriyle sakalını tutup, "Ülan, bu ağarmış sakalının her telinde, devletin derdi var. Elini

Harput tepesine uzatıp, Seyit Rızaları da burada darağaçlarına astılar. Çoluk çocuğumuzu süngülediler, köylerini yakılar. Şimdi de bizim devlet olmuş. Ülan Atatürk'ünde, İnönü'nünde, Ecevit'inde, Erbakan'ın da Demirel'in de anasını, avradını... Bunların yaptıkları yanlarına kalmayacak. Bak her gün gençlerimiz bizim intikamımızı alıyorlar. Siz bu gençleri destekleyin. Türk devletinin köpeklerine oyunuzu vermeyiniz."

Yolculuk boyunca TC'ye ve uşaklarına küfürler yağdırıyorduk.

Kısacası, Rahimelerin, Dersimlilerin, Mazlumların, Kemallerin ve Agitlerin Kürdistan topraklarına aktıkları kanlarla filizlenen fidanlar, sık bir ormana dönüşmüştür. İşte, **PKK Halktır, PKK Kürdistan'dır** gerçeğini ülkede anlamak daha kolay olacak.

O halde, Kürdüm, yurtseverim, demokratik diyen her insanımızın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde yerini alması bir insanlık görevi ve şurudur.

— Kürdistan kazanacak!
— Yaşasın PKK, ERNK, ARGK!

Mannheim'dan Zero

Sarı Misto'nun Torunları, İpin Ucunu Resmen Evren-Özal Çetesine Teslim Etiler

Bilindiği gibi 16 Kasım 1987 tarihinde TKP ve TİP genel sekreterleri kendi istekleriyle Türkiye'ye geri döndüler. Kuşkusuz bu dönüş, kendi içinde çok şeyler taşıyor ve bizzat Türk devletinin de görünürde karşı çıkıp bunları gözlem altına alması vb. gibi bahaneler olsa da, öz anlamda çok önceleri kendi aralarında anlaşıklıklarını ifade ediyor. Biz yurtseverler açısından, baylarımızın geriye dönüşünün altında hangi neden bulunursa bulunsun, bu, açık ifadesiyle resmen TESLİMİYETİ kabullemektir.

Mevcut yapısı gereği, Türkiye'nin gerçek anlamda demokrasiye dönmüş bir ülke olmadığı ve tam tersine tüm demokratik kişi ve kurumların amansız düşmanı olduğunu sağır sultan bile bilmektedir.

Bay sekreterler, siz Türk devletinin borazanlığını yapmanın ve basını kendinizle meşgul etmekten başka bir şey yapmadınız. Türk devlet başkanı, hakkınızda resmen açıklamalarda bulundu: "Aramızda bazı ufak tefek pürüzler olsa da bunlar çözümlenir." Evet çok doğru. Şimdi, o bahsedilen pürüz olayı sahte bir TBKP programının hazırlıkları ortakça yapılmaktadır. Duruşmanın hemen başlatılmamasının altında yatan gerçek, bunun hazırlıklarının yapılmasıdır.

Baylar, eğer başta Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi olmak üzere, ortaya çıkabilecek devrimci çıkışları engelleyebilirsiniz, faşist Ev-

ren-Özal çetesi, her iki gözünden öpecek. Yok, sayet istenilen taleplerini yapamazsanız (ki, yapamayacakınız da) her zaman olduğu gibi, teslimiyeğin sonu kötü bir ölüm olacaktır.

Evet, teslimiye ne ilk vene de son olacaktır. Kolları sıvamış hazır duruşta bekleyen ve her uykuya yatağına girdiğinde, Ankara parlamentosunda Kürdistan'ın temsilciliğini hayal eden avukat bay Burkey da bu yolu sabırsızlıkla beklemektedir. Evet bayım, biraz daha sabretmelisiniz. Çünkü önce ana, peşinden de yavrusu gidecek.

Biz bütün Kürdistanlı yurtseverler, direnişe inanmış ve sizlerin teslimiyetçi anlayışınızı mahkum etmeye kararlı ve inatçıyız. Çünkü Kürdistan halkı, öncü gücünü sevmekte ve O'na sahip çıkmaktadır. Bükülmez gücümüz ve önder APO'nuz vardır. Biz O'na ve O'nun çizgisine inanıyoruz. Bu çizgiye ve direnişe sonuna kadar inanıyoruz. Bundan böyle, peşiniden giden az bir kitle olsa da, onlar da sizleri mutlaka terkedip yalnız bırakacaklar ve sizler de bilinmeyen köşe ve adalara kaçacaksınız.

Yurtseverler, bu sahtekarların da sonu, H. Kutlu ve N. Sarıgül gibi olacaktır. Zaman kaybetmeden ordumuz ARGK, cephemiz ERNK safalarında birleşmeli ve ortak güc bir sesle kahrolsun teslimiye, yaşasın direniş diyelim...

Mannheim'dan Cuma
22.11.1987

Ezilenlerin Gazetesi Berxwedan!

Özgürlük Düşüncesine Doyuran, Zülme ve Sömürüye Karşı Haklı Öğütlerde Bulunan Ses

Bir zulüm kalesinin daha yıkılışını herkes duysun isteriz. Bu yüzden Libya'da bulunan TEFA şirketinde çalışmakta olan yüze yakın Türkü yeli ve Kürdistanlı işçi adına bu mektubu gönderiyoruz. Yaşınırsanız çok memnun olacağız.

Hepimiz daha gencecik yaşlarda aile ocağımızdan kopartıldık. Yıllarca Türkiye'de en ağır işlerde çalıştırıldık. Kimimiz sırında taş çekti, kimimiz yüksek binalara, hem de sırında tenekelerle harç taşıdık. Bazılarımız tor çeliği bükerek şekil verdi. Kanallar kazdık, kıtaları dahi birbirine bağlayan köprüleri yaptık. Yollar döşedik, en sert dağları bilediğimiz gücüyle delerek geçtikler açtık. Çin Seddini onlarca kat geride bırakan surlar ördük ve dev binalar yaptık, süsledik ve çok hoş şaheserler yarattık. Evet bütün bunları biz işçiler yaptık.

Bütün bunlara rağmen, bizler ne ekmeğe, aşı ne de ailemize ve vatanımıza hiçbir zaman doyamadık. Çoğu kez gündem yirmi saat çalıştığımız sık sık oldu, ama nafile! Çünkü bir kere yaptığımız şeyler bizim değildi. Açıkçası her başkasına çalıştık ve onlar da sırtımızdan vurgunları verdular.

Bu arada herkesin bildiği gibi yurt dışında çalışma diye bir musibet vardı. İşte biz de buna kapıldık. Evdeki öküzmüzü, yorganımızı, karılarımızın boynundaki birkaç altını vb. ni yok pahasına satışa çıkarıp Libya'ya geldik. Burada da Türk müteahhitlerinin zulmünden kurtulamadık. Çünkü şirket yine onların şirketi, zulüm ve baskı kat kat fazladır. Bu-

rada bulunan tüm Türk şirketleri böyledir.

Bizim çalıştığımız zulüm yuvası olan TEFA şirketi, yıllardır beridir Libya'da iş yapmaktadır. Bütün bu süre boyunca sırtımızdan holdingleşmiştir. Çoğumuzun üç yıllık, hatta dört yıllık alacağı vardır. Bu kadar uzun bir süre boyunca bizleri bir tek lokma ekmeğe muhtaç bırakmıştır. Aslında baştan beri hepimizin aile yuvası yıkılmıştır, ama bu arada bazı arkadaşlarımızın yuvaları çok feci şekilde dağıldı. Öyle ki perişanlık had safhaya ulaşmış bulunmaktadı. Hatta buradaki Türk şirketlerinden yaygın olarak intiharlara sık sık rastlanmaktadır.

Bütün bu iğrenç şeylere karşı tümden susmadık ve sık sık sesimizi yükseltmesini de bildik. Özellikle TEFA şirketine karşı gelişen grev ve mahkemeler, kuruluşundan bu yana devam etmektedir. Biz TEFA işçileri olarak bu uğurda üç değerli yurtsever arkadaşımızı şehit verdik. Onların anılarını halen hafızalarımızda canlı tutmaktayız. Nitekim o anıyı yaşıttık ve direniş sonucunda TEFA'yı bu kez bir daha kolay kolay kalkmamasına dize getirdik. Bizlerin sırtına yükselmisti ve onu yükselttiğimiz gibi çökertmesini de bildik.

Bu konuda en büyük desteği ERNK'den aldık. Bizlere yol göstererek öncülük etti. En acılı günlerimizde yanımızda oldu. Kurşun dahil her türlü zorluklara karşı bizimle birlikte göğüslerini siper ettiler. Ebubekir Ayyıldız adlı arkadaşımız böyle bir zamanda şehit düştü.

ERNK'li tercüman arkadaşlar bizlerden daha çok zorluklara katlandılar. Ama yılmadılar. Önderliğin en onurlusunu sergilediler. Bunda hiçbir maddi çıkarları sözkonusu değildi. Tek amaçları zulme ve sömürüye karşı direnmek isteyen işçilere, bizzat önderlik ederek dayanışma içerisinde bulunmaktır.

Sonuçta bizler tuttuğunu koparan insanlar olduk. Tabii ki bu özelliğe ERNK sayesinde kavuştuk. Gözlerimizi açtı ve çok şeyler öğretti. Eskiden serçeler gibi ürkek ve çekingendik; ne kendi gücümüzden ne de kendi irademizden habersizmiydik. Dünya böyle gelmiş ve böyle gitemeyecektir. Nihayet bizler bunun pratiğini yaşadık. ERNK'nin öncülüğünde hakkımızı söke söke aldık. Bu arada ERNK'yi benimsemeyen ve başkalarını tercih eden bir kısım arkadaşlarımız da vardı. Onlara çok acıdık, ama elimizden bir şey geliyordu, bir kez aldanmışdık. Oysa o umut diye sarıldıkları güç, direniş destekleme adı altında şirketi kurtarma operasyonlarına eşlik etmekteydi. ERNK'nin a zım ve iradesi bizim sınıf kimimizi bileli ve diğerlerin çirkin oyunlarına kanmadık. hatı yaptıklarını başlarına yaktık. Şimdi tek başımıza da kalsak, az da olsa, hakkımızı almamızı öğrendik. Ve burada diyoruz ki: ey ERNK, sen her zaman var olasin! Her yerde senleliyiz! Sana karşı olan mantık biz işçilere ve cümle ezilenlere karşıdır.

Libya'da TEFA işçileri
20.11.1987

SEÇİM SONRASI, GÜNDEME HALK AYAKLANMASI GELDİ

Baştafta 1. sayfa

ağzından bu büyük kavram duyulur oldu.

Birbirini takip eden üç gün içindeki yorumlar böyle. Başta söylenen söz "istikrar", ama üç gün içinde varılan noktada, bunun tam karşılığı olan "krizin derinleşmesi" ve halk ayaklanması. Peki, gerçek hangisi? Üç gün gibi çok kısa bir anı kapsayan süreçte bu denli karşıtlığın ifade edilmesi, böyle büyük bir çelişkinin yaşanması niye?

Bu sorular üzerinde düşünmek ve bunlara gerçekçi cevaplar bulmak isteyen herkes, ortada bir sahtekarlığın ve aldatmacanın varlığını rahatlıkla görebilecektir. Elbette aldatmaca, çalışan insanın yüreğinden kopup gelen "halk ayaklanması"nda değil, faşist canilerin tezahhurladığı "seçim" ve "istikrar" komplosundadır. Nitekim üç gün içinde yaşanan acı gerçekler "seçim" denen şeyin ne olduğunu açıkça göstermiştir. O halde seçim olayı gerçekte nedir ve neleri ortaya çıkarmıştır?

Besbelli ki, Türkiye'de seçimler bir anda ortaya çıkmadı. Hem de zamanında yapılamayarak erkene alındı. Yani faşist rejimi normal zamanında seçim yapamayacak kadar zorlayan güçlü nedenler vardı. Akli başında herkes, faşist rejimi erken seçime zorlayan birincil ve temel nedenin Kürdistan'da yükselen gerilla savaşının, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişiminin yarattığı dayatma ve bu gelişme karşısında rejimin yaşadığı çözümsüzlük olduğu gerçeğini teslim eder. Burjuva düzenin derinleşen bunalımı ve Kürdistan'da yükselen devrimci eylemin etkisi ortamında Türkiye'de hareketlenme istidadi gösteren halk muhalefetine yarattığı korku diğer güçlü bir neden olmuştur. Temeli oluşturan bunlara, görüldüğü ifade eden Özal manığı da eklenince seçimlerin en alınması ve erken seçim yapılması ortaya çıkmıştır.

Demek ki, faşist rejim seçimlere, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketiyle şiddetli bir mücadele ortamında ve bu mücadelenin dayatması karşısında gelmiştir. Yani seçim öncesinde de, ortada bir "istikrar" yoktur, tersine şiddetli bir savaş ve halk ayaklanması vardır. Demek ki, seçimler bu gerçeği daha da gözle görüldür kılması ve bu gerçeği yaşamaya gereken güçlere, Türkiye emekçilerine bunu göstermesi, onlara öğretilmesi. Demek ki, seçimlerle "istikrar aranması" bir yalan ve aldatmacadır, gerçekte seçimler faşist-sömürgeci rejimin yürüttüğü özel savaşın ayrılmaz bir parçasıdır.

Seçim gerçeğinin böyle olduğunu, yapılanın "demokratik seçim" anlamında Türkiye'nin şimdiye kadar yaşadığı en açık sahteliği taşıdığını, olayın gerçekleştirilişi biçimi bile göstermiştir. Seçime katılan ve farklı parti olduklarını söyleyen güçler meydanlarda

neyi tartışmış, birbirlerinden farklı hangi politikaları öne sürmüşlerdir? Türkiye'nin yaşadığı temel sorunlar için farklı hangi çözümleri önermişlerdir? Bugün faşist cellatlar ve sahtekarlar topluluğu olan sözde parlamentoda hıraraya gelen üç partinin gerçek anlamda birbirinden hangi ayrılığı vardır? Çok, hem de çok açık ki, adlarından başka böyle gerçek bir ayrılıkları yoktur. Onlar, bir elmanın dilimleri gibi faşist rejimin birer parçası durumundadır. Sadece biri büyük, diğeri küçük dilim olma özelliği taşınmaktadır. Seçimleri erkenden doğurtan ve Türkiye'nin en temel ve güncel meselesi olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi hakkında tek bir sözün bile söylenmemesi, yapılan seçimin ne denli sahte bir şey, halkı aldatma ve bir süre için bile olsa sorunlardan dikkatleri uzak tutma amacına yönelik olduğunu, faşist rejimin bu denli günü kurtarıcı bir politikayı uygulayacak kadar ağır bir çıkmazı ve çözümüyle yaşadığını çok açık gösterir. Ve meydanlarda yapılanın danişıklı bir karagöz oyunu ve horoz döğüşü olduğunu ortaya koyar. Zaten yaşanan da bu olmuştur.

Bunlarla birlikte, seçim oyununun daha birçok gerçeği iyice görülebilir kıldığını belirtmek gerekir. Seçim ve sonuçları, sağ ve "solu"uyla, bütün figüranlarıyla faşist cepheyi pek açık belirlemiş ve herkese göstermiştir. Öncesiyle birlikte referandum denen olayla güncellik kazanan ve seçimlerle önemli bir duruşa ulaşan bu cephenin yapısı, bugün artık herkesçe görülebilir. Genelkurmaydan Özal'a ve oradan TKP'ye kadar tespithaneleri gibi uzayan halkalara şöyle bir bakınca, insan, bunların nasıl bir bütünlük oluşturduğunu ve halktan nasıl ayrıştığını, uzak ve ona düşman bir yapıyı temsil ettiğini rahatlıkla görebilmektir. Türk faşizmi gerçek yapısına ve gerçek güçlerine kavuşmuş olduğunu ilan etmektedir.

Seçim sonuçlarının açıkça gösterdiği önemli bir olay da, PKK önderliğinde yükselen devrimci hareket ve bunun halk temsilciliğini doğru bir biçimde yapması karşısında orta sınıf politikacılığının, halk aldattıcılığının, sözle halktan, gerçekte ise tekelci burjuvaziden yana olan sahtekarlığın, Ecevit solculuğunun tükenmiş olmasıdır. Ecevit'in görülen durumundan, TKP'nin ağıktan ve alçakça teslim olmasına kadar yaşanan çeşitli olaylar bunu açıkça gösterir. Eskiden, devrimci hareketin bir türlü örgütlenemediği ve halkı örgütleyemediği dönemlerde bu tür sahtekarlar, burjuva düzenin en sadık koruyucusu olanlar, halkın karşısına düzen karşıtı ve "solcu" olarak çıkırlar ve halkın engin devrimci potansiyelini düzene kanallı ederlerdi. Ama artık PKK önderliğinde yükselen devrim ile burjuvazinin faşist karşı-devrimi arasında süren

şiddetli savaş ortamında bu tür güçler eridi, sahtekarlık üzerinde icra edilen politika tükenişe uğradı, gerçekler halk nezdinde açığa çıktı. Seçim olayı, yaşanan bu durumun sadece daha açık ve herkesin anlayabileceği bir tarzda gösterdi.

Burada seçim sonuçlarının ve sonrasının Ecevit olayı üzerinde de kısaca durmak gerekir. 12 Mart sonrası 1970'li yıllarda Türkiye devrimci hareketini tasfiye etmeyi başaran, bu işi 12 Eylül sonrasında ve şimdi de "sol" adına var olan her şeyi gücü oranında tüketmiş olarak çekilip gitmek istemektedir. Ama bu, gerçeğin hepsi değildir. Gerçeğin önemli ve geleceği temsil eden kısmı, Kürdistan'da yükselen devrimci hareket karşısında, PKK karşısında Ecevitçiliğin tükenmesi, artık iş yapamaz, halkı aldatamaz hale gelmiş olmasıdır. Gerçek, Ecevitlerin şimdiye kadar oldukları yere gitmesi, artık ağıktan orduya sığınmasıdır. "Politikadan çekilme" sözü yeni bir yalan ve sahtekarlık olmaktadır. Bay Ecevit, Özal mantığıyla parlamentonun işlemeyeceği savı gerçeğinde, ordunun başbakanlığına hazırlanmaktadır; tıpkı bir dönemlerin Feyzioğlu'su gibi. Peki, bunlar neyi ifade eder? Ecevit'in onlarca yıl başkanlığını ve sekreterliğini

yapmış olduğu CHP, hayatı boyunca bir sivil kitle partisi mi, yoksa gerçekte ordu partisi mi olmuştur? Türk devletinin gerçak yapısı nedir? Bu devleti yöneten, partiler mi, yoksa ordu mudur? İşte Ecevit olayı bu sorulara açık ve gerçek cevapları daha kolay bulmaya sağlamış, devlet ve ordu gerçeğini ortaya koymuştur. Partiler ve parlamento Türkiye'de bir kurum değil, kukladır, ordu gerçeğini gizlemeye hizmet eden birer örtüdür. Kemalist devletin esas budur ve faşizm bunun günümüzdeki biçimi olmaktadır.

Seçimlerde kullanılan oy oranlarının bölgelere dağılımının da ortaya çıkardığı önemli gerçekler vardır. PKK önderliğindeki silahlı direnişin yükseldiği bölgeler ANAP oylarının en az olduğu bölgelerdir, bunlar dışında ANAP'ın bu denli az oy aldığı başka bölge yoktur. Gerillanın savaş bölgelerinde yaşayan halk kitleleri, bununla, tekelci burjuva faşizminden Türk sosyal-faşizmine ve işbirlikçi Kürt milliyetçiliğine kadar hepsini kendinde birleştiren ANAP şahsında faşist-sömürgeci rejimi açıkça protesto etmiştir. Gerilla savaşında ve devrimci hareketten edindiği bilinçlenme düzeyini göstermiştir. Gerçek anlamda düzene karşıtlığını ve devrimden yana olduğunu ortaya koy-

muştur. ANAP'a karşı olmayı demokrat olmanın ölçüsü haline getirenler açısından, demokratlığın bu alanlarda ne denli kök saldığını belirlemiştir. Peki, yıllardır PKK'nin yürüttüğü silahlı direnişin, halkı rejimin yanına ittiğini söyleyen alçakların yalancılığı ve rejime usaklığı böylece daha açık ortaya çıkmamış mıdır? Silahlı mücadele, halkı rejimin yanına mı itmeye, yoksa karşısına dikip devrime mi çekmiştir? Reformizmin ve oportünizmin kök saldığı aydınlar ocağı olan yerlerin ANAP'ı bu denli desteklemesinin nedeni nedir? Halkı faşizmin yanına iten açıkça reformizm ve teslimiyetçilik olmamış mıdır? Ama Kutlu ve Sargın'ın, Evren-Özal rejiminin kucagına oturduğu bir ortamda bunları yazmak bile gereksizdir. Artık gerçekler herkesin görebileceği kadar açıktır.

Seçim sonuçları ve sonrası halkı daha çok bilinçlendirmiş ve devrimi, sorunların tek çözüm yolu olarak gündeme getirmiştir. En karşı-devrimci ve faşist kararları kolaylıkla çıkarabilecek nitelikte olan mevcut parlamento, orada muhalefet yapılamayacağına ortaya koymuş ve muhalefeti, halkı daha çok meydanlara itmıştır. Kitlelerin devrimci eyleminin gelişmesi için daha net bir ortam oluşturmuştur.

O halde, bütün bunlardan sonra gelişmeler ve gelecek nasıl olacaktır? Bu konuda fazla söz söylemeye hiç de gerek yoktur. Rejimin sözcülerinin bile itiraf etmekte zorunda kaldıkları gibi, bunalım, kriz hızla derinleşecektir. Değişik faşist klikler arasındaki çelişkiler artacak, sorunlar çözümlenemeyecek, halk daha da yaşayamaz hale gelecektir. Özal, geçen dönemde beş yıl götürmediği iktidarı, bu dönemde beş yıl değil, bir-iki yıl bile götürmeyecek, koalisyon arayışları ve yeni hükümet darbeleri birbirini izleyecektir. Bu çözümsüzlük ve yönetememezlik ortamında her şey, devrimi direniş mücadelesinin durumu ve gelişimi damgasını vuracak ve geleceği bütünüyle direniş mücadelesi belirleyecektir. Derinleşen bunalım halkı daha çok yaşayamaz hale getirerek devrime itecek, direniş mücadelesi halkı daha çok eğiterek örgütleyecek ve artık sadece Kürdistan'da değil, Türkiye'de yaşanacak şey, kesinlikle, kitlelerin devrimci eylemliliği olacaktır. İşte şimdi den halk bunu yaşıyor, emekçiler isyanı tartışıyor, avaklanmadan başka çaremi yok diyor.

Halk ayaklanması, çok güzel ve bugünün emekçi kitlelerine yakışır bir deyim. Kuruluşumuzun tek ve bir tek yolu. Şimdi işleyecek, parlayacak yol budur; her emekçinin sıkıca sarılması ve cesaretle yürütmesi gereken yol budur; geleceği bu yolda keşnetilmiş olarak yürüyün Kürt ve Türk halkının kahramanlığı, devrimci eylemi tayin edecektir.

Ecevit Şahsında İflas Eden Türk Egemenlik Sistemi ve Kemalizmdir

Ülkemizin her köşesinde hızla gelişen ve güçlenen ulusal kurtuluş mücadelemiz, sömürgeci-faşist TC'yi her alanda derin bir çıkmaza soktu. Özellikle politik arenadaki bu çıkmaz sonucunda TC, sözde referanduma ve onun arkasından da erken seçime yöneldi. Ancak seçim sonuçlarında aradığını bulamadı ve yeni politikalar üretilmedi, üretilemedi de. Doğal olarak politik çözümsüzlük derinleşti ve bazıları şahsında açıkça ilan edildi.

İşte tam da bu dönemde bir açıklama yapan eski CHP, "yeni" DSP Genel Başkanı Bülent Ecevit, "Sosyal-demokrat hareketle zarar vermemek için faal politikadan çekileceğim" dedi. Adına ne denirse densin veya gerekçe olarak ne gösterilirse gösterilsin, Ecevit şahsında ortaya çıkan bu durum, özellikle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında kemalist politikanın iflâsının açıkça ilan edilmesinden başka bir şey değildi. O nedenle de, sağcıyla "solcu"suyla, faşistyle "demokrat"ıyla tüm çevreler, bu duruma üzüldüklerini ve kararı erken veya geç bulduklarını açıkladılar. Hatta rejimin başı Evren bile, "sosyal-demokratım" diyen bu zatın politikayı bırakmasına üzüldüğünü söyledi. Kimileri ise, "onurlu" davranışları için, hakkında övgüler, mehiyeler dızıldır. Ecevit'in çok yakınları kadar "kanlı-bıçaklı" karşıtlarının da, ona sahip çıkması, elbette hiç de yadırgatıcı değildi. Çünkü Ecevit, Kemalizmin yetiştirdiği politik kişiliklerden belki de en yetkin, en sinsi, en incelerinden birisiydi. O nedenle, bu kararı geniş yankılar uyandırdı ve kemalist ideolojiden nasibini alan çevreleri şu ya da bu biçimde etkiledi. Ve onun şahsında bu gerçekliğin iflâsı, pratik-somut olarak görüldü.

Türk siyasetinde neredeyse bir döneme damgasını vuran bu yapıyı biraz daha yakından inderlemek yararlı olacaktır. Kimi zaman "unut", kimi zaman "Kahraman Karaoglan", kimi zaman "şair ruhlu, iyiniyetli hümanist politikacı" veya "Türkiye'de sosyal-demokrasinin babası" olarak lanse edilen Ecevit kimdir, nereden gelip nereye gitmekte, kimin adına kime karşı politika yürütmekte, dolayısıyla gerçekte neyi temsil etmektedir, bu noktaya gelişinin politik izahı nedir? vb. soruları yanıtlamak ve onu kendi iddialarının aksine hakettiği yere oturtmak gerekmektedir.

Bunun için de, her şeyden önce, kişilik yapısına ve siyasal yaşamına kısaca göz atmak yerinde olacaktır. Ecevit: aristokrat, küçük-burjuva aydın sınıf özelliklerinin Kemalizmle bütünleştiği bir ailedendir. CHP'ye kanalizasyon olmasına ve onun içinde hızla yükselmesine, içinden çıktığı yuvarının bolirleyici bir rolü vardır. Çünkü CHP de, başlangıçta kemalist paşaların, feodallerin, küçük-orta burjuvaların ve kemalist aydınların

bileşiminden oluşturulmuş, ideolojisi, politikası, programı, tüzüğü buna göre düzenlenmiştir. İşte, kişilik özellikleri ve sınıf konumuyla bu kadar uyuşan bir politikanın resmi temsilciliğine soyunan ve teşvik edilen Ecevit, önce CHP Gençlik Kolları ve basını, arkasında da genel sekreterlik ve genel başkanlık görevlerine getirilmiştir.

İlk genel başkanlık görevine 12 Mart faşizminin hemen arkasından ve I. İnönü'ye bir alternatif, CHP'ye de "yeni kan" olarak getirildi. Ancak, rejimin ona bağladığı umutlar bununla sınırlı değildi. 12 Mart faşist darbesiyle bastırılan devrimci kabarmanın, Ecevit'in "ortanın solu" teziyle CHP saflarında eritilerek emilmesi ve rejimin bu tehditten kurtulması göreviydi. Genel başkanlığı getirilmesi sadece bir ön hazırlıktı. Daha 1965'lerden sonra ortaya attığı "ortanın solu" tezini, özellikle bu dönemde toplumsal muhalefeli CHP şemsiyesi altında toplamak için kullandı. Bu politikada küçümsenmeyecek başarılar elde etti. Türkiye'de sınıf mücadelesinin kendi devrimci önderliğine kavuşmadığı ve dolayısıyla doğru temellere oturtulmadığı, Kürdistan adına bağımsızlık, yani ulusal kurtuluş siyasetinin yeni yeni oluşturulmaya çalışıldığı bu dönemde, Kemalizmin bu katkısız temsilcisinin yaptığı, "halkçılık", "sosyal-demokratlık", "solculuk" adına halkların haklı mücadelesini çok sinsi, çok ikiyüzlüce bastırma ve rejimin ömrünü uzatmaya çalışmaktan başka bir şey değildi.

Zaten, hiçbir zaman kemalist burjuvazinin kuyrugundan ayrılmayan ve onun soldaki temsilcisi durumunda olan TKP vb. bu kez de "Ecevitçilik" modasına uyarak yüngül kitle muhalefeti baskı ve sömürü düzeninin sınırları içine hapsedilmedi. Ecevit'le birlikte atbaşı bir yarış yürüttüler. Ve devrimci yönelimleri, ulusal kurtuluşçu çıkışı engellemeye, ortamı bulanıklaştırmaya, gerçekleri toz-duman içinde bırakmaya çalıştılar. Bu dönemde, tüm engelleme çabalarına rağmen Kürdistan proletaryası ve halkı, ideolojik alanda ulusal kurtuluş siyasetine kavuştu. Türkiye solu ise, hepsağıksız, hastalıkla sakat ve darma-dagin bir yapıda kalarak, bu örülen çembere kıramadı, bağımsız devrimci bir güç haline gelemedi. Sergiledikleri pratik de burjuva kuyruculuğunu aşamadı.

Bu dönemde barış sloganları ve propagandalarını ayıyarak çıkaran Ecevit, gerçekte barıştan sovenist saldırganlığı, işgalciliği ve katliamı anlattığını Kıbrıs'ın işgaliyle ortaya koydu. Evet, yaratması çalıştığı "barış havarisi" imajıyla, neredeyse barış güvercinleri ile birlikte anılan bu bay kemalist, bu kez de sahte ulusal düşmanlıklar ve yal-nızlıklar yaratarak Türk ege-

men sınıflarının tarihsel karakterini konuşturdu ve Rum halkı üzerinde alçakça katliamlar, talanlar yaparak, TC'nin yaşamasa pahasına ne kadar gözüdönmüş bir insanlık düşmanı kesileceğini sergiledi. Diğer yandan da bunu "barış" adına yaptığını söyleyecek kadar sahtekar olduğunu kanıtladı.

Bu sahte demokrat gerçek sovenin 1970-80 arası uygulamaları sadece bunlarla sınırlı değildir. Katı Misak-ı Milli mantığıyla yaklaştığı ülkemi-z ve halkımı-z hiçbir zaman tanımadı. Halkımızın öne-gücü olan Partimizin çıkışı engellemek için her türlü komplodan Maraş katliamına ve UDG'nin kurulmasına kadar her türlü yol ve yöntemi denedi. Kendince Kürdistan "Doğu" ve geri kalmış bir bölgedir. O nedenle de "Doğu'yu kalkındırma planları" hazırladı. Bu planlar, halkımız üzerindeki sömürgeci baskı, sömürü ve asimilasyon politikasının çok ince bir şekilde uygulamaya konulmasını içeriyordu. Bu ad altında sömürge-cilik daha da "katlanılabilir" bir hale getirilecek ve böylece ulusal başkalaşım, hiçbir "sorun" çıkmadan gerçekleştirilecekti. Ama evdeki hesap çarşıya uymadı. PKK, Maraş katliamıyla tüm Kürdistan'a yönelilen imha tehditine parti ilanılarıyla karşılık verdi.

Bay Ecevit, bu kez de, kendi eliyle peydahladığı ÖY, DDKD, KUK vb. lerini, ne olduğu belli olmayan UDG platformunda toplayarak ulusal bağımsızlık siyasetini ve mücadelesini boşa çıkarmaya, halkımızın kafasını bulandırmaya ve böylece sömürgeci statükoyu yaşatmaya çalıştı. CHP ve TKP'nin zimni ittifakıyla devreye sokulan yerli uşaklar, bu politikanın içteki temsilciliğini yaparak, halkımıza köleliği daha ince bir biçimini dayattılar ve onun bağımsızlık, özgürlük taleplerini boğmayı amaçladılar. Belki de dünyanın hiçbir yerinde "sol" adına böylesine ucube yapılmamalar ortaya çıkmamış; "kemalist" veya "demokrat" olduğu iddia edenler sömürgeci-faşist bir insanlık canavarıyla böyle-sine bütünleşmiş, onun de-ğirmenine su taşımamıştır. Ki, bugün geldikleri son nokta, ya da aslında başından beri içinde bulundukları gerçek, çok ve iğrenç bir biçimde ortadadır.

Kısaca, Ecevit'in 12 Eylül 1980 askeri-faşist rejimi tarafından tamamen işlevsiz bırakılınca kadar izlediği politika, Avrupa'da çokça gözlemlen ama gerçekte emperyalizmin kadife eldiven içine gizlenen demir yumruğu olan sözde sosyal-demokrasidir. Bugün, Avrupa "sosyal-demokrasisi"nin dünya halklarının ulusal-toplumsal savaşları karşısındaki işlevi bilinir. Ecevit bunlarla bağ içinde aynı politikayı çok daha geri ve iğnel bir biçimde Türkiye ve Kürdistan halkları ve bunların

ulusal-toplumsal kurtuluş savaşları karşısında uygulamış; böylece sömürgeci-faşist rejimin devamını sağlamaya, rejimi korumaya çalışmıştır. Bu politikayla, açık faşist politikalarından çok daha tahrip-kar bir rol oynamış, ve halklar karşısında belli bir dönem gerçek kimliğini gizleyebilmiştir. Bir yandan "halkçı" olduğunu söylemiş, öte yandan onun gerçek kurtuluş yolunun önüne dikilerek, devrim sürecini ertelemeye, devrimci mücadeleyi muğlaklaştırmaya, sınıf mücadelesini reformizme etmeye, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesini başta inkar, daha sonra ise kaçak kırıntılarla susturmaya çalışmıştır. Yani o, halka rağmen halk adına bir politikanın uygulayıcısıdır. Ortada burjuva demokrasisinin zerre-i bile olmadığı halde, topluma demokrasi götürdüğünü, demokrasiyi temsil ettiğini iddia edecek kadar, ya kendini tanımazın bırı, ya gökteki bulutlardan yerdeki gerçekleri göremeyecek kadar kendinden geçmiş bir hayalperest ya da düzenbazın, sahtekarın, bukalemenun ta kendisidir.

Evet, Türk siyasetinde Bülent Ecevit gerçeğinin neyi temsil ettiği, neye hizmet ettiği son derece açıktır. Bu yapı, 12 Eylül faşizmi karşısında "demokratlık, halkçılık, eşitlik, özgürlük" vb. iddialarının hiçbirisine sahip çıkamayan, kaç yavaş çıkarmaya kadar düştü ve yenildi. Burjuva anlamda bile bir muhalefet gücü göstermek yerine, sanki bu durumun sorumlusu geniş halk kitleleri imiş gibi, halka kölelik ve içine kapandı. Her ne kadar faşizme karşı "direndiğini" ve "muhalefet" yaptığını iddia ediyorsa da, gerçekte kişisel "onur"unu kurtarmaya çalıştı, ancak bunu da beceremedi. Kaldı ki, 12 Eylül sonrasında yargılanmasının asıl nedeni, iktidar olduğu dönemlerde rejime yönelik devrimci kişilikleri ve özellikle de asil tehditi oluşturan Partimizin çıkışı nasıl önlemediği, buna nasıl izin verdiği noktasında yoğunlaşıyordu.

Ulusal kurtuluş savaşımızın gelişip serpilmesine tamamen tükenen ve politika üretemeyen faşist rejimin, kendini yenilemeye çalışma sürecinde, Ecevit'in de temcit pilavı gibi ısıtılarak yeniden piyasaya sürülmesi gündeme geldi. Yoksa bazı aklı-kısalardan sandığı gibi "rejim demokratikleşti"ği için değil. Bu azgın faşist rejimi köşeye sıkıştıran Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Ecevit ve diğerlerinin yeniden siyasete dönmelerine ve göreceli bazı "yumuşama" esas nedenidir. Ancak, ilginç olan şudur ki, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yarattığı ortam nedeniyle ağızlarını açan, dillerini oynatan ama bunu rejime yönelik radikal bir çıkış için değil de, son derece haklı ve meşru devrimci savaşımıza saldırmadan aracı haline getiren pek çokları gibi, Ecevit de

aynı şeyi yaptı. Zaten başka bir şey de yapamazdı, çünkü buna gücü yoktu. Kürdistan'daki devrimci savaşımız nasıl ki, TC'yi emperyalist sistem ve hatta sosyalist sistemi bile Kürdistan'a yönelik yeni politikalar belirleme doğrultusunda zorlamakta, eski statükoyu parçalayıp atmaktaysa; bu eski politikaların tek tek temsilcilerini de yeni politikalar, yaklaşımlar üretmeye zorlamaktadır.

İşte, bugün Ecevit, biraz da Kürdistan'daki savaş karşısında tükenmiş, yenilmiş ve bir kenara çekilmeyi tercih etmiştir. Yaşamasa gereklen yok olması gerekeni birbirinden ayıran bir ayraç rolünü oynayan devrimci ulusal kurtuluşçu savaşımız, onun da ömrü dolan ve yok olması gerekenler arasında olduğunu kanıtlayarak, bu karara zorlamıştır. Çünkü o, Kemalizmin ne Kürdistan politikasına ulaşabilir ne de tarihsel misyonunu oynayarak çoktan çagışına itilmiş olan TC'yi yaşatacak "yeni kan" olabilmisti. Gerçi Ecevit özellikle Avrupa "sosyal-demokrasisi" tarafından biraz da böyle görüldüğü için desteklendi ve öne çıkarılmaya çalışıldı, ama pratik onun çürümüşlüğü ve tükenmişliğini gün gibi ortaya koydu.

Bugün geçmişte Ecevit'in üslendığı koyun postu içindeki yarı tilki-yarı aslan rolünün en iyi yeni aktörleri olduğu sanılan Kulu ve Sargın'ın da gerçekte çok kötü oyuncular olduğu, daha ilk perde açıldan ortaya çıktı.

Sonuç olarak, PKK önderliğinde günün, saat saat gelişen devrimci savaşımızın sağtığı ışıklar ne Kürdistan'da ne de Türkiye'de üstü örtülü, sislerle kapalı hiçbir gerçek bırakmadı, hepsini gün yüzüne çıkardı. İyile kötü, eğriyle doğru, çirkinle güzel, sahteyle doğal; yani, yıllar yılı tersyüz edilmiş, maskelenmiş, muğlaklaştırılmış tüm olgular, asıl yüzleriyle tarih sahnesinde yerlerini almayla başladılar. Sömürgeci-faşist rejime, çağa, insanlığa kendini dayatan bir gerçeklik olarak ulusal kurtuluş mücadelemiz, herkesin halkımıza, davamıza ve ülkemize nasıl bakması, nasıl yaklaşması gerektiğini ortaya koydu. Bu ölçünün dışında kalan, buna gözlerini kapamak veya ters yandan bakmak isteyen her gücün, politikası, savaşa uygunluk düzeyine göre ya iflas etti ve ediyor, ya da geliyor. İşte Ecevit olgusu da, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında tükenen bir politik gerçekliğin somutlanışı ve dışa vurumudur. Bu tükeniş, Türk egemenlik sistemi ve Kemalizmin tükenişine içiçeridir. Hangi yöneme bağ vurursun vursun, nereden destek alırsa alsın sömürgeci Türk egemenlik sistemi de devrimci mücadelemizin gücü, otoritesi ve haklı-meşru şiddeti karşısında yıkılmaktan kurtulamayacak, dünya insanlığına bir hakaret olarak kendini yaşatmaya çalışan bu köhne canavar, tarihin hurdalığına atılacaktır.

Birliklerin Çalışma Tarzı Üzerine

Birliklerin Örgütlenme Sorunları

PKK 3. Kongresi kararları doğrultusunda kuruluşları gerçekleştirilen cephesel birliklerin örgütlenme ve mücadele sorunlarına ilişkin konular, Haziran 1987'den itibaren Berxwedan'da düzenli olarak yayınlanmaktadır. Bu değerlendirmelerin önemli bir halkası olarak kuruluşları gerçekleştirilen birliklerin programları da yayınlandı. Gerek Ulusal Kurtuluş Cephesi, gerekse birliklerin kuruluşuna ait ilkel sorunlar, program ve talimatlar düzeyinde çözümlenmiştir. Bununla da kalınmamış, asıl belirleyici olan pratikte de önemli deneyimler edinilmiştir. Ancak, pratik engin zenginlikleri içerir. Her örgütlenme gibi birlikler için de zorluk, programdan uygulamaya adım atarken olmaktadır. Yaşamın sınıf ve sınıf çeşitlilikleri ile karşıtliklarından gelen karmaşık bir görünümü ve o düzeyde sorunları vardır. Bu karmaşık bilinemez değildir. Program ve örgüt bu bilinmezliğin anahtarları. Bundan böyle değerlendirmelerimizi, birliklerin bu pratik, yani örgütlenme ve mücadele sorunları üzerine yoğunlaştıracız.

Sorun hayattır. Çünkü Ulusal Kurtuluş Cephesi, hem Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin politik-örgütsel gelişiminin zorunlu bir aşaması olmuş, hem de Kasım seçimleri ile parlamentolar biçimlerin ilginçliği içine gizlenmiş Türk askeri-faşist sömürgeciliğinin halkımıza dayattığı özel savaşa karşı kitlelerin cepheleşen gücünü çıkarmak zorunlu olmaktadır.

Türk faşizmi sağ ve solu ile düzenini meşrulaştırmak istiyor. Aralarından program farkı olmayan partilerden parlamento oluşturun. Bununla da yetinmiyor, stratejiye kendisiyle uyumlu 'sosyalist sol' yaratıyor. Başta TKP-TİP tasfiyecisi, sosyal-şoven güçlerinden Kürdistan işbirlikçi-otonom ve reformist güçlerine kadar 'yasal reformist' bir duvar oluşturun. Türk burjuvazisi, bu hazırlıkları ile sözde demokrasiyi kuruyor. Özüne ise rejimini oturtuyor ve yasal zeminini illegal örgütlenmeye, devrimci örgütlenmeye ve silahlı mücadeleye karşı tasfiyecisi amaçla kullanmak istiyor.

Türk burjuvazisi, emperyalist çevrelerin aktif desteği ile dünya kamuoyunu da aldatmak istiyor. Becerebilirse sosyalist ülkeleri de, rejimini meşrulaştırmaya razı edecek.

Parlamentonun kitleler için bir çözüm alternatifli olmaktan çıktığı, sosyal-şoven Türk solu'nun emekçiler üzerinde inanılırlığının en aza indiği, Kürt işbirlikçi küçük-burjuva reformculuğunun kitlelerden tam tecrit olduğu ve sefil bir yıkımı yaşadığı dönemde açık ki tek kurtuluş ve direnme yolu kitle örgütlenmesi ve mücadelesidir.

Türk sömürgeci faşizminin kitlelere dayattığı pahalılık, yozlaşma, teslimiyet ve yalınlığa ancak örgütlü direnişle cevap verilebilir.

Örgütlü gücü, siyasal-örgütsel etkisiyle, faşist sömürgeciliğin politikasına alternatif temel güç Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve örgütlenmesidir.

Silahlı mücadeleyi yaşatmak ve geliştirmek, faşizmin 'alternatifsiz' politikasını bozmak, kitlelerin örgütlü savaşını geliştirmekten geçer.

Dönem ve sınıfların özellikleri, her zamankinden çok şehir yığınlarının örgütlenmesi ve mücadelesine elvermektedir. İşçiler iş, insanca yaşam koşulları istiyor. Gençlik, sömürgeci orduya gitmek istemiyor. İşsizdir, eğitim sorunları olduğu gibi durmaktadır. Şehir kitleleri baskılara ve yozlaşmaya karşı çıkıyor. Şehir kitleleri her zamankinden çok kurtuluşun sömürgeci egemenlikle savatışan geçtiğine inanıyor. Birliklerin örgütlenmesi ve mücadelesinin ülke zemininde geliştirilmesi, sadece Kürdistan'da kitlesel devrimci savaşın geliştirilmesi açısından değil, Türkiye'de de Türkiye emekçilerinin en fazla ihtiyaç duyduğu örgütlü devrimci direnişin gelişmesi açısından da zorunludur. İlkelerini faşizme karşı Birleşik Direniş Cephesi'nden alan birleşik halk direnişi net ilkelere örgütlenen yığınların illegalden legale, siyasaldan askeri biçimlere kadar direniş içinde yaratılmaktadır.

Şehir kitlelerini kucaklayacak birliklerin karşı karşıya bulunduğu en ciddi sorun pratikte çalışma tarzını tutturmaları, yani siyasal ilkelere günlük uygulama gücüne indirgemeleridir. Çalışma tarzı, bir devrimcinin siyasal inanç, özümseme ve taktik uygulama gücüdür.

Siyasal ilkelere doğrultusunda örgütsel, politik ve mücadele amaçlarını planlamaya dönüştüren birliklerin en önemli hedefi örgütlenmesidir. Bu sorunlara önceden genişçe değinildi. Burada birliklerin tüzüksel açılımlarını yaparak, örgütsel inşaa sorunlarını inceleyeceğiz.

KOMİTELER:

Bir devrimci örgütün örgütlenme biçiminin ifadesi komitelerdir. Komitenin herhangi bir devrimci birimden farkı, sadece devrimci-yurtsever mücadelenin bir alanı değil, ama tüm alanlarını kapsayan sorumlu organ olmasıdır. Bir komite, illegal koşullarda örgütlendiği için en az sayıdan oluşur. Ancak, so-

rumlu olduğu alanda bütün faaliyeti yürütebilecek sayı kapasitesinde olur.

Komiteler, en yetkin devrimci ve yurtseverlerden oluşurlar. Bir yurtsever, gücünü yetkiden değil, yetkinlik, iş yapabilirlik ve kitleler içindeki saygınlıktan alır. Bir komite, yetkinliğin ve yeteneklerin bileşimi, uyumu ve zirvesidir. Komiteler, sorumluluk alan-

larında ulusal kurtuluş çalışmalarının tümünü yürütebilecek bir bileşimde olurlar. Komitenin her bir bireyi ulusal kurtuluşun bir alanında uzmanlaşmıştır. O halde komite rastgele bir bileşim değil, işbölümü temelinde bir bileşimdir. Her bir komite üyesi, örgütlenme, askeri mücadele, politik faaliyet, propaganda, basın-yayın vb. alanlarda uzmanlaşmıştır.

Yeni örgütlenen Ulusal Kurtuluş Cephesi ve birlik komiteleri tümüyle deneyimsiz değildir. Deneyimsizlikleri, yeni başladıkları bir çalışmanın örgütsel düşüncü tutturmadır. Çokça denildiği gibi, örgütsel çalışmada deney ya da uzmanlaşma kendiliğinden edinilemez. Enerji ile çalışarak, çalışmayı irdeleyerek ve her adımdan sonuçlar çıkararak deney edinilebilir. Bir komiteyi komite yapan onun pratiğidir.

Komite, en programlı ve planlı çalışan birimdir. Bir komitenin çalışmasının ilk ve en temel adımı, planlama gücüdür.

PLANLAMA:

Planlama, siyasal ilkelere ve taktik doğrultusunda dönemsiz görevlerin karar düzeyine çıkarılması, uygulamaya hazır duruma getirilmesidir. Planlama sadece teorik, politik, örgütsel ve eylem-mücadele görevlerini ve gerçeklerini kapsamaz. Aynı zamanda örgütsel güçlerin de planlanan görevleri yerine getirebilecek şekilde düzenlenmesidir.

Bir komitenin planlama gücü, onun iş yapabileceği kapasitesidir. Planlamalarda iki önemli sapma söz konusudur. Birincisi; planlamaların salt teorik izahlarla geçirilmesi, pratiğin somut koşullarına uymaması, kağıt üzerinde kalmaya mahkum olmasıdır. Planlamanın bu şekli, bürokratik yani demagogik izahlarla doludur. Böylesi planlamalar ya iş yapmak istemeyen ya da örgütsel gücün değerlendirilmesinden ve pratik gerçekleri algılamaktan yoksun kafaların ürünü olurlar. Böylesi planlamaların hayata geçirilmesi şansları yoktur. İkincisi; plansız çalışmadır. Salt cesaretle ve atılınla dayanan bir çalışma, dar pratikliği ve kendiligindenciliği doğurur. Böylesi bir çalışma fazla yol alamaz, kısa sürede tıkanır, tersini doğurur, yerini pasiflik ve dağıtıcılığa bırakır.

Doğru planlama, siyasal koşulların güçlü tahli, örgütsel güçlerin uygun düzenlenmesi ve planlamadan sonra cesaret ve atılınla doğar.

TOPLANTI:

Sadece bir komitenin değil, her devrimci-yurtsever faaliyet biriminin çalışmasının temel örgütsel halklarından biri toplantı sistemidir. Toplantı, kolektivizmin, uyumun, eleştiri-özeleştirelinin, güçlü planlamalara varmanın ze-

minidir.

Toplantısız bir komite faaliyetinden söz edilemez. Bir komite, düzenli aralıklarla toplantı yapmak zorundadır. Aslında işin abc'si toplantıdır. Bunlar biliniyor. O halde neden toplantının gerekliliği üzerinde duruyoruz?

Toplantılar nasıl tüzük kurallı ise, toplantıların işlevine göre gerçekleştirilmesi de devrimciğin gereğidir. Toplantılar, yetkin raporlarla gerçekleşir. Raporuz gerçekleştirilen komite toplantıları verimsizdir. Toplantılar hata ve yanlışların aşıldığı, yanlışların giderildiği, doğru planlamalara varıldığı zemindir. Bir toplantı, mutlaka kararları doğurmalı, kararlar mutlaka önceden tartışılmalı, karar birliği ancak böyle varılmalıdır. Her toplantı, bir öncekinde saptanan görevlerin ne ölçüde yapıldığını saptamalı, yapılmayanın nedenleri tespit edilmeli, aşma yollarını bulmalıdır.

Komite toplantılarına hazırlıksız katılmak, eleştirileri ve tartışmaları sessiz geçiştirmek liberalite ve duyarsızlık olur ki, böylesi bir tutum ulusal kurtuluşu sorumluluğa zıttır. Yurtsever sorumluluk, alınan her kararın kitlelerin yaşamını ve kaderini etkilediği bilinciyle hareket eden, en üretken tutum içinde olur. Komitenin gündemine gelen her konunun değerlendirilmesi ve karar haline gelmesine en yetkin tarzda katılır.

Sorumlu her ulusal kurtuluş komitesi, toplantılarını sistematik yapar. Toplantıları faaliyeti ilerletmenin zorunlu bir işlemi olarak kabul eder; toplantıların bilinen şeylerin tekrarlandığı, önemli bir tüzüksel işlemin geçirilmesi bir bürokratik işlem durumuna düşürülmesine izin vermez; her toplantıyı gizlilik koşullarında büyük bir disiplinle gerçekleştirir; mutlaka planlama ve uygulanabilecek kararlara varır.

RAPOR:

Bir komitenin ve bir ulusal kurtuluşunun faaliyetinin tüzüksel bir işlemi ve ölçütlerinden biri rapordur. Raporuz çalışan bir devrimci olamaz. Rapor, bilinçli ve planlı çalışmanın ifadesidir. Rapor çıkarılmayan bir komite, bir yandan tüzüksel olarak suçlu duruma düşer, diğer yandan ne yapacağını bilmiyor demektir.

Kısaça özetlenebilecek rapor kuralları da şunlardır: Bir rapor sadece yapılmış değil, yapılmışa gerekeni de, yani uygulamayı ve planlamayı da içermelidir. Raporlar kısa ve öz olmalıdır, fakat söz konusu komite ya da bireyin bütün faaliyetini içermelidir. Raporlar tekrarın birikimi olmalıdır. Raporlar, en erken yerine ulaştırılmalıdır. Raporunu zamanında üst organa ulaştırmayan bir birim tüzüksel suç işlemiş demektir. Raporlar kolektivizmin ürünü olmalıdır. Bir birimin ra-

poru, tüm birimin ortak değerlendirmeye ve önerilerinin birleşmesi olmalıdır. Bir komite, raporundaki bilgilerin ciddiyetine inanarak, üst organa ulaştırma işini en güvenilir yoldan yapmalıdır.

Rapor, bir birimin faaliyetlerini değerlendirmesinin olanıdır. Diğer izahıyla bir eleştiri ve özeleştiri aracıdır. Bir komite ya da yurtsever, ciddi hatalara düşmek istemiyor ve verimli bir çalışma sürdürmek istiyorsa, çalışmasını sürekli değerlendir-meli ve raporlamalıdır.

TALİMAT:

Bir komitenin, talimata karşı pozisyonu, onun doğrudan ulusal kurtuluş otoritesine karşıındaki tutumunu belirler. Tüzüksel ifadeyle, talimat her ulusal kurtuluş biriminin uygulaması ve yerine getirmesi gereken emirler topluluğudur. Ulusal kurtuluş örgütlenmesinde, talimat otorite gücüdür. Otorite ulusal kurtuluş çıkarlarının kurum ve kurum kararlarında somutlanıdır. Bir yurtsever, talimatlara karşı tutumunu izaha çalışırsa her şeyden önce ulusal kurtuluş otoritesine ne denli bağlı olup olmadığını değerlendirmek zor.

Anlamı bu denli önemli olan talimatlar, alt organ faaliyetlerinin sıhhatli yürütülmesi içindir. Bir devrimci organ eline ulaşan talimatı son noktasına kadar uygular. İçeriğine katılmazsa da uygular. Talimatın içeriği konusunda tasarruf hakkı yoktur. Yetki ve sorumluluk, talimat kararlarını hayata geçirme yöntemleri üzerinedir. Talimatın içeriği konusunda eleştiriler varsa, bunları sonradan rapor, toplantı vb. yollarla yapar.

Bir devrimci, talimatların yönlendirici gücünü artırmak istiyorsa—ki bu her devrimcinin tutumu olmalıdır— rapor yazmalı ve raporlarını üst organı en fazla bilgilendirici tarzda yazmalıdır.

Bir komitenin eline üst organın talimatı geçtiğinde, onu kolektif değerlendirmelidir. Herhangi bir komitenin sorumlusu, sadece talimat ile komite arasında araçtır. O da diğer komite üyeleri gibi talimatın değerlendirilip sonuçlar çıkarılması uygulamasına eşit ölçüde katılmalıdır.

Bir ulusal kurtuluşunun talimatların içeriğine içerlenip gereklerini yapmaması ya da geciktirmesi ve istediği tarzda uygulaması durumunda, örgüt kararlarına karşı kendini suçlu duruma düşürür. Yurtsever olur ki, içeriğine katılmazsa bile, örgüt emirlerini hayatı pahasına yerine getirsin.

ELEŞTİRİ-ÖZELEŞTİRİ:

Eleştiri, bir örgütün ilerleme silahıdır. Eleştiri iki olgunun, ulusal kurtuluşu çalışmadan yeterli ile yetersizin, doğru ile yanlışın mukayesesi, doğruya varma gücüdür. Eleştiri, bilimsel değerlendirme gücüdür. Pratikteki diya-

KÜRDİSTAN KADINI VE CEZAEVİ

RÊZAN

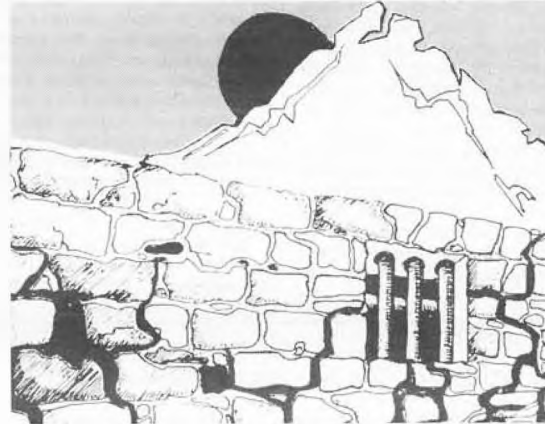
GEÇEN SAYIDAN DEVAM

İddianamelerimiz de, hazırlanan özel dayak törenleriyle veriliyordu bile. PKK ana davasının açılacağı günlerde yine biz bir grup arkadaşımız hücreye koyuldu. 5 Nisan 1981'di. Bu kez hücreye konulma gerekçemiz, 1981 Direnişini sürdüren ve ölüm orucunda olan arkadaşlarımızın durumunu öğrenmek istememizdi. Oysa asıl amaç çok farklıydı. Direnişin ve ölüm orucunun yaygınlaşmasından ve yeni katılmalarla desteklenmesinden korkuyorlardı. Bunun için de her günden daha fazla terör estiriyor, akıl almaz gerekçelerle işkence yapıyor ve kitli bu şekilde sindir-

"... Biliyor musunuz ne yapacağım? Sizin ipinizi kendi ellerimle bizzat ben çekeceğim"
Rastgele bir kadın tutuklu bu sandalyenin üzerine çıkarttı. Tavandan sarkan elektrik kablolarına bir ip bağlayıp bu arkadaşın boynuna geçirdi ve ani bir hareketle sandalyeyi arkadaşın ayakları altından çekti..."

meye çalışıyorlardı. Hücreye atma da bunun bir parçasıydı ve kendileri için bir ölemedi. Nitekim, 3 gün sonra bizi yeniden hücreden çıkardılar. Dayakların ve psikolojik yaptırımların dozajı daha fazla artmıştı. Ve 12 Nisan 1981'de Esat Oktay, PKK ana davası iddianamesinden yargılanan iki arkadaşı (A. F.) koğuştan alıp götürdü. Biz ne olacağını merak ederken, yarım saat geçmeden arkadaşlar geri geldiler. Özellikle A. arkadaş feci şekilde dövülmüştü. Ellerini şişmiş ve morarmıştı. Kısa bir süre sonra Esat Oktay koğuşa geldi. Zafer kazanmış kumandan havasıyla kahkahalar atıyordu. Esat Oktay, sırayla A., S. ve benim önümden durarak, TCK'nin 125. maddesinin anlamını bilip bilmediğimizi sordu. Biliyoruz deyince de: "İyi, çok güzel. Biliyor musunuz ne yapacağım? Sizin ipinizi kendi ellerimle bizzat ben çekeceğim" ve daha sözünü bitirmeden koğuşta bulunan kırık dökük bir masanın üzerine gardiyana getirttiği bir sandalyeyi koydu. Rastgele bir kadın tutuklu bu sandalyenin üzerine çıkarttı. Tavandan sarkan elektrik kablolarına bir ip bağlayıp bu arkadaşın boynuna geçirdi ve ani bir hareketle sandalyeyi arkadaşın ayakları altından çekti. "İşte böyle çekeceğim. O günü sabırsızlıkla bekliyorum. Benim için büyük bir zevk olacak bu" diyerek, yarım bıraktığı sözlerini tamamladı. Sonra da telefona gitti. Gözdağı vermeye çalışıyordu. Bu manzara karşısında hemen herkes derin bir tiksinti duymanın yanında adeta şok geçirmişti. Kanalizasyonun sık sık tıkanması için havalandırma ve

koğuşlarımız pis sularla doluyordu. Ve sömürgeciler bilinçli olarak aylarca açmıyorlardı. Bu tıkanmış olan kanalizasyonları. Koğuşlardaki tuvaletleri kullanma imkanımız yoktu. Bu nedenle ihtiyacımızı gideremiyorduk. Çünkü tuvalet çıkma olayı sınırlandırılmış ve günde bir sefere indirilmişti. Bu durum, böbreklerimizden hasta olmamıza neden olmuş ve diğer benzeri hastalıklar kronikleşmişti. Bunun dışında kanalizasyon sularında askeri eğitim yapmaya zorlanıyorduk. Karşı koyunca bu pis sularla sürüleniyor ve yatırılıyorduk. Pis sular ağızımıza burnumuza doluyordu. Bu saatlerce sürüyordu. Sonra da coplanıyorduk. Yıkama imkanımız olmadığından pisliklerin bulaştığı elbiselerimiz üzerimizde kuruyordu. Zaten 1984 yılı ortalarına kadar banyo yapma imkanımız hiç yoktu. Bulabilirdiğimiz ölçüde soğuk suyla yapmaya çalışıyorduk. Diyarbakır'ın -35 derece dondurucu soğukunda soğuk suyla banyo yaptığımızda el ve ayak parmaklarımız kaskatı kesiliyor

ve kan doluyordu. Uyuşuyorduk ve iki gün sonra ancak normale dönebiliyorduk. El ve ayak parmaklarımızı klem yerlerinde yaralar açılmıştı. Ve saçlarımız buz tutuyor, tarak işlemiyordu. Ama biz bitirilmekten arınmak için bunu yapmak zorundaydık. Bilinçli olarak su vermediklerinden dolayı, bulaşıklarını da yıkamıyorduk. Karavanaları ise temizleme imkanımız yoktu. Dolayısı ile kirli kirli yemek konuyordu içlerine. Temiz ya da kirli olmasının pek önemi de yoktu o anki şartlarımızda. Çünkü, yemekler zaten yenmeyecek durumdaydı. Üstelik oldukça azdı. Bazen de tam tersi alabildiğine fazla yemek veriyorlardı. O zaman biliyorduk ki bu fazlalığın nedeni diğer tutuklu arkadaşların yemeğinin bize getirilmiş olmasıydı. Manevi anlamda derin bir acı veriyordu bu bize. Arkadaşlarımızın aç olduğunu bile bile mümkün değildi getirilen bu yemekleri yememiz.

Üçüncü kez mide kanaması geçirmiştim. Tarih 14 Kasım 1981'di. Ve bir ziyaret günüydü. Bu kez nasıl oldu ise

"... Beni arabaya koyduklarında, cezaevi avlusundaki ziyaretçileri hala copluyorlardı. Neydi bu insanların suçu? Yalnızca bizlerin ana-babaları veya yakınlarımız olmaları mı? Dünyanın hiçbir ülkesinde böyle bir suçun tarifini yapmıyordu kitaplar. Ama burası Kürdistan'dı..."

hastaneye kaldırdılar. Beni, hastaneye götürülecek olan arabaya kadar iki arkadaş götürdü. Cezaevinin avlusuna çıktığımızda askerler ellerinde coplarla o an avluda bulunan 30-40 kadar ziyaretçiyi copluyor, bir taraftan da: "Bakmayın ulan bakmayın, hepimizi yakarız! Yüzünüzü duvara dönün, gözlerinizi kapatın. Bakın anasını..." vb. sözlerle ziyaretçileri bir duvarın önünde toplanmaya zorluyorlardı. Manzarayı şu an bile kelimelerle ifade etmek imkansız. Amerikanlı sığır çobanlarının (kovboyların) at sırtında, ellerinde kement ve kamçılarla hayvanları ölerine katıp bir araya getirmeleri

dağların anneleri ve 4-9 yaşlarındaki kardeşleri de tutuklanmıştı.

Mazlum DOĞAN yoldaşın annesi, ablası ve 3 yaşındaki yeğeni tutuklanıp koğuşa getirildiklerinde, faşist yüzbaşı Esat Oktay, büyük bir zafer kazanmışçasına kahkahalar atarak koğuşa daldı. Mazlum yoldaşa ve O'nun şahsında Parti Önderimize, şehitlerimize yönelik hakaretlerde bulundu. Bizleri tahrik etmek istiyordu. Bu açıktı. Sonra Mazlum yoldaşın annesinin üzerine yürüdü. Mazlum'un 3 yaşındaki yeğeni nenesinin bacaklarına yapışmış saklanmaya çalışıyordu. Esat Oktay bağırıp çağırarak o korkundan ağlıyor,

"... Söyle kadın, söyle bakayım bana. Sen O'nu niye doğurdun ha, niye? Mazlum'u doğuracağına bir taş doğursaydın olmaz mıydı? Sen O'nu devletimizin başına bela etmek için mi doğurdun? Söyle, konuş. Konuşsana moruk..."

bir yandan da, "Annemi istiyorum" diye çığlık atıyordu. Bizler kendi kendimizi yiyip bitiriyorduk yerimizde. Tırnaklarımız avuçlarımızı karnatacak ölçüde yumruklarımızı sıkırmıştık. Duyarsızlık değildi bizimkisi. Biliyorduk ki, bizim en ufak bir hareket ya da müdahalemiz K. ananın daha fazla dayak yemesi, acı çekmesine yol açacaktı. O nedenle müdahale etmiyorduk. Mazlum'un ablasını ise hücreye koymuşlardı. Sürekli dayak atıyorlardı. Küçük çocuğun "Annemi isterim" diye ağlaması da bundandı. Ne olup bittiğini anlamıyorduk belki ama, bacaklarına sımsıkı sarıldığı nenesinin üzerine yürüyün, kurtulmasını andıran konuşması ve konuşurken sağa sola sıçratıldığı salyası ile üzerine üzerine gelen bu üniformalı celladın dost olmadığını da farketmişti. Çocuğun bağırması karşısında, kendisine iş çıktığını gören bu yılan ruhlu cellat, gardiyana verdiği emirle Mazlum'un ablasını hücreden alıp getirmesini söyledi. Ve yeniden K. anaya dönerek, "Söyle kadın, söyle bakayım bana. Sen O'nu niye doğurdun ha, niye? Mazlum'u doğuracağına bir taş doğursaydın olmaz mıydı? Sen O'nu devletimizin başına bela etmek için mi doğurdun? Söyle, konuş. Konuşsana moruk..." Ama hiç merak etmem. Sımdı O'nun anasını... ttm. Elimden kurtulamaz artık. Nasıl olsa elimdesin. Karşı koymak nasılmış, direnmek nasılmış göstereceğim O komüniste..." Yüzbaşı, daha sözlerini bitirmemiş ki, gardiyan Mazlum'un ablasını getirdi. O daha koğuştan içeriye adımını atar atmaz yüzbaşı saldırdı ve tokatlamaya başladı. Çocuk ise artık kendini kaybetmiş bir şekilde çığlık atıyor ve sürekli, "Anne... anne..." diye ağlıyordu. Annesi, dayak yediği ve

acı çektiği halde kızının "Anne, anne" diye yükselen feryatlarına yanıt vermiyor, hatta çocuğundan taraf bile bakmıyor ve inatla susuyordu. Susuyordu çünkü, biliyordu ki, kızının seslenişlerine cevap vermesi demek, çocuğunun kendisine karşı kullanılması demekti. Suskunluğu bundandı. Yüzbaşı kan-ter içinde kalmıştı dayak atmaktan. Hırsından soluyor ve küfrediyordu. Küfürlerini daha çok Mazlum yoldaş üzerinde yoğunlaştırıyordu. Tahrike yöneldi. Onur kırıcıydı... Nice sonra tehditler savurarak çekip gitti. Ama ne var ki, Mazlum'un ailesi için işkence, acı ve çile bitmemişti. Daha yeni başlıyordu. Cezaevine getirildiklerinden 15 gün kadar sonra, Y. D. ve H. K.'nin anneleriyle birlikte yeniden polis sorgu merkezine götürüldüler. Uzun süre sonra yeniden cezaevine getirildiklerinde kendilerini tanımak mümkün değildi artık. Anlatmaya başladılar. Gözlerinin önünde Mazlum'a korkunç işkenceler yapmışlar ve bu işkenceleri baştan sona kadar kendilerine seyrettirmişlerdi. Hangi insan dayanabilirdi ki buna? Ya bir ana, bir ana dayanabilir miydi buna? Ama onlar dayanmışlardı. Ve bu dayanma gücünü onlara Mazlum'un kararı, tavizsiz tavrı, duru inancı vermişti.

Bir iki söz de sağlık üzerine uygulanan yasak ve baskılardan söylemek mümkün. Her-

"... Sömürgeciler, kullandıkları işkence yöntemleriyle birçok yönden başarı elde edebilmişlerdir. Bu açık olan bir durumdur. Başarılı olmalarının temelinde hiç şüphesiz birçok toplumsal, sosyal, kültürel, fiziki ve psikolojik emeller rol oynamıştır.

Örneğin; daha polis sorgu merkezlerinde kadını erkeğe, erkeği kadına karşı kullanma; düşürme ve teslim almanın başlıca yöntemlerinden birisini oluşturmaktadır..."

şeyden önce belirtmek gerek ki, Diyarbakır Cezaevinde hasta olmak birinci derecede suç kapsamındadır. Sağlık konusu, baskı ve sindirme yöntemi olarak dayatılmaktaydı. Cezaevi revir doktoruna, çok ama çok acil olanların dışında kimse çıkarılmamaktaydı. Daha 12 Eylül öncesinden böyleydi bu. Eskaza çıkarılanlar da tedavisi değil soruya alınmaktaydı. Uygulanan devlet terörünün bütünlüyleci ügelerinden olan askeri doktorlar, muayeneden önce "Suçun ne?", "Niye tutuklandın?", "Sırası görüştün ne?", "İslamın şartı kaçır?", "Otuzku farzı say?" vb. sorular sormaktaydılar. Hoşlarına gitmeyen bir yanıt verdiğimizde ise küfür-hakaret ve tehdide yöneliyorlardı.

DEVAM EDECEK

KÜRDİSTAN'DA GÖÇLER; NEDEN VE SONUÇLARI - V

Baştafaki 1. sayfada

sinayacak ve iktidarına kanallı edecektir. CHP. rejimin tek partisi, devlet partisi olarak varlığını sürdürmektedir.

Dış gelişmeler de Kemalizme yön vermektedir. İtalya'da Mussolini faşizmi iktidardadır. Almanya'da Hitler iktidar olmuş, yeni bir paylaşım savaşı hazırlıkları içindedir. Bir yandan emperyalist devletler, SSCB'ye karşı haçlı seferleri hazırlıkları yaparken, diğer yandan kendi içinde bloklaşmaktadır. Kemalist burjuvazinin asıl tercihi Hitler faşizminden yanadır. Emperyalist devletlerin sosyalizme toplu saldırısından yanayken, bloklaşma da İngiltere emperyalizmine bağımlı hareket etmektedir.

CHP Sekreteri Recep Peker, Mussolini İtalyası'nı ziyaret eder. Benzer ziyaretler Almanya'ya yapılır. Faşist devletlerle ideolojik, ekonomik, siyasi, askeri ilişkileri en üst düzeye çıkar. Kadro dergisi, Mussolini hayranıdır. Cumhuriyet dahil pekçok Türk gazetesi Hitler faşizminin desteği ile çıkar. İtalya'dan 141, 142 vb. faşist ceza yasaları alınır. Getirilen yasalarla grev ve sendika hakları tümüyle yasaklanırken, diğer yandan var olan işçi birlikleri kemalist kadrolar eliyle yönlendirilir. Kemalist ordı dümdüzen silahlanır. 1937'de TKP, kendini feshederek Kemalizmle bütünleşir.

Sınıfsızlık teorisi, devletin ve CHP'nin topluma da egemen kılınan ideolojisi olur. Bunlardan bazı örnekler alırsak, Kemalizmin faşizme varmak için ne denli çaba sarfettiği çok açık görülür.

"Türk kültürünü kabul etmiş her fert fırka'ya (CHP) girer" (1934)

"Türkiye Cumhuriyeti tarihinde (Mısak-ı Milli sınırları içinde) Türk dışı ile konuşan, Türk kültürü ile yetişen, Türk ülkesini benimseyen her vatandaş Türktür" (1934)

"Türkiye'de sınıf yoktur, sınıf kavgası yoktur, imtiyaz yoktur, derebeylik, ağalık, aile, cemaat imtiyazı yoktur." (Recep Peker, 1934)

Aynı dönemde M. Kemal, Türk toplumunun ebedi şefi ilan edilir. Ölümüne dek bu unvanı taşıyacaktı. Sonradan İ. İnönü, milli şef ilan edilir. Toplumdaki tek "parti" varlığı, devlet varlığı ile beraberdir" (CHP, 15 yıl kitabı, sayfa 12-15)

Bu da ebedi şef M. Kemal'in sözleri: "Biz benzememekte, benzetmemekle iştirah ederez, çünkü biz bize benzeriz" (Nutuk, Aralık 1921)

Bu ideolojinin, Mussolini ve Hitler faşizmiyle zerre kadar farkı yoktur. Hatta ırkçılığa onları da aşar. Topluma uygulanan anti-demokratizm ve baskılar açısından da onları aşar. Konumuz 1930'lardan uzaklaştırmamak için bu kadarla sınırlıyoruz.

Bu politikaların Kürt halkı ile ilişkilerine gelince, Kemalizmin ırkçı ideolojisi ve politikası tümüyle Kürdistan'ın in-

karına göre biçimlenmektedir. CHP, devlet partisi olarak kemalist kadro olan valiler, paşalar eliyle örgütlendirilmektedir. 1930'larda üretilen ve kurumsal varlığına kavuşan, "Güneş Dil Teorisi" ile "Türk Tarih Tezi"ne göre, bütün dünya dilleri Türkçeden türemiş, insanlık da Orta Asya'dan türemiş. Bu ırkçı teorilere göre Kürt halkı yoktur. Var olduğunu iddia etmek, Türk toplumuna, Türk aydınlarına ve Türk solcusuna da benimsetilen "kemalist bilime" tersti.

Kemalist burjuvazi 1920-30 arasında Kürdistan'ı boydan boya işgal ettiğine ve dize getirdiğine göre, artık askeri ve siyasal gücüne dayanarak ulusal yapısı içinde eritelebilecekti.

Mecburi iskana başlarken, Türk burjuvazisinin hazırlıkları budur. Gerekçe de açıktır: "Kürt ekalliyetleri, Türk unsuruna karşı 1/2 oranında bırakacağız. İstanbul'daki ekalliyet meselesi mühim değildir. Şark vilayetlerindeki Kürt meselesi halledildiyse, son bir Türk devleti haline gelmiş olur" (1934)

Mecburi İskan Kanunu

Bu bölümdeki alıntılar, İsmail Beşikçi'nin sürgünler üzerindeki verimli araştırması olan **Kürtlerin Mecburi İskanı** kitabından alıyoruz. 2510 sayılı İskan Kanunu, 14 Haziran 1934'te kanunlaşıyor ve 21 Haziran'da Resmi Gazetede yayınlanıyor.

"İskan kanununun 1. maddesi ile ilgili kanunda bütün yetkiler içişleri bakanlığına verilir."

"Madde 2. İskan muntıkaları üç nevi muntıkaya ayrılır."

"1 numaralı muntıkalar: Türk köylü nüfusun tekasüfı istenilen yerler" (Bu muntıkalar Türk göçmenlerin yerleştirileceği Kuzey-Batı Kürdistan'dır.)

"2 numaralı muntıkalar: Türk köylü nüfusu temsil istenilen nüfusun nakil ve iskanına ayrılan yerlerdir" (Bu muntıkalar sürgün edilen Kürt nüfusunun iskan ettirileceği Batı Anadolu kentleridir.)

"3. Yer, sıhhat, iktisat, kültür, siyaset, askerlik ve ıztıbat sebepleri ile boşaltılması istenilen, iskan ve ikame yasağı edilen yerlerdir." (Boşaltılacak ve yerleşime yasağı edilen bu alanlar; Ağrı, Sason, Dersim, vb. ayaklanma bölgeleridir.)

Madde 3. dışından Türk soyundan olanlar muhacir kabul edilirken, "Madde 4. a) Türk köylü nüfusu bağli olmayanlar, b) Anarşistler, c) Casuslar, d) Göçebe çingeneler, e) Menleket dışına çıkarılmış olanlar Türkiye'ye muhacir olarak alınmazlar" (Bu madde de kasdedilenler, tümüyle hedeflenen Kürt halkı ve öncüleridir.)

"Madde 1-A: Türk ırkından olup, hükümetten iskan yardımı istememeyi yazı ile bildiren muhacir ve müteciiler, Türkiye içinde istedikleri yerde yerleşmeye serbest bi-

rakırlar Hükümetten iskan yardımı isteyenler hükümetin gösterdiği yerlere gitmeye mecburdurlar"

"Madde 7-B: Türk ırkından olmayanlar, hükümetten yardım istemeseler bile, hükümetin göstereceği yerde yurt tutmaya ve hükümetin izni olmadıkça burarlarda kalmaya mecburdurlar. İzinsiz başka yerlere gidenler ilk defasında yerlerine çerhlerler. Tekerrür halinde icra vekilleri heyeti kararı ile vatan dışına çıkarılır. (A bendi Türk ırkından olanları B bendi ise Kürt halkını kapsamaktadır.)

"Madde 9. Türkiye talatgetinde bulunan gezginci çingeneleri ve Türk köylü nüfusu bağli olmayan göçmeleri, toplu olmamak üzere kasabalara serpiştirir, yerleştirir. Dahiliye vekili selahiyetlidir." (Böylelikle göçe tabi tutulan Kürtler, Türk kentlerine serpiştirilerek yerleştirilecek.)

"Madde 10-B: Kanunun neşrinden önce, herhangi bir hüküm veya ressa ile veya örf ve adette aşiretlerin şahsiyetlerine veya onları izafette reis, bey, ağa, ve şeyhlerine ait olarak tanınmış kayıtlı, kayıtsız bütün gayri menkul- ler devlete geçer. Bu kanun hükümlerine ve devlete tutulan usullere göre bu gayri menküller muhacirlere, müteciilere, göçmelere, naklolanlara, topraksız veya az topraklı yerli çiftçilere dağıtılıp, tapuya bağlanır." (Bu madde tamamen ayaklanan aşiret reislerine uygulandı. Alinean toprak Kürt köylüsüne değil, işbirlikçi ağalara ve Türk göçmenlere dağıtılmıştır. Türk solu nu Kemalizm anti-feodal göstermesinin altında, bu ırkçı uygulama yatmaktadır.)

"Madde 10-C: Bu kanunun neşrinden önce aşiretlere reislik, beylik, ağalık, şeyhlik yapmış olanları ve yapmak isteyenleri ve sınırlar boyunca oturmasında emniyet ve asayiş bakımından mahsur bulunanları aileleri ile birlikte münasip yerlere naklettirip yerleştirir. Dahiliye vekali selahiyetlidir." (Bu, içişleri bakanının istediğini sürgün etme yasağıdır. İstisnasız, direnişçileri kapsamaktadır.)

Madde 10'un C bendi, Türk olmayanların 2 nolu muntikalara, belirlenmiş yerlere yerleştirilme yetkisini içişleri bakanlığına veriyor.

Madde 11-A'da ana dili Türkçe olmayanların köy, mahalle, sanatçı, işçi kümesi kurması ve soydaşlarına devretmesi yasaklanıyor. Bunların belediye sınırları içindeki sayısı %10'a sınırlanıyor.

Madde 12-A: Birinci iskan bölgesi olan Kürdistan bölgelerine Türk köylü nüfusu bağli olmayanların yerleşmesi kanunla yasaklanıyor. Böylece Kürtlerin bir daha vatanlarına dönmesi kanunla yasaklanıyor.

Madde 13: Türkiye'nin batı kentleri olan 2. iskan bölgesine tümüyle (Kürdistan kasdedilerek) 1. ve 3. bölgelerinden

göçetirilenlerin yerleştirilmesi kanunla bağlanıyor.

Madde 14: İskan bölgelerinin boşaltılıp, kısmen buharlara iskan ettirilmemesi kanunla bağlanıyor.

"Madde 15-A: Karı-koca bir aile olarak iskan edilir. 16-E: Erh çocuklar ve erh torunlar başlı başına bir aile olarak iskancılarla 16-G: Türk muhacir ve müteciiler, hisın ve akrabalıklarının bulundukları yerde iskan olurlar." (Böylece Türk ırkından olanların akrabaları ile beraber yerleşimlerine izin verilirken, Kürt aileler atomlarına kadar parçalanmaktadır.)

Madde 29'da 1. iskan bölgesine yerleştirilenlerin on yıl yerlerini değiştirmemeleri kanunla bağlanmıştır. 10 yıl dolsa bile ancak icra vekilleri heyetinin kararı olursa yerlerini değiştirebileceklerdir.

İskan kanununun maddeleri çoktur. Aneak içerik ve amacı nettir. İskan kanunu ırk ayırımı temelinde hazırlanmıştır. Ayaklanma bölgelerinin boşaltılmasını, yasağı bölgelerin yaratılmasını, kitlesel sürgünleri, asimilasyonu, örgütsüzlüğü, sürekli önderlerden yoksun bırakması, ekonomik çökertmeyi, asimilasyonu hedeflemektedir. Doğrudan Kürt ulusunun en küçük birimine kadar imhayı amaçlayan iskan kanunu, daha sonradan çıkarılan kararnamelerle daha da sıkılaştırılacaktır.

24.11.1939'da çıkarılan bir kararname ile hemen hemen tüm Kürdistan 1. iskan bölgesi olarak gösterilmekte, böylece istenen insanın toprağına el konulması, sürgün edilmesi ve bir daha vatanına dönmemesi tümüyle içişleri bakanlığının yetkisine geçiyor. Dünyada benzeri bulunmayan bu faşist uygulama kasasına sokulan Kürdistan alanları şunlardır:

(...)

"III- Diyarbakır vilayetine, Sallar istasyonundan başlayarak, Ergani, Diyarbakır, Bismil, Beşiri, Kurtalan, Baykan, Bitlis, Tatvan, Gevaş, Van ve Üzalp kazalarının katederek geçen ve geçecek demiryolu güzergahı imtidadına (boyunca) tarafeyndeki 20 km'lik sahalara,

IV- Fırat köprüsü, Yolçatı (Yolçatı-Elazığ), Diyarbakır demiryolu güzergahı imtidadına tarafeyndeki 20 km'lik sahalara,

VI- Malatya, Fevzipaşa, Divriği'e kadar olan demiryolu güzergahı ve imtidadına tarafeyndeki 20 km'lik sahalara,

VI- Malatya, Fevzipaşa, Divriği'e kadar olan demiryolu güzergahı ve imtidadına tarafeyndeki 20 km'lik sahalara,

VII- Urfa ve Mardin vilayetlerinin cenup hududunu teşkil eden demiryolunun Türkiye topraklarına isabet eden kısmının bütün imtidadındaki

25 km'lik derinlikteki sahalara.

VII- 1 numaralı muntika dahilindeki Suriye, Irak ve İran ve Rus hududu, imtidadına olan topraklarımızın 25 km'lik derinlikteki sahalara.

IX- Diyarbakır-Mardin şosesi ve Mardin istasyonu.

Diyarbakır-Siverek-Urfa, Akçakale,

Urfa-Birecik,

Diyarbakır-Silvan-Ziyaret,

Diyarbakır-Hani, Darahin,

Çapakçur,

Bitlis-Muş, Bulanık-Malazgirt,

Muş-Hınıs,

Muş-Solhan

Van, Muradiye, Hoşap-Başkale-Yüksekova,

X- Pasinler kazasının Çobandere köprüsünün yanından itibaren Velibaba-Eleşkirt-Karaköse-Diyadin-Doğubeyazıt kazalarından geçen Gürçubulak'ta nihayet bulan transit yolu,

Karaköse-Hamurderesi-Patnos,

Doğubeyazıt-Muradiye,

Erzurum, Taşkesen-Hınıs,

Çobandere-Sarıkamış-Benli Ahmet-Kars,

Kars-Kötek-Karabulak-Doğubeyazıt-Kağızman,

Tuzluca-Iğdır-Cengelgediği-Karaköse-Kağızman,

XI- Elazığ, Pertek-Mameki-Seyithan-Darboğaz,

Pülümür-Mutki köprüsü-Sanboğazi,

Pertek-Hozat-Karaoğlan-Mareşal Çakmak-Zeynigediği-Erzincan,

Refahiye Erzincan-Tercan, Erzincan-Gümüşhane,

Elazığ-Palu-Solhan,

Palu-Karakoçan-Kiğı-Tercan,

Elazığ-Yolçatı-Kömürhan köprüsü,

Elazığ-Gezin-Maden-Ergani,

Elazığ-Keban-Arapçık şoseslerinin imtidadına ve güzergahlarının tarafeyninden 15'er km derinliklerdeki sahalara.

XII- Divriği-Zara-Koyulhisar yolunun 1 numaralı muntıkaya isabet eden kısmı,

Malatya-Hekimhan-Kangal-Ulaş,

Pazarcık-Elbistan-Darende-Gürün-Ulaş,

Elbistan-Göksen,

Maras-Göksun-Pınarbaşı yolunun 1 numaralı muntıkaya isabet eden kısmı, şoseslerinin bütün imtidadına ve güzergahlarının tarafeyninden 15'er km'lik sahalara.

XIII- Divriği demir, Ergani bakır, Guleman kromi madenleri ile Malatya merkez kasabası ve Van gölü işletme tesisi merkezlerinin dairenne kadar 20 km'lik sahalara.

XIV- Erciş'ten itibaren Tatvan'a kadar Van gölü sahilleri 25 km şimal ve şimali garbisindeki sahalara.

XV- Muş vilayeti hududundaki Murat nehrinden itibaren Palu'ya kadar Murat nehri tarafeynindeki 25 km'lik sahalara.

İskan kanunu meclisten geçerken, kanunun gerekçesi Osmanlı döneminde başarıla-

Dermanı 19. sayfada

KISA... KISA... KISA... KISA...

Küba Angola'ya Yeni Birlikler Gönderdi

Angola'ya karşı uzun bir dönemden bu yana devam eden Güney Afrika ve UNITA adlı karşı-devrimci güçlerin saldırıları geçtiğimiz günlerde yeniden yoğunlaştı. Güney Afrika, Angola topraklarına girmiş ve UNITA adlı karşı-devrimcilerle birlikte hükümete karşı savaş açmıştı. Angola'nın güney bölümünde saldırılarını yürüten bu birlikler, yerli halktan yüzlerce kişiyi katletmesinin yanı sıra, ekonomik kurumlara da çeşitli sabotajlar düzenlediler.

Küba daha önceleri bu saldırılara karşı, Angola hükümeti ile birlikte savaşmak için birlikler göndermişti. Son günlerde Küba yeni bir takviye birliğini daha Angola'ya gönderdiğini açıkladı. Daha önce 55 bin Kübalı asker Angola'da olduğu söyleniyordu, gönderilen takviye birliğinin sayısı hakkında ise herhangi bir açıklama yapılmadı.

AET Ülkeleri İkinci Kez Anlaşmadı

AET yıllık olağan toplantısını Kopenhag'ta yaptı. 1988 yılı bütçesinin de görüldüğü toplantıda, AET ülkeleri toplantıdan anlaşma sağlayamadı ayrıldılar. Böylece AET tarihinde, topluluk üyesi ülkelerin ikinci kez anlaşma sağlamadığı toplantıya sonuçlandırılmak ve başka bir tarihte ertelenmek zorunda kaldılar.

Topluluk üyesi ülkelerin tarım kredilerinin 2/3 oranında kısıtlamaya uğratılması üzerinde anlaşmadığı bildiriliyor. Bu sorunun ortaya çıkmasından dolayı, topluluk 1988 yılına bütçesiz girecek. Bütçe oluşturulana kadar aylık bütçelerle idare edileceği bildiriliyor. AET'nin ikinci toplantısı ise gelecek yılın başlarında gerçekleştirilecek.

Basra Körfezi'nde Misilleme

İran ile Irak arasında gergin bir şekilde devam eden savaş karşılıklı misillemeleyle Basra'da devam ediyor. Irak, İran'ın petrol tesislerinin yanı sıra, İran'dan petrol götüren tankerleri bombalamaya sürdürüyor.

Geçtiğimiz günlerde İran da Irak'a yeni misillemelemlerle Basra'da karşılık verdi. 5 Aralık günü Danimarka bandıralı bir petrol tankesine, İran hücum botları saldırı. Saldırıdan tankeri ağır bir yara aldı. Kurtarma ekibi olarak olay yerine gelen helikopter de kaza geçirdi. Daha sonra yaralı iki gemi mürettebatı gemiyle Dubai'ye götürüldü.

Bundan bir gün sonra da İran bu kez başka bir gemiye saldırı. Singapur bandıralı bu gemide öldü ve yaralı olmadığı bildiriliyor.

Orta ve Kısa Menzilli Nükleer Silahların Kaldırılması Antlaşması İmzalandı

ABD'nin kaldırılacakları

Orta menzilli
108 Pershing II, 1 nükleer başlıklı
64 Cruise, 4 nükleer başlıklı
Kısa menzilli
72 Pershing 1A, 1 nükleer başlıklı

Kaldırılacak toplam nükleer silah başlıkları

436

SSCB'nin kaldırılacakları

Orta menzilli
441 SS-20, 3 nükleer başlıklı
112 SS-4, 1 nükleer başlıklı
Kısa menzilli
126 SS-12/22, 1 nükleer başlıklı
29 SS-23, 1 nükleer başlıklı

Kaldırılacak toplam nükleer silah başlıkları

1.575

SBKP Genel Sekreteri Mihail Gorbachev ile ABD Devlet Başkanı Ronald Reagan 8 Aralık günü Washington'da bir araya geldiler. Her iki lider orta ve kısa menzilli nükleer silahların sökülmesi antlaşmasını imzaladı. Daha önceden üzerinde yapılan görüşmeler sonucu SSCB ile ABD, orta ve kısa menzilli nükleer füzelerin kaldırılması konusunda görüş birliğine varmışlardı. Reagan ile Gorbachev'in imzaladığı antlaşma metni ise bu çerçevede hazırlanmıştı. Salı günü her iki lider bir araya gelerek, bu metni imzaladılar.

Antlaşmanın yürürlüğe girmesi için, ABD Kongresi'nin de bu antlaşmayı kabul etmesi gerekiyor. ABD Kongresi, bunu reddettiği takdirde, antlaşma da geçersiz sayılacak. SBKP Genel Sekreteri Mihail Gorbachev, bu amaçla Kongre üyeleri ile de bir görüşme yaptı. 9 Aralık günü Kongre ileri gelenlerinden bir kısım üyenin katıldığı toplantıda, Gorbachev ile bir süre bu konu üzerinde konuşuldu.

Bilindiği gibi, ABD Kongresi'nin Reagan'ın partisi Cumhuriyetçiler azınlıktalar. Demokratların üye sayısı bunlardan daha fazla. Kongre daha önceleri de Reagan'ın çeşitli konulardaki girişimlerini kabul etmemişti. Ancak, gözlemler, bu son antlaşmanın Kongre tarafından onaylanacağı görüşündeler.

Reagan ve Gorbachev, bu imza töreninden sonra da başbaşa görüşerek üç kez daha bir araya geldiler. Açıklanan gündemin Afganistan, İran-Irak savaşı ve Nikaragua-Kontra sorunlarının yanı sıra, başka konuları da kapsadığı bildirilmektedir. Gorbachev ile Reagan bu konularda da görüşerek antlaşma yollarını aramaya çalışıyorlar.

Reagan ile Gorbachev arasında imzalanan bu nükleer füzelerin kaldırılması antlaşması sonucunda, ABD'nin 244, SSCB'nin ise 693 füzeye sökeceği belirtiliyor. ABD'nin sökeceği füzeler arasında menzilli 720 ile 250 km arasında değişen Pershing 1A, Pershing 2 ve Cruise füzeleri bulunuyor. SSCB ise 500 ile 5000 km arasında menzilli değişen SS-23, SS-12/22, SS-4 ve SS-20 diye bilinen füzeleri kaldıracak.

Antlaşmanın imzalanmasından sonra birçok devlet ve hükümet başkanı açıklamalarda bulunarak, bu antlaşmayı olumlu karşıladıklarını ifade

ettiler. İngiltere Başbakanı Margaret Thatcher, Almanya Başbakanı Helmut Kohl ve daha birçok devlet ve hükümet başkanı, bu konuda olumlu bulduklarına dair mesajlar yayınladılar. BBC radyosu Margaret Thatcher ile yaptığı bir mülakatı yayınladı. Thatcher, bu mülakatta antlaşmayı olumlu bulduğunu belirtmesinin yanı sıra, Gorbachev'e güven duyup duymadıkları konusunda yöneltilen bir soruya ise, şu karşılığı verdi: "Gorbachev ile belli konularda görüştük. Gorbachev bize ne söz verdi ise, onu tuttu. Bu bir güven noktasıdır." Gorbachev ve Reagan da yaptıkları açıklamalarda övgüyle sözettiler. Ve yeni konularda antlaşmaya hazır olduklarını belirttiler.

Görüldüğü gibi, bu antlaşmanın sağlanması karşısında ilk gelen tepkiler olumlu ancak, bu antlaşmanın daha başka konularda nasıl yeni bir antlaşma yaratacağı konusunda şu anda kesin bir şey söylenmemekte. Her iki taraf da yaptıkları açıklamalarda ve yapılan diğer görüşmelerde başka sorunları da gündeme getirdiler.

Antlaşma sonucu sökülen nükleer silahlar, mevcutları

içerisinde asgari bir oranı oluşturuyor. Henüz, dünyayı onlarca defa yok edecek gücte nükleer silah konumlandırılmış durumda. Antlaşmanın ileriki günlerde bu silahları da kapsamına alıp almayacağı ortaya çıkacaktır.

Emperyalizm ile sosyalizm güçleri arasında yürütülen barış görüşmeleri konusunda görüşlerimizi daha önce de çeşitli vesilelerle açıklamıştık. Gelişmeler, yaptığımız bu değerlendirmelerin doğruluğunu ortaya çıkarmıştır. Bugün bu gerçekler, ilerici-sosyalist güçler tarafından da daha çok dile getiriliyor.

Emperyalizme karşı mücadeleyi bir barış sorunu, ki bunu sık sık kullanılan deyimlerle ifade edersek, nükleer barış ile sınırlamak doğru bir yaklaşım değil. Biz, bunu daha önceleri söylediklerimiz gibi, bu gün de söylüyoruz. İlk söylediğimiz günden bu yana, barış görüşmelerinde çeşitli gelişmeler meydana gelmekle birlikte, bunlar bizim düşüncelerimizi daha da kuvvetlendirdi.

ABD sadece bazı silahları indirmekle yetinmek istemiyor. Sosyalizmin birçok mevzisinde vazgeçmesini de dayatıyor. Afganistan, Nikara-

gua vb. gibi alanlarda tavizler isterken, Basra, Ortadoğu'nun başka alanlarına ise, yeni mevziler ele geçirmek, var olanların sağlamlaştırılmaya çalışıyor. Bunun karşısında sosyalizmin de sadece görüşme yöntemleri ile yetinmemesi gerekiyor. Bu yöntem bir taktik mücadele olarak ele alınabilir, ama bunun tek mücadele biçimine dönüştürülmesi veya emperyalizme mücadelesinin bununla sınırlandırılması doğru olmayan bir tutum olacaktır.

Son yapılan antlaşma ve görüşmeler çerçevesinde gerginlik noktalarında ne kadar yumuşama sağlanacağını, önümüzdeki günlerde göreceğiz. Emperyalizmin saldırıganlığını daha cüretli bir şekilde yürüttüğü günümüzde gerginliklerin yumuşaması mümkün görünmemekte. Çünkü, halklar, bağımsız ve özgür bir yaşamdan vazgeçmeyecek, emperyalizme bağımlılığı kabul etmeyeceklerdir.

Sosyalizm güçlerinin bu gelişmeleri gözönünde bulundurarak, emperyalizme karşı mücadele, sadece bu yöntemle sınırlanamaz. Ancak bu temelde, bu görüşmelerin sosyalizmin güçlenmesine hizmet etmesi mümkün olabilir.

Alman Çelik Sanayisi Krizde

Almanya'nın en büyük çelik ve kömür firmalarından olan ve uluslararası telloerinden büyükleri arasında yer alan Krupp firması, 6 bin işçiye çıkış vereceğini açıkladı. Daha önceleri Thyssen de işçi çıkarmak istediğini açıklamıştı. Yine, Alman KHD firması da 4 bin işçi çıkaracağını duyurdu.

Alman çelik sanayinde başgösteren krizin nedenlerinden biri emperyalist ekonomilerin, tüketim fazlası ekonominin birikmesidir. İşçi çıkarılmalarına yol açan bir diğer

etken ise, makinalaşmaya geçilmesidir. Fakat, Krupp vb. çelik sanayi daha da çalışan fabrikaların kapanmasının belli başlı nedeni, uzun bir süredir darboğaz içinde bulunan Alman çelik sanayinin krizde olmasıdır. Arzın, talebin çok çok üstüne çıkması bunalmı doğurmaktadır.

Krupp firmasının 6 bin işçiye çıkış vermek istemesi büyük gösterilere yol açtı. Binlerce işçi, okul öğrencisi ve aileleri gösteri düzenlediler. Duisburg'ta Krupp'un işçi çı-

karımını protesto etmek amacıyla yoğun olarak gösteriler düzenleniyor.

Bunlara rağmen, Krupp tekeli Rheinghausen'daki tesisini kapatacağını ve yıllık üretim kotasını Thyssen ve Mannesman'a bırakacağını açıkladı.

10 Aralık günü binlerce işçinin katıldığı gösteriler düzenlendi. Krupp işletmelerinin merkezi sayılan Duisburg'ta gerçekleştirilen gösteriye binlerce işçinin yanı sıra, öğrenciler, esnaflar ve halktan da binlerce kişi katıldı.

10 Aralık günü sabah saatlerinden itibaren Duisburg ve çevresindeki çelik ve kömür işçileri işlerini bırakarak Duisburg merkezinde toplandılar. Şehirin bütün giriş ve çıkışlarını tutan ve trafik akışını engelleyen işçiler, eylemlerini gece geç saatlere kadar sürdürdüler. Eylem sürecinde gösteriler düzenlediler, mitingler yaptılar. Ayrıca şehir içinde de hiçbir taşıt da çalışmadı. İşçiler düzenledikleri bu eylemle Krupp işçi çıkarmasını protesto ettiler.

Federal Almanya'nın Ordu Dergisinde Çarpıtılan Kürdistan Sorunu

KÜRDİSTAN

Hayal otonomi ve Türkiye için şok

Makaleyi Günter Knahe kaleme aldı. Knahe, Almanya'nın sesi, "Deutsche Welle" radyosu redaktördü. Makale, Alman Savunma Bakanlığı'nın kara, deniz ve hava kuvvetleri için hazırladığı "Truppenzeitschrift Heer" (15 Kasım), "Marine" (11 Kasım) ve "Luftwaffe" (Kasım) dergilerinde yayımlandı.

Alman Savunma Bakanlığı, makalenin başına şu notu düşmüştü: "Birçok silah arkadaşlarımızın silah arkadaşları Türk'tür." Alman Savunma Bakanlığı, Kürdistan'ı ertlerine tanıtmaya kadar işi verdiriyor. Soruna neredeyse kendi sorunuymuş gibi bakıyor. Tabii Türk devletinin çıkarı açısından.

Alman Savunma Bakanlığı amaçlarını net koyuyor. Türk basınının yorumsuz bir tepki ile karşılacağı makaleyi şimdilik yorumsuz ve olduğu gibi veriyoruz

Kürdistan ismi kulağa romantik geliyor. Acaba bu Kürdistan nerededir? Karl May'ın "Vahşi Kürdistan"ı var mı, gerçekten var mıydı? Her şeye rağmen 18 milyon Kürdün kafasında bu vardır. Ölüme giden her gerilla savaşçısı peşmergenin kabinde haklı olarak bir Kürdistan, en az bir otonomi yaşıyor. Bu, başka şekilde mücadele edenler için de geçerlidir. Kürdistan devleti hayal, NATO üyesi olan Türkiye için bir trauma (şok)dır.

Gerçekten Kürdistan vardır. Batı Asya olan burası, en az üç bin seneden beri Kürtlerin yaşadığı yerdir. Mesela bugünkü Irak devletinin kuzeyindeki Erbil şehri eski Ortadoğu'nun ilk medeniyet merkezi olup, eski şartların ilk yerleşim yeridir. Kürdistan çeşitli manzaralar arz eder, kuru tepelik ve dağlıklardan oluşup, buranın yerlisi için bir gerilla savaşına çok uy-

gundur. Birçok mağara ve dar yollar da gerillanın işini kolaylaştırır. Yaz mevsimi sıcak ve kuru geçer. Kışlar ise soğuk ve karlı geçer. Kürtlerin ülkesi yerleşim açısından bir hütündür, fakat devletleri yoktur. Kürdistan, şu an beş ülke tarafından bölüşülmüştür. Güneydoğu Türkiye'de aşağı yukarı sekiz, Kuzey ve Kuzeybatı İran'da beş, Kuzey Irak'ta üç milyon, Kuzeydoğu Suriye'de ise 800.000 Kürt vardır. Sovyetler Birliği'ne bağlı Ermenistan'da ise 90.000 ile 300.000 Kürt vardır.

Asırlardır Süren Kendi Kaderini Tayin Hakkı Savaşı

Kürtler Indo-Avrupalılardır, büyük bir kısmı ıslam ve sunnilerdir. Bağımsız bir Kürdistan sadece şu ana kadar hayal olarak kafalarda var olmuştur. Bu dağ halkının tarihi savaşlarla doludur. Kürtler asırlarca kendi kaderini tayin için savaşıyor. Bağımsız bir Kürt devleti yalnız bir defa 327 gün Kuzey-Batı İran'da 1946 yılında Gazi Muhammed tarafından

kurulan Mahabad cumhuriyeti. Bundan başka Kürtler daima, yabancı hükümlerine karşı savaşıyor. İran Seferi'lerine ve Osmanlılara karşı savaşıyorlar. Neticede pek başarılı olamadılar. Bazı aşiretler Akdeniz'e kadar gittiler, bazı bölgelere hakim olup bağımsızlıklarını ilan ettiler. Kürtler savaşmayı öğrendiler, ve CIA'nın ifadesine göre dünyanın en iyi gerilla savaşçılarıdır.

Ulusal bir devlet için ilk ve en büyük örgütlü ayaklanma 1880 yılında Şeyh Uheydullah tarafından Türk-Osmanlı hakimiyetine karşı yapıldı. Neticesiz. 1920'de Türkiye ile yapılan Sevr antlaşmasına göre otonom bir Kürdistan betirlenmişti. Bu da unutuldu. Kemal Atatürk tarafından yapılan 1923'deki derinden sonra dağılan Osmanlı imparatorluğunun yerine kurulan Türkiye için yapılan Lozan antlaşmasında, Kürtlerden bir söz edilmemiştir.

Modern Türkiye'nin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk modern Avrupalı bir devlet kurup, 1924'ten sonra Kürteyi gerek okullarda, gerekse mahkeme ve bütün dairelerde yasakladı. Bugün hala Kürt halkı mercut olup Güneydoğu Türkiye'deki vilayetlerin yüzde 50-70'ini oluştur-maktadır. Ama bu kabul edilmiyor. Kürtler dağ Türkleri olarak geçerler.

Türk hakimiyetine karşı 1925, 1929, 1935 ve 1938 yıllarında yapılan Kürt ayaklanmaları bastırıldı.

Politik Cepheler Arasında

Kürtler geçmişte ve bugün Yakındoğu ile Ortadoğu hükümetleri, komşular arasında sorun yaratmak veya başkasının işlerinde kullanılmak açısından hazır bir malzeme olarak görülür ve böyle değerlendirilir. Böyle olmasının veya böyle değerlendirilmesinin izahı oldukça kolaydır. Çünkü Kürtler çeşitli hükümetlerin hakimiyeti altında yaşamaktadırlar ve bir de kendi aralarında aşiret ve kabilelerin mercut oluşu nedeniyle bölünmüşlerdir.

60'lı yıllarda Molla Mustafa Barzani önderliğinde Irak Haas hükümetine karşı verilen otonomi savaşı, İran Şah'ından yardım almaktaydı. Ancak 1975 yılında sınır anlaşmazlığı ve Şalt Arap sorunu, İran ile Irak arasında bir anlaşma ile son buldu (Cezağır'de). Şah, Barzani'ye yaptığı yardımı kesip, desteğini geri aldı. Barzani düştü ve sempoizam peşmergeleri dağıldı. Şah'ın Humeyni tarafından düşürülmesinden ve ülkeden kovulmasından sonra 1980'de İran ile Irak arasında savaş başladı. Gerek İran ve gerekse Irak Kürtleri her iki tarafa da ve zaman zaman Kürdistan için cepheler arasında savaşıyorlar. Fakat NATO uzmanları, Kürt meselesini yalnız Körfez Savaşı açısından değil, NATO üyesi Türkiye'deki kanlı olaylar nedeniyle de izliyorlar.

Orada her şeyden önce PKK (Kürdistan İşçi Partisi) sempatisiz askerî odaklara hücum edip, köyleri basıp ülkenin Güneydoğu'sunda huzursuzluk yaratmaktadır. PKK'nin kanlı ve vur-kaç eylemleriyle, Türk ordusunun Kürtlere karşı güderek sertleşen bir tutum izlemesi ve böylece Kürtlerin yönetime baş kaldırmaları plan-

ladığı görüşü haklıdır. PKK, İran'ın "Komele" partisi gibi marksist-leninist bir görüşe sahiptir. PKK, sadece İran değil, Sovyetler Birliği ile yakın askeri ilişki içinde bulunan Suriye tarafından da destekleniyor. PKK, gerilla savaşını Suriye'den yürütüyor. Moskova, ayrılıkçı Kürtleri stratejik yönden önemli olan Türkiye'nin istikrarını bozmak için kullanıyor. Suriye de, bu amaçla aracı olarak hizmet ediyor. Kürtler, İran dan da yardım almaktadırlar.

Türkiye, şu ana kadar Kürtler için hiçbir alanda otonomi tanımaya hazır değildir. Bu hususta hiçbir açıklamada da bulunmadı. Bu azimlik, ülkede toplam nüfusun dörtte birini oluşturmaktadır. Kültürel otonomi de istemiyor. Ankara hükümeti de, açıkça Türkulusul devletinin bütünlüğünden korkmaktadır. Buna mukabil ise yabancılarla oldukça sert davranmaktadır, bazen Türk ordusu Irak sınırlarından 10 km kadar içeriye girip operasyonları yapmaktadır. Irak hükümeti bu hakkı 1984 yılında Ankara'ya tanıdı.

Geçen sene ekim ayında Kürtler ilk olarak Suriye sınırında 30 km olan bir NATO üssine, Güneydoğu Türkiye'de Mardin'de radar istasyonuna saldırdılar.

Kürdistan İşçi Partisi'nin ideologları ve stratejisini çizenler bununla, Türk ordusunun Kürtlere karşı güderek sertleşen bir tutum içine girmesini ve böylece Kürtlerin yönetime baş kaldırmaları zorlamaktır. Türkiye kendi ülkesinde bir gerilla savaşı vermek zorundadır. Tabii sınırlı halk da, ister görüşü olsun, ister tarafısız olsun bundan zarar görüyor.

Dış Politika Zannı

Kürtler Türkiye için dışarda bazı zorluklar getirmektedir. Avrupa Parlamentosu, geçen haziran ayında şöyle bir karar aldı: "Ankara'nın Osmanlı imparatorluğunun devamı olarak 1915-17 Ermeni katliamını kabul etmesini istedi. Güncel politika için belli Avrupa Parlamentosunun Ankara'ya Kürt sorununu kabul etmesini istemesi daha zordur, zira AT'a girmeye hazırlanan Türkiye için bu bir engel ve imtihandır. Bu da Türkiye'yi kızdırdı. Buna karşılık Türkiye Cumhuriyeti başkanı Kenan Evren, her şeyi rağmen Türkiye'nin NATO ile olan ilişkilerinin tekrar gözden geçirileceğini bildirildi. Türkiye'nin köşe taşı olarak övüldüğünü belirtti.

Böyle açıklamalar ciddi bir tehdit olmayıp, belli bir sınırlanma neticesinde söylenen görüşlerdir. Mafaka Kürt meselesi saklanmayacak real politika bir yükür kendi müttefikleri için. Savaş ise real bir tehliktir. Türkiye için. Çünkü Kürdistan İşçi Partisi'nin hareket alanında petrol boru hattı olup, bundan önemli döviz ihtiyacını karşılamaktadır. Petrol buradan dört yolla Akdenize ulaşıyor. Avrupa 24 nolu yolda günde 5000 tonla işliyor, bunların büyük kısmı tankerlerden olmaktadır.

Özgürlük, demokrasi ve insan hakları gibi NATO'nun korumak için yola çıktığı değerler ve kavramlar, Türkiye'nin Kürt sorununu barışçı bir biçimde çözemediği ummak için yeterli nedenlerdir. Kürtler için en azından böyle bir barış ve kültürel otonomi istenebilir.

The Middle East, Aralık 1987 (no: 158)

Sayısının Ana Konusu Kürdistan

"Gelecek" ile "Kürtler yaşamak için savaşıyor" başlıklı altında, kısa Kürdistan tarihini ve mevcut durumu özetleyen dergi, PKK mücadelesine geniş yer verdi. Derginin yazdıkları kısaca şöyle:

"Basını en fazla işgal eden grup, Türk devletini hedef alan PKK'dır. Abdullah Öcalan tarafından yönetilen bu güç, zora dayalı devrime maniyordur. Sadece devlet kurumlarını değil, feodal destekçilerini de hedefliyor.

"Vur-Kaç"

PKK'ülkelerin sömürgeci güçlerce işgal edildiğini söylüyor... Alanı gezen son ziyaretçilerden biri, Irak sınırına yakın Sirt, Hakkari gibi 3000 m yükseklikteki alanların bile tamamen askerleştirdiğini belirtir.

Bingöl ve Mardin vilayetleri, PKK'nın Türk güvenlik güçlerine ve 'köy korucularına' vur-kaç eylemlerini yoğunlaştırdıkları alanlardır.

Cezaevlerindeki binlerce Kürt'ten başka, salt iddeleri

konuştuıkları için tutuklananlar var. PKK'nın bölge halkının desteği olmadan eylem yaptığını söylemek imkansız. Halkın zorla yardımı koşullarını iddia etmek çok zor. Eski bir üye Ahmet, işgalci güçleri şöyle anlatmaktadır: "Güvenlik kuvvetleri, Diyarbakır'da Ahmet'in emrinde PKK gerillalarını sakladığına dair yanlış bilgilendirilmiş. Ben bir sabah saat 03'te sadist askeri polis komandoları tarafından kaldırıldım. Kıpçı a-çınca hemen içeri daldılar. Öldürüleceğimi sandım. Ailemle yalnız olduğumu gördüklerinde biraz rahatladılar. Buna rağmen ailemle ayrı ayrı saatlerce sorguya çekildim."

Lüksün ve fakirliğin her köşede net ayırdedilebileceği yarım milyonluk bir şehirde, bir genç kadın şunları söyledi: "Biz PKK'yi destekliyoruz. Çünkü onlar Kürdistan'da kalan tek örgüttür. Belki biraz hata yapıyorlar, ama haklarımızı ancak savaşarak alabiliriz. Kürdistan ulusal sorununu ortaya atan aydınlar, köşullar sakınken konuşuyorlardı, fakat koşullar zorlaştığında he-

men Avrupa'ya koşarak zamanlarını koranlık tanışmalarla geçiyorlar."

Bir yaşlı adam: "Bazıları onların terörist olduklarını söylüyorlar, fakat bu doğru değildir. Ankara bize o kadar kötü muamele yapıyor ki, savaştan başka çözüm yolu yoktur" dedi.

Bir dükkançı şöyle bir çerçeve çizdi: "Biz, hükümetin katliamlar hakkında söylediklerini inanmıyoruz. Bir bomba atınız da herkes ölebilir. Olayların olduğu alanlardaki halk hükümete inanmıyor."

"Köy Korucuları"

"Geçen 12 aylık süreden beri hükümet, PKK'nın saldırılarını önlemek için köy koruculuğunu geliştirdi. Köylüler buluşmak istemiyor, ama güvenlik güçleri zor kullanıyor."

PKK bunlara karşı eylemler geliştiriyor. Haziran ve Temmuz aylarında Peçenek, Yuraklı, Pınarcık köylerinde 80 kişi cezalandırıldı.

PKK, gençleri topluyor, köylere rahat getiriyor, toplanıyor yapıyor, duvarlara sloganlarını yazıyorlar..."

bağımsız kürdistan yolunda

W. SANAN
SERXWÊBUN

GOVENDE'DE NUMAYİŞ VAR

*Çoktandır unutulmuş hasret
Karadiken misali yüreklerde gizli
Umutlar ihanete inat dipdiri ayakta
Söylenir türküsül yarınlara'nın güzelliği için*

*Vatan diriliş kavgasını yürütür
Oysa ihanet maskelenmiş yüzüyle
Savaş, millet ve hürriyet adına
Aşındırmaktadır kutuplar ötesini
Elinde izzet nefisinin posası
Sarılıktadır borsa meydanlarında
Ölesiye yaşamak aşkına*

*Siz beklemeye durun
Tufan gibi kopacağım gün yakındır,
Türkülerimle numayişlerde
Adınızı anarak haykıracağım
Bağımsızlığın kutsal beldelerinde
Amed'de, Hilvan'da, Batman'da
Yani her yılın on iki ayında
Şanlı Mayıs'ın o güzel günlerinde...
Andımız var sizleri geçireceğiz
Direnişin dört nala kalktığı
O kutsal Ağustos'lara...*

*Burası Dilan kapısı...
Ereklende abideler dizilmiş
Burçlarında Mazlum ve Cemil okunur
Öreklerde parıldıyor yanışbaşlarında
Şimdi selama durmuşlar öncekilerine
Sakin bürülü değişler yanı
Saygı duruşundadırlar direnişe*

*Telaşın can korkusunda olmasın
O heyecan nöbet devrinde olmalı
Koşar adım gidilirken üstüne düşmanın
Sakın türek olmasın ellerin...
O candan değil...
Canından olsa
Sen ya da ben olsam...
Varsa boyunda ihanetin iltiği...
Sana nasihatım olsun...
Acınıp vicdan azabı duyarsan
Dönekler kralı bir satılık uşaksın...*

Ağustos 1987
C.R.

ÇAND • PİŞE • TORE — KÜLTÜR • SANAT • EDEBİYAT

Bir Kitap Üzerine:

BAĞIMSIZ KÜRDİSTAN YOLUNDA

Geçtiğimiz Kasım ayı sonlarında Serxwêbûn Yayınları arasında yeni bir kitap çıktı. **Bağımsız Kürdistan Yolunda** adıyla çıkan kitap, ARGK komutan ve savaşçıların anılarından derlenmiş. Kitapta toplam 20 tane anı yazısı bulunuyor. Birbirini tamamlayan anılar, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının belli bir kesiti hakkında bilgi veriyor.

Ulusal kurtuluş savaşının bu kesit, çok önemli bir evreyi oluşturuyor. Kitap 1983'ten 1985'e kadar devrimci faaliyet yürüten çeşitli birliklerin hareketlerini kapsıyor. Kürdistan tarihinde bu evrenin adı ve anlamı hep canlı duracaktır. Bu dönemi halkımız hep onurla anacaktır. Biz bu dönem üzerine yapılan sayısız değerlendirmeleri okuyucuya yeniden tekrar etmek istemiyoruz. Gelecekte bu dönem üzerine yapılacak daha birçok değerlendirme, tarihimizin bu önemli aşamasını kavramamızı fazlasıyla sağlayacaktır.

Kitap, "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde yeni bir dönemin, kahramanlık döneminin adı olan 15 Ağustos Atılımının yaratılmasında ve geliştirilmesinde büyük katkıları olan direniş şehitlerimizin anılarına ithaf edilmiş. Biz de bu kahramanlık döneminin yaratılmasında, bizzat bu savaşta yer almış ve kimi de şehit düşmüş savaşçıların anılarında, birlikte okuyalım ve bu evrede, bunlarla birlikte bir gezintiye çıkalım.

Kitabın ilk sayfalarını çevirdikten sonra, şehit Mustafa YÖNDEM'in resmi ve O'na ait olan bir anı yazısı **Kılavuzsuzlar Grubu** ile karşılaşıyoruz. Gerillalar ile birlikte, biz de uzun bir hazırlığı tamamlamış ve ülkeye ilk adımı atıyoruz. Onların yaşadığı coşkuyu aynı şekilde yaşamamak imkansız gibi bir şey. Hayranlımız ve kendilerini bekleyen yükleri sırtlayan gerillalar uzun bir yolculuk ardından hedeflerine varıyorlar. Yol boyunca, ülkemizin eşsiz güzellikleri, dağları, ovaları ve en şirini de insanları birer birer bize anlatılıyor, biz de bu yolda onlarla yolculuk yapmış gibi tanıyoruz her şeyi. Hele her yeni olayda biz de heyecanlanıyor, bir an kendimizi onlarla birlikte hissediyor, şu yola sapalım diyoruz. Öyle ya onlar da bizimle beraber değiller mi?

Hepimizin emeğini, kinini, özlemini ve en büyüğü de bağımsızlık tutkusunu sırtlamış, kalplerine ortak vatan sevgisini doldurmuşlar. İşte bunu biz daha anlıyoruz. Kılavuzsuzlar Grubunu burada bırakıp, biz yolumuza devam ediyoruz.

Beytüşşebap, Van yaylalarına uzanıyoruz. Göçerlerin arasına bizi götürüyorlar. Coşku ve sevgiyi bir kez daha öz pınarlarından, yani halktan

tattırıyorlar bize. Bu pınar öyledir ki, ne kadar içsen insan bunun güzelliğine doymaz. Her soluktan sonra bir daha onlarla birlikte olmaya can atıyorsunuz. Bir an, ben de göçer çadırına girip bu sonsuz pınardan tatmak istiyorum diyorsunuz. Gerillaların arasına karışmış, onlarla yürüyorsunuz. **Kasırgaya Doğru** şimdi hep birlikte yürüyoruz.

Eruh'ta duruyoruz, bir an Komutan Mahsum KORKMAZ (AĞIT) bize sesleniyor. Sıraya dizilmiş ve tek bir yumruk olmuş gerilla gibi biz de başımız dik, göğsümüz önde, haykırırlarına eşlik ediyoruz. "Hazırız", "Eruh'a gidiyoruz, onlarla hoparlörden yükselen sese kulak veriyoruz. İşte bütün dünyaya bir kez de Eruh'tan haykırıyoruz.

"Kürtler ölmedi, yaşıyor ve Kürdistan'ın bağımsızlığı için PKK bayrağı altında savaşılıyorlar." Ağıt'ın komutunu alıyor ve yeni zaferlere doğru dağlara, özgürlüğümüzün bu kanlı gelinlerine bir daha yöneliyoruz.

Eruh'un yanında, diğer kardeşini onunla adı içine geçmiş Şemzinan'a, yani Şemdinli'ye de uğruyoruz. Yüksek dağlardan birlikte bakıyoruz, önümüzde uzayan bu müthiş manzaraya. Halk gerilla bir olmuş bayramı birlikte kutluyoruz. 21 Mart Silahlı Propaganda Takımı aralarına sizde alıyor ve birlikte Şemdinli'ye götürüyor. Bu büyük savaşın iyi seyredeceğiniz köşeyi size veriyorlar. Ama duramıyor onlarla katlıyorsunuz. saldırı ya. Silahlar yeni bir türküyü söylemeye başladılar bile. Hayır siz geç kalmadınız. Bu türküyü, dudaklarınız arasında söyleyen "Bugün 15 Ağustos" dizelerini güzel bir nağmeye dönerek bir an eşlik ediyorsunuz. Ne güzel de birbirlerine uyum sağlıyorlar. "Yeni bir gün doğdu."

Yine kitabın bir bölümünde Diyarbakır zindanına ait anılara da yer verilmiş. Dicle'de şehit düşen Zülfü YILDIZ (Hesinger)'in zindan anıları, direnişin boyutunu en ayrıntılı bir şekilde yeniden gözönüne getiriyor. Savaş esirleri ile birlikte hücreleri dolaşıyor, işkencelerden geçiyoruz. 15 Ağustos'ta cezası biterek dışarı çıkan Hesinger, "Artık benim için de, yeni bir dönem açılmıştı." diyerek kendisinin kısa sürede mücadele saflarına kavuştu.

15 Ağustos şanlı atılımının ardından açılan yeni direniş dönemi de gerillaların kaleminden bize sunuluyor. Yüzlerce militanın, savaşçının halkla bütünleşerek geliştirdiği savaşın nasıl bir mücadeleye, çaba sonucu ilerletildiği çok açık bir şekilde dile getiriliyor.

Gerillaların anıları ile birlikte, adım adım biz de Kürdistan'ı dolaşıyoruz. Yazın sıcaklığını, kışın karını tadıyor

ve baharın umutları filizlen-diren gelişini birlikte yaşıyoruz. Baharın mis kokuları arasında her köye giriş ve çıkışta daha büyük bir güçle hareket ediyoruz.

Van, Çatak, Bitlis dağlarına uzanıyor. Kar altında yol yürüyor. donma tehlikesini atlattıktan sonra, sisli, fırtınalı yolda çobanların yardımı ile tehlikesiz bir bölgeye ulaşıyoruz. Etrafımızı köylüler sarıyor, onlarla çeşitli konularda konuşuyoruz. Hepsini büyük bir özlem içinde, özlemlerimiz birleşiyor, bir volkan gibi büyüyor ve gaz lambasının zayıf ışıkları ile aydınlatıldığı odaya sığmıyor. Kısa bir süre sonra, büyük bir güçle patlayarak dağlarda, ovalarda yankılanıyor.

Mardin'e ulaşıyor ve ERNK'nın ilanını halkımıza duyurmak için hummalı bir çalışmaya içine giriyoruz. Sason'dayız, 8 kahraman savaşçı ile birlikteyiz. Birlerce düşman askeri çevremizi kuşatmaya çalışıyor. Helikopterler gök gürültüsünü andırır sesleri ile üzerimize geliyorlar. Her taraf hem beyaz. Kış örtüsünü doğanın üzerine perde gibi çekmiş. Karda yal almak bir mesele. Burda 8 partizanın kanı o beyazlığı kıpkızıl yapıyor. İşte, Kürdistan toprakları bu kızılıkla bağımsızlığına kavuşacak, diyorlar. Bütün bunları düşünüyorsunuz, bu kahramanları okurken.

Anıları bu şekilde, yeni bölgelere geçerek devam ediyor. Kürdistan'ın en yüksek dağlarında dolaşıyoruz. Savaşı bir de yaşayanlardan öğreniyoruz. 411 sayfaya kadar bu sürüyor. Kitabın burada bitmesi içimize bir buruk acı bırakıyor. Bitmesini hiç istemiyoruz. Yenilerini şimdi daha büyük bir istekle bekliyoruz. Birçoğunuzda bunlar belki de yabancı değil. Ama olsun siz yine de öğrenmek istiyorsunuz. Kitap bunu ister istemez yaratıyor.

Biz bu kitabı bu ve benzeri duygularla okuduk. Son sayfayı çevirdiğimizde güzel bir rüyadan uyandırılmış gibi olduk. Evet biz gerçek bir rüya görüyoruz. Bağımsız Kürdistan Yolunda aldığımız mesafenin ne kadar uzun olduğunu daha iyi anlıyor ve rüyamızın gerçekleşeceğine dair umutlarımız daha da güçleniyor.

Kitap, yaşanmış gerçek olayları, yer yer edebi güzelliklerle süsleyerek okura sunuyor. Ama bu sadece bir edebiyat eseri olarak görülmemeli. Bir dönemi aydınlatan belgesel bir anı kitabı içerdiğinde. Burada okuyucuya edebi güzellikten çok, bir parçaları oldukları ulusal kurtuluş savaşını bütün gerçekliği ile vermeye amaçlıyor. Bu amacına da ulaştığını söyleyebiliriz.

Bu tür kitapların az sayıda çıktığı dikkate alınırsa, kaçırılmaması gereken bir yapıt.

Kürdistan'da Göçler, Neden ve Sonuçları...

Baştarafı 15. sayfada

mayan Türkleştirmeyi başarmak olarak getiriliyor. Bunun için de Kürt nüfusunun, Türk kültürünün güçlü olduğu bölgelere %10 oranında serpiştirilmesi uygun görülüyor. Aynı şekilde Türk nüfusunun çoğaltmak için Kürdistan'a dışardan getirilen göçmenler yerleştiriliyor.

Oldukça kapsamlı ve sistematik bu şiddet ve soykırımcı plan, Kürdistan üzerindeki Türk burjuva egemenliğinin bütün karakterini yansıtıyor. Göç, doğrudan planlı geliştirilen ve ulusal imhayı amaçlayan zoraki bir uygulama olarak geliştirildi. Fiziki olarak Kürdistan'ın doğal örgütlenmesi, ekonomik, sosyal, kültürel yaşamının aile birimine kadar parçalanması hedeflendi ve süreklileştirildi. Kema-

lizmin vargücüyü faşist karaktere büründüğü bir dönemde iskan yasası uygulanmaktadır. İttihat-ı Terakki döneminde 700 000 Kürdün göç ettirilmesi ve yarısının kırılmasında başrolü oynayan Şükrü Kaya, o zaman muhacerat dairesinin başkanı iken 1930'larda mecburi iskan yasasını uygulamada sorumlu olan içişleri bakanıdır.

Kemalist burjuvazi, bu ırkçı ve soykırımcı uygulamasına anti-feodal yaftası geçirdi. Soruna bir geri kalmışlık, bölgesel ekonomik-sosyal eşitsizlik, hükümetlerin ihmali maskesini geçirdi.

Kemalizmin bu tezi, dünyayı aldattı. Türk soluna egemen oldu. Gerçekten en değerli Türk solcuları, mecburi iskan gerçekleştiriltiler, ya da "anti-feodal Kemalizme" des-

tek oldular. Soruna sömürgecilik ve ulusal sorun çerçevesinde değil, basit bölgesel eşitsizlik düzeyinde bakılır. Türk solculuğunun, kemalist olduğunun en net göstergelerinden biri de budur.

Bu şekilde sürgünle mecburi iskan tabi tutulanyüzbinlerce Kürdistan insanını bekleyen hangi gelecek olabilir. Sürgündür, yabancı bir kültüre adım atılıyor, tümüyle sermayesizdir, sürekli baskı altında ve her hareketi kontrol altındadır. Ülkesine geri dönmesi, yer değiştirmesi, ulusunun, ülkesinin adını anması yasak ve büyük risktir. Yaşamayı için çalışması gerekir. Yeteneği yoktur. Kültür farklılığı vardır. Asimile oldukça, ıskallığı kabul ettikçe, kendisine iş verilecektir. O da en tortu ve Türkiye halkının artığı olan işler. Türkiye halkının işsiz ve perişan olduğu koşullarda, sürgün ve mülmi Kürt insanı nasıl iş bula-

bilsin. Günlük yaşamını dahi sürdürebilmesi zorunlu belli koşullara bağlanmıştır.

Adımı ve kıyafetini değiştirecek, ülke adını anmayacak, Türk kültürünü özümseyecektir. Ne kadar erken Türkleşir, yani medenileşirse, o kadar göze girecektir. Türkiye'de yaratılan 'vahşi Kürt' yakıştırması kocaman bir siyasal gerçeği ifade eden deyim olmuştur.

Kemalizmin 1920'lerden beri hedefi olan, adım adım kuşatılan, katledilen, sürgün edilen Dersim, 1938 direnmesi ardından katliama tabi tutulacak, mecburi iskanın en belirgin uygulandığı alan olacaktır.

1945'e kadar tarihi süreç içinde aldığımız göçleri ya da mecburi iskanları belli sonuçlara varırmak mümkün.

Birincisi: Kürdistan'da göç, egemen sömürgeciliğin yayılma ve yerleşiminin bir ögesi olarak geliştirilmiştir. İkincisi: mecburi iskanlar,

Kürt halkının direnme gücünün ortadan kaldırılması amacıyla uygulanmıştır. Öncelikli direnişçi alanlar ve kesimler olmak üzere tüm Kürdistan'a ve halkına uygulanmıştır.

Üçüncüsü: mecburi iskanlar, Kürdistan'da örgütlenmeyi, sermaye biriminin, dolayısıyla ulusal ekonomi ve sınıfların oluşumuna imkan vermemek amacıyla uygulanmıştır. Başta Kürt hakim sınıfları -özellikle direnişçi konumda olanlar- alınmış ve sürgün tüm kesimlere de dayatılmıştır.

Dördüncüsü: mecburi iskan, Kürt halkının ulusal varlığının ortadan kaldırılması amacıyla uygulanmıştır. 1915'te sistematikleştirilen bu politikayı Kemalizm 1930'lar da doruğuna çıkarmıştır. Aynı uygulamayı 1975'te Güney Kürdistan'da Irak burjuvazisi ve Tuncelilicilik maskesi altında Kemalizm körüklenmektedir.

DEVAM EDECEK

Birliklerin Örgütlenme Sorunları...

Baştarafı 12. sayfada

lektik çelişkiler, ulusal kurtuluşçu pratikte olguları değişik biçimleriyle karşımıza getirir. Her biçim için geçerli ortak yöntem olamaz. Pratikte yaratıcılık ya da iş yapabilirlik hangi biçime ilkelere ters düşmeden hangi yöntemin uygulanabileceğini bulma üretkenliği ya da gücüdür.

Karşımıza her yurtsever için örgütlü faaliyetini, her an değerlendirmesinin zorunluluğu ortaya çıkar. Toplantılar ve raporlar bunun zorunlu araçlarıdır. Eleştiri, bilimsel tahlil ve hatayı bulup doğruyu bunun yerine nasıl koyacağını bilme gücüdür.

Özeleştirisi ise, bulunan doğruyu kabullenme ve uygulama gücüdür. Demek ki eleştiri ve özeleştirisi tamamen gerçeklik sınırları içinde mücadelelerin çıkarlarına göre hareket etme işlemidir. Kendi pratiğine eleştirisel yönelmemek, doğruyu aramamak demektir. O zaman yetersizlik ve yanlış nereden kaynaklandığı bilinebilir, dar pratiğiği düşülür ve sonunda böyleli bir faaliyet amacından sapar. O halde eleştiri, kolektif bir işlem olarak kavranmalıdır. Bireyin pratiğine yönelse bile böyle alınmalı ve uygulanmalıdır.

Eleştiri, kişide somutlaşsa bile, politik ve örgütsel konularda yoğunlaşmalıdır. Odağına politik-örgütsel sorunları almayan bir eleştiri amacına ulaşamaz.

Hemen şunu da belirtmek yerinde olacaktır. Kişi ya da bir birim veya örgüt için özeleştirisi günah çıkarmak değil, doğruyu yakalayıp uygulama gücüne ulaşmaktır. Bu nedenle doğru eleştiri kimden gelirse gelsin, faaliyetin olumlu yön-

de gelişimi için yapılmış zorunlu bir değerlendirme olarak algılanmalıdır.

ADEMİ MERKEZİYETÇİLİK:

Bir yurtseverin ulusal kurtuluş ve onun örgütsel ifadesine karşı bireysel sorumluluğu ya da manevi bağlılığıdır. Ademi merkezietçiliğin alanı bireyin sahip olduğu imkanları devrim lehine en büyük dayarlıktan, kitle ilişkilerindeki tutarlılıktan, savaş meydanında sergilenen fedakarlıktan, zindanlarda işkenceler karşısında takınılacak olumlu tutuma kadar engin bir alana sahiptir. Devrim ustalarının belirttiği gibi ademi merkezietçilik, örgüt otoritesi olan merkezietçiliğin tersi yönden ifadesidir.

Somutlaştırırsak, bir yurtsever bir an için örgütünün belli bir mali varlığına sahiptir. Kimse görmez ya da duymaz düşüncesiyle bu mali imkan üzerinde bireysel tasarrufta bulunursa ya da tek başına işkence uygulamaları karşısında gerilirse vb durumları sergilerse ademi merkezietçilik ya da bireysel sorumluluk ilkesini zedeler.

Bir yurtseverin örgütü ile bağı kopabilir, tek başına kalabilir. Böyleli bir durumda düşünce ve davranışında egemen olması gereken, ulusal kurtuluşun çıkarlarını en iyi temsil etmesidir. Saygın ulusal kurtuluşçuluk pratikte ulusal kurtuluşu en iyi temsil etme ile yaratılır.

Bu konuda ulusal kurtuluş mücadelemizin sayısız eşsiz örnekleri vardır. 1983'te İsrail siyonizminin zindanlarında iki yıl örgütünden bağı kopmuş halde ulusal kurtuluşu eşsiz

bir şekilde temsil eden **SABRİ GÖZÜBÜYÜK**'ün pratiği bilinir. Benzer örnekleri, düşmanın eline geçmemek için hombasını vücudunda patlatarak vb. şehitler de olan sayısız yurtsever-devrimci sergilemiştir.

DENETİM:

Birliklerin her kademedeki komitelerinin önemli bir işlevi de denetim halkasıdır. Denetim, üst organın alt organları yönetme ve ilerletme işlemidir. Hemen şu sonuca varabiliriz: Eğer denetim, alt organların sorunlarını çözmüyor ve onları güçlü uygulamalara varıramıyorsa bu biçimsel ya da bürokratik denetimidir.

Denetimin bir işlemi, talimatlarıdır. Talimatın açıklanmalarında içeriğinin somut ve yapılabilir karaktere olmasının zorunluluğuna değindik. Ancak salt talimatlarla yetinen bir denetim yeterli olmaz.

Pratiği, sürekli eğitim, politik, örgütlenme ve eylemle dolu olan birliklerin bir yerde çalışabilmelerinin ölçüsü denetim güçleridir.

Yerinde denetim zorunludur. Her komite elemanı yönettiği birimlerin bizzat uygulamasına katılarak denetim işlemini gerçekleştirmelidir. Kendini uygulamadan soyutlayan bir komite elemanı, bürokratlasmaya adım atıyor demektir. Yerinde denetimli uygulamadan soyutlayan bir komite elemanı, bürokratlasmaya adım atıyor demektir. Yerinde denetimli uygulamadan soyutlayan bir komite elemanı, bürokratlasmaya adım atıyor demektir. Yerinde denetimli uygulamadan soyutlayan bir komite elemanı, bürokratlasmaya adım atıyor demektir.

Birliklerin ihtiyaç duyduğu denetim, yetkin komiteler yaratan, raporları detaylı inceleyen, komite çalışmasını zaafa uğratmadan yerinde yapılan ve uygulamayı güçlendiren denetimidir. Böyleli bir denetim gücü hem üst organa güveni artıracak hem de çalış-

maları ilerletecektir.

DISİPLİN:

Ulusal kurtuluşçu birliklerde disiplin, tüzüksel çalışma, yani kurallı çalışma gücüdür. Şimdiye değin saydığımız örgüt kurallarını işletme ve uygulama gücüdür. Tüm örgütlü faaliyet içindeki davranışın, tüzükte ifadesini bulan örgüt otoritesine uyumu, ulusal kurtuluşçu bireyin disiplin karşısındaki durumu belirler.

Buna göre, her ulusal kurtuluşçu örgüt elemanı tüm çalışma ve davranışını örgüt disiplinine göre ayarlamak zorundadır. Bu bütün çalışmasını programlaması ve bu programısalılığı da günlük yaşam ilkesi haline getirmesi demektir. Gizlilikten, örgüt sırlarını korumaktan, örgüt çıkarlarını korumak için her an bilinçli çaba ve fedakarlık içinde olmayı gerektirir.

Genel olarak çalışma- larını, günlük olarak pratiğini programlamayan, özellikle de bu programısalılığı taktik ilkelere ve örgüt ilkelere göre ayarlayamayan bir yurtseverin ve böyleli ölçülerin oluşturduğu bir komitenin hasarı şansı olamaz.

Şöyle bilinen bir gerçeklikle hareket edebiliriz: Her gelişmenin önünde mutlaka örgüt bulunmalıdır. Ya da ulusal kurtuluşçu gelişmeyi ancak örgütlenmiş güçler yaratabilir. Bunu en açık olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi tarihinde görebiliriz. Örgütlü güç demek, disiplinli güç demektir. Bilinç, davranış, fedakarlık ve örgütlü düzeyi ile normal yığından ayrılmak demektir.

Cephesel birlikler çok gelen ve değişik örgüt biçimlerini ortaya çıkarırsa da, esas olarak birlikler faşist sömürgeciliğin kitleleri her an tutuk-

lama, işkence ve öldürme uygulamalarıyla teslim alma ya çalıştığı koşullarda gelişecektir. Bu gerçek karşımıza birliklerin en denli güçlü ve disiplinli ölmesi gerektiğini ortaya koyar. Bilinçli ve inançlı bireylerin toplama olan birlik organları, koşulların karakterindeki biçimsel yanlara bakmayıp, hangi alan ve koşullarda olursa olsunlar çalışmalarını en sıkı disiplinle yürütmek zorundadırlar.

Sadece düşmanın sızma ve saldırılarına karşı değil, kitle ilişkilerinde, örgüt elemanlarının aralarındaki uyumda, ideolojide, politik, örgütlenme ve eylemde, pratikteki eşnekliliği de içeren programlı bir çalışma, ulusal kurtuluşçu disiplinin zorunluluğudur.

Programsız çalışan, attığı adımda kararsız, bir adım atmadan tersini düşünen, ürken ya da ödüne gelen doğrultuya göre yürüyen bir yurtsever, beceriksiz bir ulusal kurtuluşçudur. Kitlelerde saygınlık uyandırmayan hiçbir yurtsever gelişme yaratamaz. Kitlelerde saygınlık yaratmanın koşulu disiplinli ve programlı çalışma ile üretkenliktir.

Bu bölümde kısa da olsa birliklerin tüzüksel işlemlerinin açılımını koyduk. Pratiğin dersleri içinde bu işlemler örneklerle tekrar açılmalıdır. Ulusal Kurtuluş Cephesi, halkımızın siyasal örgütlülüğüdür. Adım adım ilerleyerek tüm yurtsever halk kesimlerini kapsayacaktır. Örgütlenme geleneği zayıf olan ve doğrudan örgütsüzleştirilen yığınların örgütlenmesi için her şeyden önce öncülerinin örgütlü olması gerekir. Bu açıdan birliklerin ve tüm organlarının disiplinli bir çalışma tutumları her gelişmenin zorunlu koşuludur.

Impressum:
M. Atar
Göttinger Chaussee 75
3000 Hannover 91

Yazışma Adresi:
Feyka-Kurdistan
Postfach: 153
5300 Bonn 1

Ödeme Adresi:
BfG - Bonn
Konto Nr.: 1205242100
BLZ: 380 101 11

Norveç 7.50 nkr
Fransa 6.— ff.
İsviçre 2.50 sfr.
İsveç 6.— skr
Avustralya 3.— \$

Danimarka 8.— dkr
Avusturya 18.— s.
İngiltere 0.80 £
Hollanda 3.— hfl.
Belçika 60.— bfr.

BÎ LÎVBAZIYÊN NÛH ŞEREKÎ XURTTÎR

Hêzên ARGK çendekê Kosar girtin

Kiryarên hêzên ARGK li bajarê Mêrdînê bi şeweyeka tunde pêşvedikevin. Li derdorên Mêrdînê, ku hêzên dijmin lêdanên mezin li vir digirin, hêzên dijmin nikarin xwe bilvînin. Gelek kes xwe digihênin ARGK. Xebatên rêxistinîkirinê li Mêrdînê bi lez pêşveitir dikevin. Li sedan gund, civin hatin çêkirin. Bi hezaran welatparêz heqdarî civinan bûn.

Livbaziyan ku li derdorên bajarê Mêrdînê pêktên, hikariyeka mezin li girsên gel dike. Derfeta hatina wan nav refên şoreşê de, dileze. Li gelek deran, xortên Kurd kom-bikoma xwe digihênin şerê rizgariyê.

Roja 4'ê Kanûnê bajarê Kosarê (Kiziltepe) çendekê kete destê pêşmergan. Erişek mezin çû ser tugaya leşkerî a bajarê Kosarê. Ev rûdan, li derdorê dile gelê me xweş û şakir. Ji ber ku bajarê Kosarê li ser erdeka rast (li destê) hatiye danîn, dijmin bawer dikir ku li vir êrişên ARGK pêknayin. Herçûqasî dijmin li Mêrdînê derbênen gelek mezin xwariye ji, di bîr û baweriyê de bû ku, li vir livbazi gelek bi zehmeti wê karibin birêvekin.

Yekitiyeka ARGK, di demekê de û li cihekî wusa de,

lêdanên xedar li dijmin xist. Yekitiya ARGK ku êvarî dora seet 20'an de ji hêla avahiyan leşkerî avête ser bajêr, êrişek ji bîre ser tugaya leşkerî û şereki diwar digel hêzên dijmin derket. Hêzên ARGK, xalên bajêr ên stratejîk anin bin kontrola xwe û vegirtin. Demeka dirêj şer doma. Polês, şirti, endamên hêzên taybetî, yekitiyên komando û serbazên dijmin tevli şer bûn. Çend seetan, pêşmergan û hêzên dijmin li hev reşandin.

Di şer de, ji ber hîma hêza ARGK, dijmin nekari xwe rabigire û debarbike. Gelek kuştî û birîndarên dijmin çêbûn. Hinek ji polêsan, şirtiyên û endamên hêzên taybetî hatin kuştin. Mêtîngerên Tirk, kuştîyên ji xwe nola şirtiyek û komise-rekî birîndar pejirandin. Mêtîngerên ku herdemê kuştîyên ji xwe kêşanîdikan, vî carê ji serî dan derwên xwe ên herdemê. Ji ber ku, weke agahiyan ji Kosarê gihan me, tê gotin ku gelek kes ji dijmin hatine kuştin.

Yekitiya ARGK, ku livbaziyeka jêhati bikarî û çendekê bajêr vegirt, dure xwe ji bajêr dûrxist. Di vî rûdanê de, ti kuştî ji pêşmergan nebû. Ev bûyer, şahiya gelê me hêj ji xurt û bi hingeh kir.

Li bajarê Bêtlîsê navça Tatwanê kamyona cebilxanê hat firandin

Kamyonek ku ji bajarê Amadê hacetên leşkerî dikişand bajarê Wanê, li dora navça Tatwanê hat firandin.

Weke nûçên gihan me, tê gotin ku ev kamyona helediya Wanê, ji bajarê Amadê cebilxane barkiribû. Çek û hacetên kamyonê de, gişt hatin şewitandin.

Tevli cebilxanê, komyon ji şewit.

Berî ku kamyon bibe bombe-kin, pêşmergan şofêr ji kamyonê derxistibûn, lewra tu kes nehat kuştin. Weke em tîgî-heştî, digel firandina kamyonê agirekî mezin ji derketiye.

Nimunka bînişê ji tengzarî û aloziya mêtîngerîya Tirk :

“Liserxwe çek gerandin li Kurdistanê bû serbest!”

Weke bîrîyarekî nûh ku roja 4'ê Kanûnê 1987'ê di rojnâme mirî de hat nasdan, kesê bi-xwazê ê din dikare bi serbestî çek li ser xwe bigere. Ev bîrîyari ji bo 11 wilayetên li Kurdistanê hatiye pejirandin. Kî nê gotin li bal xwe gerandina çekan li Kurdistanê ê din serbest!

Bîrîyara dewleta Tirk wusa dibêje. Sedem ji, ji bînişkerekirine. Lê sedem pir ronakî. Kijan demê dewleta Tirk bera xwe bide gele me, pêşî dixwazê gelê me bîgekk bike. Lewma gelek zagon di vî barê de derxist û xwest bikarbêne. Domana bikaranîna zagonan de ji, gelê me kuşt. Armanca diyar û berçavbû. Dixwest derfetên parastina gelê me ji holê rake û bi hesanî gele me bi destê xwe ve bîne.

Lê mêtîngerîya Tirk, ji hêlêkê çek komkir. Ji hêla din ji çek belavkir. Gelê me be-çekkîr, lê çînen serdest ên xulam bi çekan kemilandin. Di dirûka çînen serdest ên Tirk, de vî barê de gelek nimune hene, wek: Alayen Hamidiyê!

Dewleta kemalist ji vî ser-pêhatinê domand. Ji axayên

cahş, milîsên eşkiya ên bi navê, “Kuvayi Milliye” saz kir û berda gele me. Tiştên serhil-dana Şêx Seîd de çêbûn, li Dêrsimê ji birêketin.

Belê gele Kurd tucaran çek ji destê xwe berned. Lew çek namusa gele me bû.

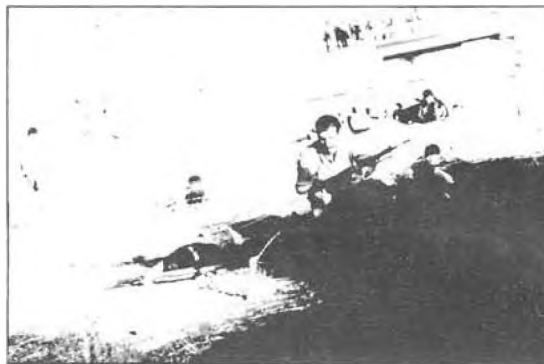
Piştî rejîma 12'ê Elûnê, bi hiceta komkirina çekan, gele me dagirtin zindanan, hingav-tin û dan ber lêdanê.

Lê 15'ê Tebaxê 1984 dure hat. Konevaniya mêtînger per-çiq. Dewleta Tirk şuna çek-komkirinê, çek belavkir. Şerî ji ev bû, ku kesên çek bigirin, giring bû li dijî pêşmergan birawestîn.

Bin siha axayên welatfiroş de, yekitiyên milîs hatin saz-kirin. Bi zorê çekên xwe kirin destê gundiyan Kurdistanê ên hêjar û belengaz. Hemû ber-pîrsiyarên dewletê û cahş xwe bi çekan xemilandin.

Lê ev gişt pere nekirin. Çetevanî fişkilî û perçiqî Parê-kariya gundan belavbû û hil-weşî.

Niha ji dixwazin destura li bal xwe gerandina çekan bi-din. Dewleta Tirk bi vî nêdê dixwazê milîsiyê xurtbike. Bi-

Li Dêrika Çiyayê Mazi dijminê mêtînger hate perçiqandin

Roja 6'ê Kanûnê li Dêrika Çiyayê Mazi, şereki giran ku ji beyanê heya êvarî doma, derket. Hêzên ARGK êrişek birin ser istasyoneka benzîne û par-ka TIR ananavnetewan Dure şereki giran digel hêzên dijmin derket. Di şer de, 4 pêşmergên ARGK berxwedaneka leheng birêxistin û şehid ketin.

Hêzên ARGK, di navbera bajarên Kosar û Ruhayê li ser rêya “İpek”ê li dora bajarê Dêrika Çiyayê Mazi êrişek birin ser istasyoneka benzîne. Livbaziyeka dorfireh bika-ranîn. Dest danîn ser 5.5 milyon Lîrên Tirkî û welatfiroşê cahş û xwediyê istasyona benzîne. Dest danîn ser çeka şirtiyekî Dure parka TIR an navnetew- wan vegirtin û agir berdan TIR an û istasyona benzîne.

Piştî rûdanê hêzên ARGK 2 hevkarên dijmin tevli xwe birin û çendek paşê dîsa ber-dan.

Her di wê şevê de hêzên ARGK li gunde Mişenêş li Dê-rika Çiyayê Mazi rastî hêzên dijmin bûn. Şereki giran der- ket. Şer tevayî şevê doma. Dij-

min hêzên xwe ên leşkerî li cihê rûdanê gelek têkuzkir. Xwest dora pêşmergan bizivî-rêne. Lê ji her berxwedana keleş a pêşmergan, daxwaza dijmin bi serî neket. Herçû-qasî tava rojê hilatibû ji û dij-min hêzên xwe gelek xurtkiri-bû ji, pêşmergan çend caran çemberên dijmin şikandin û xwe rizgarkirin. Hêzên dijmin perçiqandin. Weke agahî û nû-çên gihan me, 14 serbazên dij-min tevli hinde serleşkeran hatine kuştin. Hevqasî ji birin-dar ketine, 4 pêşmergên ARGK ji şehid ketin.

Du bûyerê hêzên mêtînger bi çavşorî êrişî gele me kirin. Gundiyan gundê Mişenêş tev girtin. Bin hingavtinan de wan birin qereqolan. Taliya hin-gavtinê dij-mirovahî, 3 gundi hatin kuştin.

Li Dêrsimê 3 sîxur hatin kuştin

Li Dêrsimê gundê Halbarî, destpêka meha Kanûnê de 3 sîxur û welatfiroş ji hêla pê-şmergên ARGK hatin kuştin.

Li Dêrsimê şerê rizgariya netewî bi livbaziyan xurt pêş-vegûna xwe didomîne. Her-rojê derbênen nûh li mêtîngeran û cahşên wan tên xistin. Bîlî hoyên zivistanê ên bîdebar, pêşmergên ARGK fideka-riyeka herî mezin birêdixin û livbaziyan rizgariya netewî bi awakî tunde bilind û pêşdixin.

Destpêka meha Kanûnê de

Avahiya ANAP li Nisêbînê hat bombekirin

Li Nisêbînê, li dijî merkeza partiya ANAP, livbaziyeke bi bomban hat pêkanîn.

Iroj ANAP partiyek wusa ye, ku pêşemîn li Kurdistanê nûneriya konevaniyan faşist dike. Azînen konevaniyan faşist li Kurdistanê bikartêne û li hemberê tekoşîna serxwe-bûna gelê me diraweste. Ji ber vî yekê, avahiyan û partiya û berpîrsiyarên vî partiyê di nav hedefên livbaziyan me de ne.

Taliya bomba ku li Nisê-bînê avahiya ANAP'ê de peqî-xusareka direvî a mezin der-kete holê. Ji ber ku bombe bi şev peqî, mirî an birîndar çê-nebûn. Lê avahî, yekber hate hilweşandin.

Li bajarê Licê bombeyek peqî

Roja 1'ê Kanûnê, li navça Licê bajarê Amadê, li ser rêya tomoflan bombeyek hat pe-qandin û şirtiyek (bekçî) bi-rîndar ket.

Ev bombe ji hêla hêzên ARGK hatibû danîn. Gava şir-tî li pêl bombe dîke, bombe dipeqe. Weke tê gotin, birînen şirtî girtiye, gelek xedarin.

Ev livbazi roja hilbijarti-nan bikarhat. Bi wî awahî hi-ma şerê rizgariya netewî, yek-cardin hat şanikirin.

li navenda êrdama Dêrsimê gundê Halbarî, êrişeka hêzên ARGK pêkhat. 3 sîxurên ku li vî gundî bûn, bi mirine hatin cezakirin.

Bilî hemû bangên hêzên ARGK, ev 3 sîxurên dîkîretê dev ji karên xwe ên kîret û gemar berned û welatfiro-şiya xwe berdewam kirin. Ji ber vî sedemê hêzên ARGK van dijminên gel bi mirine cezakirin. Bi êrê gotina şeniyê gunde Halbarî, livbazi bîcih hat anin.

Operasyonên mêtîngeran avê de diçin

Operasyonên mêtîngeran, ku herî hilbajartinê gelen-perî kêmbihûn, destpêka me-ha Kanûnê de li gundan û baka-ran xwe ji nûh lezandin. Dij-minê mêtînger bi operasyonên tunde, pikoliyeka diwar birê-dixe û girsên gel ên welatper-wer diçene. Bi vî awahî mêtînger dixwazin gele me, ji şerê rizgariya netewî durbin-xin û çave gele me bişênin û di nava refên gel de tirsê belav-bikin.

Dijminê mêtînger, gele me yekderbêdike hedefê xwe. Ge-lek kes digire, dihingivîne û dixwe zindanan. Heya niha bi sedan mirov hatine girtin û ji lêdanê hatine derbaskirin. Hi-nek ji ên hatine girtin derdixin pêşiya rojnaman û televizyonê û bi rengê “endamên PKK” bin

tên naskirin. Bi vî awahî ji dixwazin li pêşiya awira ge-lempirî xurtiya xwe şanibikin û bêjin, “me derbênen mezin li PKK xistin”. Herwusa dixwa-zin girsên gel pasifize (bêliv) bikin. Armanca operasyonên ku vî taliyê li bajarên Amadê, Mêrdînê û Serêkêhnî (Ceylan-pînar) çêbûn bi vî nolê ye.

Dijminê mêtînger, mîna he-ya niha ji niha û pêde ji bi operasyonên xwe wê nekariye biserkeve û operasyon, wê di avê de biçin. Gelê Kurdistan dijminê xwe îroj rind dinase. Bêşerefiya dijmin gelek ronî-ye. Her êrişî li dijî gele me, wê bersiva xwe bigire. Pîkolî û nîriya dijminê çavşor, dikare tenê agirê şoreşê Kurdistan geştir û xurtir bike.

Karbidestiya emperyalist a Frense, weke daxwazên dewleta Tirk a faşist, 3 welatperwerên ji Kurdistanê koçberê welatê Gabon li Afrîka kir

Berî nîha bi hefteyekê, karbidestiya Frense 3 welatperwerên Kurd bêsedem xiste bin çav. Hinde sedemên bêbingehê avê hêlê. Çi bi awakî sansasyonel wanan koçber kir.

Karbidestiya Frense herwusa dora 10 fransi ji koçberkir. Bi vî awahî ji helekê di xwaze pîvendiya xwe digel rejîma İranê pêşvebibe, ji hêla din jî di xwaze bi vî awahî, bi dîzi û bédeng tewrê xwe li dijî welatperwerên Kurd daye hêlê.

Ev bikaranîna Frense, bîlî alikariya ji bo dewleta Tirk a faşist, nayê tu manekî dîne.

Emperyalîzma Frense ku dirokê de rîstake pêşemîn bu dîldariya gele me leyistîye, îroj jî li dijî Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan him digel Tirkiyê him jî digel rejîma Iraqê hevkarîya xwe pêşvebibe. Vê taliyê de dewleta Frense û monopolên wê, avakirina barêgaha radar li Tirkiyê girtin serxwe. Lê ji bo vî yekê jî, hinde daxwazên dewleta Tirk bicîhtînin, daku bikaribin bi daxwaza xwe bicîh bînin. Herwusa Frense û Almanya Rojava di xwazî balafir û çekên zirxî bifiroşin Tirkiyê.

Ger em vî pîrse tenê ji aliyê dadî û ehlajî jî bînin berçavan, pîr eşkereye ku dewleta Frense bîhîştîyeka mezin birêdixe. Bin siha demokratbûnê, hevkarî digel rejîma Tirk a faşist birêdibe.

Berpirsiyariya ERNK li Ewropa roja 10'ê Kanûnê di vî harê de belavokek derxist Komplota Karbidestiya emperyalista Frense wusa pişangekir û rabirî.

"Ji ber ku hedef û planên rejîma mêtîngera faşist bin keftî dibin, karbidestiya emperyalist jî dikevin nava aloziya bêhînsîtiyê. Hînkara vî a eşkere ewe ku karbidestiya Frense a emperyalist, 3 welat-

perwerên ji Kurdistanê koçberê welatê Gabon li Afrîka Navîn kir. Tu bîngeheka dadî a koçberkirina van welatperweran nîne. Karbidestiya Frense mêtîngê xwe bo metîngeriya kevnare jî nûh ve birêdixe. Xwe dirêjî bikaranîna xwe ên qurna navîn dike. Sedema bi vî nolê birêketina Frense jî, tîrs û bîzdana metîngeriya Tirk a faşiste, ku rojberiya ji hemberê têkoşîna gele me tengezarî dibe. Nîha karbidestiya Frense jî dibe hevkarê vî tîrs û xofê. Bi vî bikaranîna, ku mirovan jî hemû azadiyên maf û dadî qudîke. Frense jî şerefa xwe a netewî gelek tîştî hundakir. Daku xwe li bal rejîmekê şerî bike, ku ev rejîm rehmet li faşîzma Hîtler dixwêne, dewleta Frense xwe ruswakir bi koçberkirina 3 welatperwerên Kurd ku tu gunehên wan jî bîlî ku lawên gelekî dîlî ne, nînin. Gunehên welatperwerên Kurd tenê ewe, ku ewan serî li dijî dîldariyê hildane. Koçberkirina 3 welatperweran ber bi welatekî Afrîkê de, bi navê dewleta Tirk a faşist bicîh hat. Ev rûdan "Daweki Dereyfas" a nûhe, ku hikumeta Frense a emperyalist li welatê xwe birêdixe.

3 welatperwerên hatin koçberkirin li Gabonê dest bi berxwedana mirîne kirin

3 welatperwerên Kurd ku hûn goriyê komplota karbidestiya Frense û ber bi Afrîka ve hatin nefikirin, li Gabonê dest bi berxwedana birçîmayîne heya mirîne kirin. Ji ber ku zû têgihêştî ku ev komplot li dijî gele Kurdistan û Tekoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan e. Bi lez delametên xwe jî bo şerê rizgariya netewî destpêkirin ku bicîh benin.

Li Brüksel civîna rojnaman

Roja 11'ê Kanûnê, berpirsiyariya ERNK li Ewropa li Brükselê di "merkeza weşanê navnetewan" de, civînek bo rojnaman çêkir. 18 rojnamanekar têkili civînê bûn. Li keleka dengê Emerîka û radyoya Hollanda, gelek radyo û rojname dengûbehs ji civînê belavkirin.

Berpirsiyarê ERNK, sedemên koçberkirina 3 welatperwerên Kurd jî bo rojnaman da nasdan. Li ser dijîmahiya dewleta Frense li dijî gele Kurdistan û hevkarîya digel mêtîngeriya Tirk a faşist rawestîya.

Berpirsiyarê ERNK ji Frense xwest, ku bi lez dev ji van bikaranînan berde. Heke ev yek neyê bicîhanîn, pişangekirina Frense wê xwe bilêzîne.

Xweragirtina birçîmayîne li Parisê

Berxwedana birçîmayîne, ku ji hêla 15 welatperweran roja 7'ê Kanûnê li derêkê hat destpêkandin, bîlî xebatên polîsan bo rewestanîne, didoma Welatperwerên Kurd, berxwedana xwe di cîwana Komela Karkerên Welatperwerên Kurdistan (KKWK) de berdawam dikin. Malbat û nasên welatperwerên hatine nefikirin jî, têkili berxwedanê bûn. Welatperwerekê temana wê bêtîrî 70 salan jî têkili livbaziye bûye.

Awîra gelemperîya Frense û rojnamanên Frense nezikahîyek jî bo berxwedanê şanîdîkin. Televîzyona Frense, berxwedan weşand.

Kiryara protesto li Kolnê

Roja 11'ê Kanûnê, dora 30 welatperwerên Kurd xwestin avahiya rêya asmanî a Frense zeltîbikin. Lê polîsên Alman, nehêştin ku kiryar bicîh be-

tin. Lewma welatperweran, livbaziya xwe a bo vegirtinê, qulibandin protestoyekê li dijî Frense.

Livbaziya vegirtinê li Den Haagê

Roja 10'ê Kanûnê, dora 30 welatperwerên Kurd li Hollanda avahiya balyozxana Frense vegirtin. Koçberkirina 3 welatperweran ber bi Gabonê ve protesto kirin. Livbazîkar namên protesto gihandin berpirsiyarên Frense. Rojnamanê Hollanda livbazi weşandin.

Civîna rojnaman li Parisê

Komiten ji Kurdistanê civînek bo rojnaman çêkirin. Avukatêk ku bi navê Koma Netewan çûbû Gabonê û hoyên rewşa ên hatine koçberkirin jî ber çavan derbaskirîye, teli civînê bû. Herwusa nezikî 20 nas û malbatên ên hatine koçberkirin û nûnerên rêxistînan şoreşger û demokrat jî heşdar bûn.

Gelek endamên rojnaman û televîzyonan civîn nasî guhdar û xwendevanên xwe kirin.

Welatperwerên ji Kurdistanê, wê livbaziye xwe bo pişangekirina Frense û rawestandina bikaranîna bîmaf, bîdin berdawamkirin.

Di konferansa mafên mirovan li Tirkiyê de nunerê ERNK şovenizma TKP pişangekir

Konferans rojên 27 û 28'ê Mijdare de ji hêla "Koma Dostên Tirkiyê", li bajarê Parisê hat çêkirin. Ev "Kom" di mehên Tirmeh û Tebaxê de, di vî salê de, ku livbaziye li Kurdistanê pîr bilindbûbûn, bi xebatên TKP (Partiya Komunîsta Tirkiyê) hate damezrandin. Herçûqasî di nav komê de hinde mirovên dîlpak jî hene, xebatên mina lobi bo parastina Tirkiyê li derveyî welatên hîrêvêbirin.

Serekê komela aştîyê ê kevn Mahmut Dîkerdemî û serekê komela mafên mirovan Av Nezat Helvaci ji Tirkiyê hatibûn konferansê. Li keleka van kesan, gelek endamên TKP jî heşdarbûbûn.

Endamên Tirk, jî bîlî behsa Kurd û Kurdistanê nekirin. Di konferansê de hinde kes

Tirkiyê rexnekirin. Lê endamên Tirk, li dijî wan rawestîyan û dixwestin ku tu kes Tirkiyê rexne neke.

Endamekî Ingilîz ê di komîsyona dadgerî de, bang li Tirkiyê kir, ku peymanê Lozan di dermalfê Kurdan de bîcîh bene. Lê ev kesê xulam xwest jîbîrîke, ku welatê Kurdan bi destê vî peymanê hatîye debaşkirin.

Heyeta Tirk a xwest bîrawestîne, ku berpirsiyarê ERNK pîrsa Kurdistan neyê konferansê û teli konferansê nebe. Lê daxwaza wan biserneket.

Berpirsiyarê ERNK bîlî rastîya vî konferansê, pîrsa Kurdistan kîre habêlê gotûbêje Şovenizma TKP pişangekir û rabirî. Bersiva endamê Ingilîz, ku dermalfê Lozanê peyivîbû, da. Erişî tewra şovenist a

heyeta Tirkiyê kir. Lihevhatina bi cunta re ruswakir.

Di vî navberê de hûnek jî heyeta Tirk, digel berpirsiyarê ERNK peyivîn û gotin: "em di tîrsin pîvendiyan bi we re gîrbidîn. Herwusa," hûn

nayin Tirkiyê". Bersiva berpirsiyarê ERNK wusa çûbû, "belê em di vîdêgerin welatê xwe, li bî sêrê xwe em vîdêgerin nav gele xwe û em xwe nafiroşin cunta, min a we."

Koma govenda zarokan nunerîya Kurdistanê kir

Roja 9'ê Kanûnê 1987'ê, li Almanya Rojava bajarê Dortmundê rêxistîna bi navê KSG (Yekîtiya Xwendevanên Katolik) mîhrîcana xwe a salwestî çêkir. Bi navê piştigirtên Tekoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan, koma govenda zarokên Kurdan jî bajarê Bochumê, teli mîhrîcanê bû.

Li keleka koma govendê a zarokên Kurdan, komên folklorî, muzîkê û şîno ên ciwanên welatên min a Îrlanda, Endonezya, Filistin, Şîlî, İran, Bolîvyayê, Almanya Rojava û gelek welatên Afrîka jî heşdarî mîhrîcanê bûn û nunerîya gelên xwe kirin. Mihrîcan, bo hevkarîya gelan bi destê ciwanan û bî rêya çandê (kultûrê) bû nimûneyeka heja û giranbûha.

Bernamên hemû komên ku teli mîhrîcanê bibûn, rastî şahîyê bûn. Koma govenda zarokên Kurdan jî, behtîrîn balû mirovan kişandê serxwe û vîxwendî bi leyistokên gelêrî en Kurdan gelek dîlxweş bûn.

Girtiyên şoreşger liberxwe didin

Komek ji girtiyên şoreşger ku ji dawa Dev-Sol derketin peşiya dadgahê, li dijî pikolî û hingavtînan protestoya xwe bilindkirin.

Girtiyên şoreşger ên ku bi zîncîran tîr girêdan û li bin ledana nunerên girtigahê derdikevin peşiya dadgahan, bi vî awahî berxwedana xwe gihandin koçhereka nûh. Dadgah û girtigahên Tirk ên faşist herdemê mafên mirovan hin lîngên xwe perçiqandine û girtigahên qurna navîn tenî bîra mirovan. Herbabê hingavtînan û pikolî li ser girtiyên tenî bikaranîn.

Li dijî van pikolî û hingavtînan, girtiyên şoreşger herdemê berxwedan hilindkirine.

Bi berxwedana birçîmayîne û hîw van bikaranînan protesto kirine û dikin.

Komek ji şoreşgeran endawa Dev-Sol ku derketin peşiya dadgahê, bikaranîna dewleta Tirk protesto kirin. Cilên ser xwe dirandin û durîştina, "Şerefa mirovatîyê wê hingavtîne hînkêftî bike!" bang dan.

Malbatên girtiyên jî teli vî berxwedanê bûn. Gava malbatên girtiyên detin ku lîdan li girtiyên teli kirin, durîştina bangkirin û protestoya xwe bilindkirin. Taliya vî berxwedanê, dadgah 6 meh eza da girtiyên. Ev rûdan, rûçêkê dadgahên dewleta Tirk xweş datêne herçavan.

Civîneka Koma Netewan

Civîna gelemperî a Koma Netewan de, mafdariya tevgerên rizgariya netewan û mafê çarenusa netewan û arek din hatin pejirandin.

Biryara pêşniyar a ku ji hêla welatê Zîmbabwê bi navê "terorîzma navnetewan" û li dijî nijadperestiya Afrîka Başur peşkeşî civîna Koma Netewan bû, bîlî helwestiya çend dewletên emperyalist û mêtîngêr ên min a Emerîka Bakur û Tirkiyê, bi piraniya endamên Koma Netewan hate pejirandin.

Biryara pêşniyar a ku hate pejirand, duxuyandîke ku şerê hemû netewan ê li dijî mêtîngeriya û nijadperestiya, herdem malfidare.

Hevkariya hêzên demokrat bo têkoşîna me xurtdibe

Danimarka: Hêzên demokrat ên Danimarka, alikari û hevkarîyên xwe bo têkoşîna me xurt û mezintir dikin. Ev encam, encameka peşveçûna rizgariya gele me û xebatên welatperweran e.

Di van rojên taliyê de, li Erdîma Fyn li Danimarka gelek civînên agahdariyê bo demokratîyê jî welatî hatin çêkirin. Di rojên 6, 7 û 8'ê Mijdare de livbaziye agahdariyê û nasdanê ku herrojê 14 seetan doman, birêketin. Dora 15 hezar kes heşdarbûn. Demokratên Danimarka pîrsen xwe li dermalfê têkoşîna me kirin û hatin ronakkirin. Gelek kovar û belavokên bi zîmanê Danimarka belav bûn.

Herwusa radyona me, "Denge Şemzînan" ku weşanên xwe bi zîmanê Kurdî, Tirkî û Danimarkayî peşkeş dike, piştigirîyeka mezin da civînên agahdariyê.

Demokratên Danimarka ên hevkar û piştgir, taliya civînan de, "Komela Dostaniya Kurdistan" damezrandin. Bi belavokekê bo rojnaman, hat duxuyankirin, ku armanca komelê, "hevkarîya bo Tekoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan" e.

— Biji Tekoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan!
— Biji hevkarîya navnetewan!

Dilxwazên ERNK li Fyn

SERBORIYEK JI LÊDAN U HINGAVTÎNÊN LÎ BAJARÊ ŞÎRNEXÊ

Melle Xerip

DESTPÊK HEJMAR 43. DE

Carek din em bi rê ketin. Em ketin ser rê. Bere me kete Şîrnexê. Ji nûh ve ez tehdîr kirim. Yek ji yên sivil bi rih bû. Ewî hin tîşt got. Min xeber neda. Bi şev em gihan Şîrnexê. Ez birim eihêkê. Lê min nedizani kudere. Paşê min zani ku, ew der nevala ku alay te de ye. Ez peya kirim. Bere min dan diwarekê. Serbaz li dora min bûn. Destên xwe danibûn ser tetikan. Lê di sa ez siwar kirim. Hindek ez birim di sa ez peya kirim. Ez birim xistim avayiyeka dirêj. Ez buhurandim mezelekê. Ji nîşkan ve yekî got: "Fikret!" Çend caran dengê: "Fikret, Fikret!" hate guhên min. Paşê gotin: — Çima tu bersivê nadi? — Navê min ne Fikret e. Nave min .

— Navê te e vegarti Fikrete? — Ne. Ne wusa ye, nave min . . . ez mela me.

Li ser sere min xwe berhev kirin. Danim min. Ez nizanîm çuqas li min ket. Bi kulman, bi pilanên û daran li min dixistîn, dijun û sixêlên kîret dikiran. Gotin:

— We tu heji navê min Fikrete!

— Min gote hewe navê min e.

Tîştên min ji min girtin. Seeta min jibîr kirin, ma destê min de. Yekî darek da destê min. Rahîste seriye din û ez birim. Ez birim eihêkî, min di kulîwar qirû qiyamete. Dengê "hewar hewar" bilind dibû. Ez kirim qoxuşekê de. Wê şevê ez li wir mam. Nezikî sedûbîst kesên li wir bûn. Lê gîşt yên berdanê bûn. We roje hatin berdan. Ez tene mam. Qawîşek li mikabîlê min bû. Kesên pêwîst li wir bûn. Hatin ez birim kirim nav wande. Piştî roj duhev derbas bûn. Rojêk didu... deh bîst û sîh roj boîm. Lê hej em te de bûn. Dest bi pîrsiyariye (sorguye) dixwestin bikin.

PÎRSYARI

Çend roj bû sorguya (pîrsyariya) me destpêkiribû. Hej ji berdewam dikir. Me heşt kesan, bi hev re dibîrîm. Dema evan em dibîrîm, Her tim du roj li peştîya me bûn. Du rojan serhev şev û roj me dîhingavtin. Gava em dibîran eihê pîrsyariyê, li wir ji me dîhingavtin. Îşkence li wir ji hebû. Heryekêk ji me dibîrîm dixistin mezelekê. Bi yek care de hej bi avahiyê diket. Dengê daran, dengê mirovan bilind dibû. Deng u qîra her tîştî hebû. Navê kesên ku îşkence dikiran, "canavar" hatibû. Danîm Rasti ji ew hov û zinatkar "canavar" bûn. Be rehîm bûn. Deh deqîqa paşê deng dibîrîn herkes behîş diket. Piştî me dibîran pîrsyarê. Sê kesan pîrs ji meriv dikiran. Sê polis bûn, yek serleşker bû. Gava ez birim, çavên min girtibûn. Li ji çokan pe ve, min swar didî. Serleşker xeber nedida. Pîrperek (defterek) li her bû. Temaza dora xwe dikir. Ji yên sivil yek diqû û dihat. Pîrsyar dikir. Bersiven

xwe kurt û zu dixwest. Nedihişt meriv hîzra xwe bike. Ji destpêkê ve digot:

— Navê te çiye? Tu ji kuyî? Tu çend saliyî? Tu zewiciyî an ne? Tu zewicibî, çend zarokên te hene? Karê te çiye? Tu Kurdî? Tu Apociyî? Navê te e xel çiye?

Navê min li nik xwe danî. hûn Fikret. Bi vî navî gazi min dikiran. Gelek li ser min diman. Her tim digotan:

— Tu melayî, ehlê dini, Xelk baweriya te dikin. Tu ji zanayan milletî. Lê tu alikariya dewletê naki. Hun bi Kurdî xeber didin. Hun dibîrîm hovkar ji Apocyan re. Tu bi keşan re didî û distenî. Gîredanên te bi Ermenyan re heye.

Ev tîştên digotin, gîşt he hingeh bûn. Tîştêk destê wan

de nebû. Gîringbû ez xwera bigîrîm. Xwe sist nekim. Min gelek cesaret ji hevalê Hî distand. Mirovekî pîr xwera-gîrbû. Jialikî digotin min: "Tu çawan debara xwe û zarokên xwe bi vî meşê hundîr dikî?" ji aliye din digotin min: "Tu alikariya PKK dikî. Beke tu rast nebeji, we tu vede de binimî. Tu we puç bibî û biçî. Carekê ji min pîrsin:

— Tu Kurdî?

Min bersivê, ku pê têr nebûn da wan:

— Ez "nemurê" dewletê me.

Yek ji wan hêrs bû û qîr da:

— Dizanîm tu "dewlet me" murîsin? Tu bi Kurdanêcî dizanî? We heje min.

Bele ez dizanîm. Ez Kurdanêcî, Erebi, Tirkî û Farisî dizanîm.

— Ez ji Erebi dizanîm.

Di yarbû ku, ji Ereben Merdîne bû. Kî me gotin, tîştîk ji min neket destê wan. Le gîşt bi dewla serê hundek hevalên wekê Hî. Hî û M bû. Ew mirovên xweragîrbûn. Be ti xup lêdan û hingavtin li van şoreşgeran dihat kirin. Dîsa ji tîştêk nedigotin. Tîştêk ji wan nedikarin lalmîkîm. Ser we qasê ji, dema qeys û fîrsend diketê destê wan digotin me:

— Sebr û hedera xwe bikin. Gîşt we bibahure. Ev herxwedanê ji bo welate. Vena ji bir nekim. Berxwedana welatpêrêza dihe kul û nexweşî, dikeve nava dilê neyaran de. Diymîm pê gey dibê, mîzane çî bike. Bi berxwedanê hemû tektîk u xeyalan wan ten perçiqandin. Avededîqîn Bala welî veyekê he ûhw.

XWERAGÎRTÎN

Berxwedana li dijî lêdan û hingavtine gelek xurtbû. Lewra baweriyeke xwêş ji bo şoreşgeran, bi taybetî ji ji bo peşmergan çêbû ku, berxwedan derhek mezin li digimî dixê. Gava derbek li digimî diket ji, mîrxasiya girtîyan meztir û xurtir dibû. Neyar behtir jar dibû. Ew rîka ku digimî ji peşmergan hildida, li ser me dirjandî. Lê dibû sedema ku em bîzanibûn, di sa ji destê peşmergan lêdaneke kujek xwarine. Tene ji sedan 2 kes serên xwe ditewandin. Ew ji kesên nezan an tirsonek bûn. An ji xweragirtina wan sistbû. Xeber didan le tesîreke zede, ewan nedihîşt ser girtîyan.

Gava xwestin me berdin, em birn her diwarekê. Li derve, ber diwar em rezkîm. Em histûşêşê keshûn. Hada me li wir ji girtin. Gava em berdan, tîştên ji me xwestin hebûn. Vê hare de wusa gotin:

— Dive hun alikariya dewlete bikin. Gava Apocî ben gunden we, an hun wan li derekê bibîm, agahî bigihîmî dewlete. Kude ew diçin. Çihê çûyina wan hejin me. Heya sê mihan, divê hun ji gunden xwe dernekevin der. Dive hun neçin tu cihan. Heke hun bigin eihêkî dur, navîşana xwe ji me re bihelin. Tene bi destur hun dikarin derekê ve biçin.

LÊDAN U HINGAVTÎNÊN LÎ ŞÎRNEXÊ

Ez dikarim hejîm ku, zilm û îşkence li şenayê Şîrnexê û azadîxwazê Kurd dibê û hat kirin, li dîne kem te dîtin. Ew hingavtînen nayin hîr û hîşê mirov, li Şîrnexê ji bikaranîn Herreure lêdan û hingavtin hebû. Herhabet sext û sitem karî bikardînin. Hindek ji wan an even jêrin:

1— Pîrdana eihê runîştine (pompekîrîn).

2— Cereyandayina eihê si bîrê.

3— Feleqe (bi hacetekî lê didan ku mirov radikîr hewayê).

4— Weke gokeke (top) bi mirovî leyistandin.

5— Meriv dixistin qeteseke û digirawîştin.

6— Dalaqandin.

7— Rûn û hestarkirina çimî mîran.

8— Xistina eihêkî sar û cemûlî de.

9— Şev û roj di qedemgeke de hiştin.

10— Temaza digel mirovan (tihaş).

11— Di nava kêç û sipelhan hiştin tîweke xeliye pir bûn.

12— Çend rojan li ser kursî kî runîştandin û gîredan.

13— Xistina nava bidoneke tîjî ava gemar.

14— Çend şev û rojan gîredana dev, dest û çavan.

15— Razandina ser betona şil.

16— Bi hev dî hingavtin u lêdan.

17— Herhabet lêdan.

18— Harbabet sixel dijun û xeberên kîret.

19— Çend şev û rojan nehîş-

tina razane.

20— Çend şev û rojan be av u xwarin hiştin ûhw.

Ne hesaniye ku ez giştan, yekî yekî hîvîsimî. Çawa dikiran, mirov dikare ji xwe re bîtkîre. Em hînkîr pîrdane bidin. Piştî eşayê di qawîş de destpêkirin. Not û heşt kes em di yek mezele de bûn. Her carê 2 kes pîrdîdan. Herkesê 3 seetan pîrdîdan. Şeveke 6 kesên pîrdîdan. Ez dikarim hejîm ku herkesêk ji yên li ba me pîrdan. Ve azîne pir bîkar-dînin. Le bi pîrdane qayil nedibûn. Piştî wê ji cereyan hebû. Dengê mîna cîzz-cîzz, je dîhat. Pere ji sixel û dijun dikiran. Digotin: De heje, kamîn hevalên te? Kîne hevalên te? Navê te e xel çiye? Sixinak li ku derê hene? Digel ve, lêdan ji hebû, le bele hîşê mirov zu diqû. Nedigîha seetekê mirov bîhîş diket, paşê mirov didan piştî yekî û dibîrin, davetin dereke.

Hevalêk bi nave C H yek ji bi nave H C hebûn. Wan ji piyan davetin erde. Dengê weke e dahole bilind dibû. Dure yekî din tanîn digotin wi. Ev hevale te mir. Me wi bir avet. Nîha tu çî dizanî beje. An em welê li te ji bikin, an ji we tu heji. Çî gotibî yekî herê, em gotim di sa digotin Rasti ex hevalên hanan gelek xweragîr bûn. Faşîst tengezar û geç dikiran.

Karên didan destpêkirin, bi vî rewşî berdewam dikiran. Heya roja dure dihat, xwew û rîhetî ji tu kesî re nedîma. Dibû skule-kule girtîyan.

Le hema ez çawa bikim biraderên heja?

Tîştên gelek behtir hene, le ez nikarim nasi we bikim. Li min bibihîrîm. Hun dikarim ji xwe re giştan jî berxwedanê has bikin. Hîme bîzanibûn ku serî çemandin daxwaza dijî min. Ne parastina malên gelek Kurdistanê ye. Diymîne me terqîdanayina nava Kurdistanê re. Kurd kurde. Ger îroj dostê hînekên ji be, wan an mîna mayekê ji xwe re bîxebîne ji gava kurê wi biqedê. We dostê xwe ji haveje koxa rîxe de.

Gîrînge em gîşt dest bîdîm destên hev. Em xwe bikin xel. Zûtirîn welate xwe ji min dest neyare faşîst derxîm. Welate xwe bi serxwebûn û azadiye sorgul bikin. Em welate xwe e şerîn, bikin buka eihane. Bikin goristana Tirken mîngîr u xwîxwar. Em welate xwe ji behest û xayînan ji welatîroşan u çîştan paqî bikin.

REWŞA GIRTÎXANÊ

Hejmarê me di qawîşekê de 98 kes bû. Gelek caran em behtir dibûn. Le tucaran em kemîtr nedibûn. Em li ser erde rudîştin û radîzahî. Li dora me hunde tîr ji hebû. Li nik me hîm eihîkên kuştîyan ji hebû. Hîmek li ser rudîştîştin. Çendek betanî ji hebûn. Tîştên rastîne gîşt ev bûn. Pîraniya me li ser betonê rudîştîştin. Di nav me de kesên kal ji hebûn. Yekî ji wan, zêdeyî 120 bîst salan hebû. Navê wî H S bû. Yek ji bi navê H G hebû, 98 salî bû.

Bi roj xwe dirêjkirin nebû. Diviya bû heya êvarî em runîştîbana. Xwe tevdan qedexê bû. Yekî xwe tev bida, hacetek bi wî didan çêkirin. An digotin: "Tu dibînî", an ji: "Tu bi hevalên xwe re dipeyivî" û lêdîdan. Şev û roje 2 caran çûyina tuwalete hebû. Beyane carekê êvarî ji carekê Me çar-çar dibîrin. Darek direjî destê e peşin dikiran, yen din xwe bi piştî wî digirtan. Tuwalete ne çar tene bûn, li di yê din de hin girtî hebûn. Şev û roje te de dihiştin. Lê nedihîştin gelek mirov li ba hebûn. Carna dihejmartin, digotin 1, 2, 3, 4, 5 zûtir dernekeve wê lêdanê bîxwe". E dereng dima, lêdan dixwar. Av ji li wir nebû. Çend hefte, medest û rûyê xwe nedîştin.

Xwarin û vexwarin pir hindîk bû. Roje carekê an hebû an nebû. Tu kes, tu roje te nedibû. Beyane û êvarî, 4 kesên re niv nan dînin. Nava rojê her yekî re niv nan dînin. Vexwarina ave carnan roje 2 caran hebû. Carnan carekê hebû. Ne ku av nebû, av pîrbû, lê dirjandî bîne qawîşê me te de. Ku yekî bigota: "Qomutanîm Su". (Qomutanê min av). We bigotanê: "Sus". (Denge xwe neke). Ma min sibehî neda te, ma te duhî venexwar bû? Av ne didanê. Carnan, hin kes bin xwe dimîztan. Le nedîwêrin hejîm. Ger bigota min bibin tuwalete ji, nedîbirin. Keç û sipeh ji her tîşte zedetîr bûn. Weke axa erde gelek bûn. Sipehan girtîbû lase me. Laşê me, heya mugûlên çavên me û simbelên me, angotî der ji lase me nemabû, her der bibû sipeh. Ji xwerê lase me xwîni bibû. Kuştina wan ji qedexê bû. Nedihîştin mirov yekî ji bikuje. Weke derzayan lase me de diqûn. Mirov nikare beje, ku rewş çawan bû. Çî dihat sere wan mirovan.

Serleşkerê (astubayekî) hebû. Nave wî I bû. Lîngeke wî felebû, telekîrbûn. Digotîne: "Tu dikarî sipehan ji nav rîhen xwe derênî." Digot:

— Hele û destên xwe daveî nav rîhen xwe. Weke min bihişt her neqle kulmek sipeh ji nav rîhen wî didan derxistin.

Ez hevdîdarim ku, hun li min bibihîrîm. Bi gotîne ez pir tek diçim. Ez xwe hunda dikim. Ji her ku ez maxwazim eihê wê zilmê dilê min de bîmîne. Tîştên min nivîstin, hindek ji yên min li Şîrnexê dihiştînin. Lê gîşt tene jî dehan yekê. Yê gelek partîr ji min ditîne hene. Hun ke bibîm, ve bûyara min jê re hejîm.

Gotîna min a dawî ye. Ev hevalên rîkê serxwebûn û azadiyê. Ew mîrxas û camêren Kurdistanê. Ev welatparêzên welatê me. Em destên xwe bîdîm hev û tevdê rabin! Eriş bikin neyaran xwe! Eriş bikin diymînen we late xwe. Em welate xwe ji wan re bikin goristan! Solên faşîstan u cahşên wan ji ser êrdê xwe rakin! Jin û mîr, zaro û kal, em welate xwe e bîmîst. Kurdistan xwe, jî bin darê zilm û pîkîliya mîngîgeran derxîm!

Hem û Mem

Cankurd/1987

Hem û Mem pismamên hevdu bun. Herdu ji gundekî bûn û piraniya jiyana wan a ku di nava pêncî û gesticî de, bi zehmetî qedandibûn, navên wan di çî kutik û defterên mirî de nehatibûn nivisandin. Wan çî bajar û welatên dût û ne ji televîsion, şano û sinema nedibûn. Çî gava dibistan li gundê wan vebû, salên wan bêhtirî çîlî bû û êdî çûyîna dibistanê ji, nebû para (qismetê) wan.

Lê disa ji mirov ji wan hini gelek tiştan dibû.

Li gundekî nêzîkî wan dawetê hebû, ji wan re ji xilat hebû. Lê ji ber ku ew herdu belengaz bûn, kesek ji gund li hêviya wan nema, ku bi hev re herin dawetê.

Hem çû axura mala xwe ya vala. Ji nav kayê tûrîkê tutûne derxist û xiste berîka saqo yê xwe û çû mala Memê. Da bi hev re biçin dawetê. Memê go te Memê.

— Hemo! Emê îro bê cigare bin.

— Çiye lo. Tu her li cigaran dipirsi? Gava em xwe bigihînin dawetê, emê li wir pir cigaran bikişînin. Tu çî xema di xwî. Li wir damarên xwe tiji dûman bike.

— Ma emê tîm ji qutiye xelkê cigaran dagirin?

— Tu xema min meke! Ezê xwe biaborinim.

— Qey bi te re tutûn heyê?

Bi hev re ji mal derketin û

çûn.

Memê bi zimanekî xweşik û nerm, Hem ji rê exist, ku tûrîkê tutûnê derxine û herdu li bin dareka zeytûnê rûnîn û cigaran bikişînin. Dûman bi ser wan de belav bû. Meme gote Hemê:

— Ma çima tu ditirsi, gava tutûn bi te re hebe?

— Wele bavo ez ditirsim. Dibêjin, "kurmê darê ne ji darê be, dar nakeve."

— Erê raste.

Hemê got:

— Bavo ev keyê gunde me çî dixwaze, nizanîm?

— Çî dixwaze ew mirovekî xîninê û her tim dîvîkê cendirman û serkarên mirî ye.

— Lo ez kuve diherim, cendirmê tîm pêşiya min û li tutûnê min dipirsin. Berikên min, nav lingên min û her dareka min digerin. Ez guman dikim, ku keyê gundê me wan dihevoje.

Pişti cigaran xwe kişandin, rabûn û bi rêya xwe ve çûn.

Hemê got:

— Ez çî bêjim te. Berî niha bi çend rojan biraderekî qutiya min ji tutûnê xwe dagirt û xiste berîka min. Hin ez ji nav zeytî ye bi dûrnekutibûm.

Min dit wa tu cendirmeyên qolê (ên dij qaçaxiyê) ji we ve tîn. Hema ez di cihê de ji re derketim û min kir ezê nimêja nivro bikin. Gava min filorên xwe danîn, min qutiya xwe xiste bin axê û min dest bi nimêja bê avdest kir, lê tîrsa ji cendirman behtir bû, ku tîrsa ji xudê tew ji bîra bû. Di pêş

javên min re derbas bûn û hatin li rex min rûniştin û cigare kişandin. Bi rastî en wan ji qaçax bûn, lê ez çî bikim dest destê wane û kes nikare serî ye xwe li wan rake û dij wan tiştêkî bibêje.

Memê gotina wî biriya.

— Ew rûniştin?

— Erê welê! Min nimêj kir û wan cigare kişandin. Ne çûn û ne ji axivîn. Nola du qertelên ku li hêviya mirina hespeki pir mane, ku xwe havêjin ser laşê wî û bixwun. Hêdi hêdi tîrsa min kêm bû, lê ew neçûn. E mezin ji wan Kurd bû. Bavê wî koçer bû û ji Çiyayê Gewr hatibû li Afrînê rûniştibû. Gava Frensîz ketin welêt, bavê wî li ba wan bû. Dergevanê serayê û gava Ereban welat bi dest xwe ve anîn, kure wî bû cendirmê qolê. Ez çî bêjim piştî li min westî û kabên min sist bûn, disa ji min xwe girt û min her nimêj kir. Ewê Kurd bi şîşeka hesinî ya zirav li dora xwe hut erde dikir û li qutiye digir, Quti di bin lingên min de bû. Gava ez reht û mendû bûm û kanîna min nema, ez rûniştim, min silav da herdu aliyên xwe û li benda pîrsa wî mam.

— Hemo kanî qutiya tutûnê te?

Min bi nermî gote wî:

— Îro bi min re nine. Tu dikarî lê bigeri.

Wî bawer kir, ku quti bi min re tune. Loma cigarekî ji pakêta xwe derxist da min û rabû çû.

Pişti wê axavtinê, demê Hemê geş bû û ji hişê xwe razî bû. Memê gote:

— Tu miroveki pilangerî.

— Erê!

Dile Memê cigarek xwest. Carekê gote Hemê, lê Memê kir, ku daxwaza wî nebihişt. Memê piştî çend gavan got:

— Tu reht nebûyî? Hemoka em li bin ve zinara bilind rûnin.

— Na... na! Ez newestiyame. Dile min cigaran ji naxwaze. Mem tîgîhêşt, ku Hem naxwaze cigaran bide wî. Êdî bédeng ji rex boriya û hizrên xwe kirin.

Ji dîrve dengê dahol û zurnê hate guhên wan. Memê carekê li Hemê nêriya, ji ber ku di ci de rovîti kete hişê wî. Hema got:

— Wer em dilanekê bigrin û kela dilên xwe birjînin.

— Ma tu dîn bûyî Memo?

— Na welê! Lê dile min dixwaze.

— Kuro dile te çî dixwaze û çî naxwaze? Hertim cigaran û kêfê divê. Ma nema dile te dimire? Qey tu yê sed salên di bîji?

— Çima bîra ma em naçin dawetê?

— Raste em diçin dawetê, ji her ku xilat bo me heyê. Gava em gihan wir emê tekevin dilanê. Ez dibînim şerme, ku li ve çole em dilanê şenkin.

Mem ji wî negerî, du sê

caran gotê û hêvîkir. Hemê got:

— Tu dizanî bo çî ez tutûnê xwe vedîşim?

— Belê ji bo ku cendirmê te negirin.

— Ha...! Malava tu dizanî bo çî ez reqs û semayê nakim?

— Ez vê nizanîm.

— Rojekê ez li ber peze mala axê bûm. Ez bi serê xwe hosan bûm û min nizanibû çî bikim, heyê dengê dahol û zurnê ji gundekî dîrve hat. Ez rabûm û reqisim, li ber dengê dahol û zurna dût. Çûm û hatim. Wê demê gavek pêşê û yek paş de, ez bi kêf û xweşî bûm. Ha mi dît, ez di binê çalekê wer bûm. Ez heyê hêvarê di binê çalê de mam, heyê ji gund hatin û ez derxistim.

Memê dizanî, ku ew hemû çirokan dikare bibêje, ku ci cigarekê nede wî. Loma got:

— Her bawer bike, ez ne ji bo cigaran dibêjim te. Dile min reqsê divê. Wer em herdu bi hev re hilpekin û dapekin.

weke çawa em bi hev re diherin. Li dawetê ji emê vehesin û cigaran vexwun.

Hemê bawer kir, ku Mem cigaran piştî reqsê naxwaze. Êdî gotê:

— Dê were. Mirina bi heval cejn û dawetê.

Herdu pîremêr li ber dengê dahol û zurnê ku ji dût ve dihat, hilatin û dahatin. Dîlana xwe ya gunerê çêkirin.

Gava dengê dahol û zurnê hat birin, herdu westiya bûn. Li hev rûniştin û bû hilkişa singên wan.

Îcar dile Memê cigare xwest. Destê xwe avête berîka xwe, ku tûrîka tutûnê derxine. Destê wî di berîkê vala de geriya. Li berîka di ji geriya û li berîka şewlerê xwe ji. Lê mi-xabin! Tutûn tune. Rabû li ciyê dilanê geriya, solê xwe di bine axê xist û vir de çû wê de çû. Tutûn tune!

— Kuve çû!

Pişti gumanên wî li ser Memê pir bûn pêde, pîrs kir.

— Memo te tûrîkê tutûnê min nedî?

Mem rabû ser xwe û bi dest û lepan axivî:

— Wey babo çî dizanîm. Dawetê, xelk û alem pir bû. Ma ez ji kuve dizanîm tûrîkê tutûnê te, kê bir.

Hemê ku nedihat xapandin, tenê baweriya xwe bi Memê dîant. Kete berîka bû binî. Ji ciyê xwe rabû û hêdi hêdi çû.

Ji wê rojê pêve, Hemê me tenê bi serê xwe diçû deran û baweriya xwe bi dostan kêm dîant.

"Destan bidne şoreşê"

"... Çawa mirov dê huwerke ev gela we tim bindest bimîne, ku her amadeye ji bo azadiya xwe xwina xwe hirîjîne."

Jawaharlal Nehru-1935

(Pîştî hilweşandina şoreşa Şex Seîd, di sala 1925'ê de)

Hunermend

Dengê te min a livinga

Ducivine van lehenga

Ho serxwebûna gelê min

Agir berda qîşla dijmin

Ey hunermend! Ey hunermend!

Şêrê çiya! Xortê lewend!

Li ewyana, li ser bana

Denge te çûye ezmana

Qerîna te ji bo welat

Xemlandiye kar û xebat

Ey hunermend! Ey hunermend!

Şêrê çiya! Xortê lewend!

Livinga te li nav mala

Şîyar dike law û kala

Ditirsîne wan ceşqokan

Reva wan e ji Kurdistan

Ey hunermend! Ey hunermend!

Şêrê çiya! Xortê lewend!

Keç û lawan bi te re çûn

Armanca wan e serxwebûn

Denge te ye di pişê de

Xweşî xistî artêşê de

Ey hunermend! Ey hunermend!

Şêrê çiya! Xortê lewend!

Xebata te ji bo me ye

Tova te çand dara me ye

Lewar û herdem gaziye

Daxwaza te azadiye

Ey hunermend! Ey hunermend!

Şêrê çiya! Xortê lewend!

Pêşmergeye qada şerî

Bona welat qurban serî

Jiyana te baweriye

Pêşmergeye, rêberîye

Ey hunermend! Ey hunermend!

Şêrê çiya! Xortê lewend!

Cankurd

Cotkar

Şerê Rizgariya Netewa Kurdistan, ku li diji dijminê metîngerê faşist pêşdikeve, bilî hoyên demsalê bi hilpişkinên mezintir xwe dilezêne. Herçuqasî dijmin hêzên xwe ên tunde, balafirên xwe ên nûjen û çekên xwe ên giran bikartêne ji, nikare binkeftina xwe birawestêne. Hêzên ARGK, di her şerî de, çalakî û jêhatibûna xwe datênin pêşiya çavan.

Di livbaziyan ku li bajarên Kosar, Derîka Çiyayê Mazî, Tatwan, Licê, Nisêbîn, Dêrsim ûh.w. de pêkhatin, bi dehan serbaz, polês, endamên hêzen taybetî ên dijmin hatin kuştin. Dijmin bi bûhatiya bi milyonan Lîrên Tirkî xusarên diravî girti. Hêzên metînger ên Tirkan, ê din nikarin xwe li hemberê yekitiyên ARGK rabigirin. Bi hezaran leşkerên xwe dajon ser pêşmergan. Lê hêzên ARGK, bilî tenîkiya xwe a teknîkî datênin holê ku, ger netewek bixwaze şerhike, tu hêz nikare wî netewî binkeftî bike. Hêzên ARGK, bi kiryarên xwe ên nûh, şerê rizgariya netewî mezintir dikin.

NÜÇE RÜPELA 20. DE

Kargerên Kurd, 10 saliya damezrandina PKK li Suudi Erebaştanê pîrozkin

Daku Kargerên ji Kurdistanê ên welatperwer, nekarîbîn bîn bahev, ji hêla Suudi Erebaştanê mîna komên gelek piçûk tîn belavkirin û herwusa pîkolya sazîyên aborî ên Tirkan ku mîna şaxekî MIT'ê dixebitin li ser kargerên Kurd her gav berdewamê Kargerên Kurd bi vi awahî, ji herdu hêlan di bin tehditê de dijîn. Li Suudi Erebaştanê Sazîyên aborî ên Tirkan, wanan bi vegelandinê û ji kar derxistinê tehdit dikin. Lê disa ji kargerên welatperwer delamet û karguzariyên xwe ên bilind, bi hevkarîyeka gelek mezin bîhî anîn û sersaliya damezrandina

partiya xwe bi dilgeşî û dilovanî pîrozkin.

Kargerên welatperwer ên ku li gelek bajarên Suudi Erebaştanê civin û şevên pîrozbayî yê dirustkirin, axafên li ser naveroka rojê çekirin û hevkarî û delametên xwe anîn zimên. Taliya her civinê de, alikariyên diravî ji bo ERNK di nav xwe de lihevciwandin.

Li bajarên weke Riyad (2 şev), Breyda, Mekke, Taif, Cîdde (2 şev), Medîne, Mohada, Tînama, Namaz û li gelek gundan kargerên welatperwer, kom bi kom şev û civinên xwe bîhînanin.

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENÎYA RIZGARÎYA NETEWA KURDISTAN

BÎ LIVBAZIYÊN NÛH ŞEREKÎ XURTTÎR

10 saliya damezrandina PKK li Îsvîçre û Hollanda pîrozbû

Li Îsvîçre bajarê Freibourg, roja 5'ê Kanûnê şeva sersaliya damezrandina PKK hat pîrozkirin. 3.000 welatperwêrêr başdarbûn.

Li Hollanda bajarê Den Haag ji, 1300 welatperwer xwendîya şeva pîrozkirina 10 saliya damezrandina PKK bûn.

Şeveka ji pîrozkirinê 10 saliya damezrandina PKK, ku

li gelek welatan hatin sazîkirin, li bajarê Freibourg li Îsvîçre roja 5'ê Kanûnê çêbû. Ji ber ku li gelek welatên Ewropî şevên pîrozkirinê hatin sazîkirin, tenê welatperwerên ku li Îsvîçre dijîn, beşdarî vê şevê bûn.

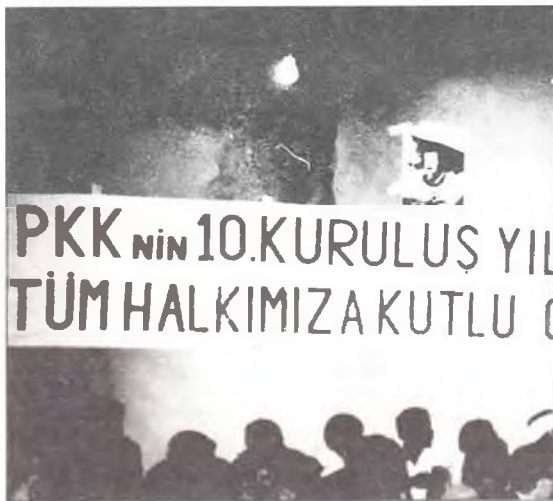
Di şevê de axafên konevani li ser naveroka şevê hatin xwendin. Dirokên PKK û Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan, kin hatin nasdan. Li ser pêşketinê şoreşa Kurdistan hate rawestandin. Herwusa di şevê de, axafa pîrozbayîyê a Sekreterê Gelemperîya PKK rêheval Abdullah ÖCALAN hat xwendin.

Komên govendê ên Huner-

komê, digel dengbêj û hozanan, sitran-govend û leystokên şoreşgerî, gelêrî û dilnî pêşkêş kirin.

Hêzên demokrat û pêşveçûyî ên Îsvîçre, namên xwe ên piştigirtin û hevkarîyê, gihandin şevê.

Di şeva li Den Haag welatê Hollanda ji de, axafên konevani hatin xwendin. Hêzên dij-faşist ên piştigirtin, ji Belçîka û Hollanda beşdarî şevê bûn. Welatperwerên li Belçîka dijîn ji, hatibûn şeva pîrozkirinê. Li kêleka komên govend û sitranan, bîrnamakî dewlemend hat pêşkêşkirin. Govenda gelêrî a berxwedanî û helbestên şoreşgerî, şev pîr xemilandin.

Karbidestîya emperyalist a Frense, weke daxwazên dewleta Tirk a faşist, 3 welatperwerên ji Kurdistanê koçberê welatê Gabon li Afrîka kir

● Roja 10'ê Kanûnê 1987'ê berpirsiyariya ERNK li Ewropa belavokek da der. Rûdana koçberkirinê bîmaf û bîdad nîşan da. Duxuyanîr ku, ev bikaranîna Frense xwîn dide faşîzma dewleta Tirk, Bang li hemû welatperwerên Kurd û hêzên demokrat û pêşveçûyî ên Ewropa kir, ku li diji vî bikaranîna bîmaf a karbidestîya Frense birawestî û vî dewletê mehkûm bikin.

● Berpirsiyariya ERNK li Ewropa, roja 11'ê Kanûnê li bajarê Brukselê li Belçîka civîneka rojnaman çêkir. Ji karbidestîya Frense xwest, ku bi lez dev ji vî bikaranîna xwe berde.

● Komê ji welatperweran, ku nas û malbatên welatperwerên hatine koçberkirin in, dest bi berxwedana birçimayî kirin. Xweragirtin berdewam dike.

● Roja 11'ê Kanûnê li Almaniya Rojava li bajarê Kolnê, komê ji welatperwerên Kurd li pêşiya avahiya rêya asmanan a Frense, livbaziyeke protesto bilindkirin.

● 3 welatperwerên hatine nefikirin, li Gabonê dest bi berxwedana birçimayî heya mirinê kirin.

● Komitên ji Kurdistanê li Parisê civînek ji bo rojnaman çêkirin.

NÜÇE RÜPELA 21. DE

Civînen hevkarîyê li Almaniya Rojava

Li bajarên Almaniya Rojava ên mîna Hamburg, Nürnberg, Kolonya, Stuttgart, Wittenhausen û Elmshornê civînen hevkarîyê bo Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan hatin çêkirin.

Civînen ku li Almaniya Rojava meha cotmehê de destpêkiribûn, meha kanûnê de ji berdewam kirin. Li gelek bajarên civin bi xweşî û xurtî dawî pê hatin. Roja 5'ê Kanûnê li Nürnbergê li kêleka Feyka Kurdistan rêxistinê bi navê BWK, "Volksfront", VSP û komên "Autonom" tîkîlî civîne bûn. Civîn, bin derîşma; "Bikaranînen li diji Kurdan li Almaniya Rojava, êrişên li diji Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistanê Bakur in" hatin sazîkirin.

Herçuqasî di hinde civînan de, hinde hêz xwestin civînan berawestînin ji, daxwaza xwe nekarin bibin serî. Di her civinê de belavok hatin belavkirin û afîş hatin daleqandin.

Naveroka civînen ku li vî taliyê li 6 bajarên çêbûn, wusa ye: Li kêleka pêşveçûna Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan, êrişên hêzên hevkarî, diroka tîkoşîna serxwebûna Kurdistan, tewre çepê Tirk li dermafê Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan, têngasiyên Komara Tirkan, bikaranînen waliyê metîngerî ji dema Molîke heyaniha hevkarîya Almaniya Rojava digel metîngerîya Tirkan û êrişên polêsên Alman li diji welatperwerên Kurd û herwusa pîrsên piştigirtin û alikariya bo şoreşa Kurdistanê.

Di civînan de hinde belavok û kovarên ku êrişên polêsan pişange dikin, armancên wan datênin holê û hevkarîya navnetewan tînin zimên, hatin belavkirin.

10'ê Kanûnê, roja mafên mirovan pîrozbû

Roja 10'ê Kanûnê, ji hêla Koma Netewan û gelek sazîyan, li tevayî cihanê bi rengê roja mafên mirovan bi gelek şêwe û awayan tînin pîrozkin.

Vê salê, cara yekemîn roja mafên mirovan li Tirkîyê ji hat pîrozkin. Ev pîrozbayîya ku ji aliyê Komela Mafên Mirovan li Tirkîyê hat dirustkirin, bi gelek civin û numayîşan bîhî hat. Herwusa Komela Mafên Mirovan daxwaza efûkirina gîştîyî ji meclîsa Tirkîyê kir. Di rojeka wusa de ku mafên mirovan tînin pîrozkin, mirov nikare li bendê biraweste, ku rejîma faşist a ku belavoka li diji hingavînan a navnetewan imze nekirîye, destura pîrozbayîyeka layiqê vî rojê bide.

Kongra liga navnetewan bo rizgarî û mafên gelan çêbû

Liga navnetewan bo rizgariya gelan û mafên gelan, komecîna xwe çêkir. Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan (ERNK) û "Komitên ji Kurdistanê" nûnerîya Kurdistanê kirin.

Mêjûya 4 û 6'ê Kanûnê de, rêxistinê bi navê "International League for the Rights and Liberation of Peoples-NGO (rêxistinê navnetewan ên negirêdayî hikûmetan) a di Koma Netewan de, li bajarê Parisê di parlamentoya Frense de komecîna xwe çêkir.

Gelek delegên bi navdeng, ên mîna xwedîyê nîşana aşîtiyê Nohel, dadger û mafdarên mirovî, zanyar û berpirsiyaren hikûmetan beşdarî komecîne bûn. Domana komecîne de, li ser pergala mîna pîrsên rizgariya gelan, pîrsên hevkarîyê, li ser êrişên li diji mafê gelan û berxwedana li diji van êrişan axaf hatin çekirin û biryar hatin girêdan.

Taliya komecîne de, serokê rêxistinê ê kevî, mafdar û

dadgerê Frensî Leo Matarasê, cihê xwe ji bo serokê nûhê Arjantînî û xwedîyê nîşana aşîtiyê Nobel, berda.

Berpirsiyarê ERNK û Komitên ji Kurdistanê, ku xwendîyên komecîne bîbûn, pêvendiyan nûh digel delegên komecîne girêdan. Nûnerê komitên ji Kurdistanê roja 4'ê Kanûnê 2 çaran axaf çekir û Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan nasî delegan kir.

Roja 5'ê Kanûnê ji, bi navê berpirsiyariya ERNK li Ewropa axafek çêbû. Têkoşîna gelê me hat nasdan û şerê taybetî a Komara Tirkîyê faşist hat rabirin. Li ser hevkarî û dostaniya navnetewan û girîngiya vî yekê hat rawestandin.

Herwusa delegên Yewnanîstan û Qibrîsê ji, li ser pîrsa Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan axafên heja û fireh bo hevkarîyê çekirin û bala delegan kişandin ser pîrsa şoreşa gelê Kurdistan.

★